World of Warcraft
Kruh nenávisti

Keith R.A. DeCandido

Ork udělal úkrok doleva, ale mečem, který nechal tam, kde před okamžikem stál, přesekl Rychův kyrys i hruď. Vojákovi projela tělem pálivá bolest a jeho řev byl ještě méně srozumitelný. Mečem v pravé ruce divoce zamáchal, zatímco levou se chytil za zraněnou hruď.

Meč se mu náhle o něco zastavil, takže s ním nemohl pohnout. V obrovské bolesti se otočil a spatřil, že meč se zasekl orkovi do hlavy.

„Dobře ti tak," dostal ze sebe přes zaťaté zuby.

Škubnutím vytáhl meč z orkovy lebky, což mu způsobilo další mučivou bolest. Z nějakého důvodu byly zvuky bitvy nyní vzdálenější a Rych slyšel jen řev.

Poděkování:

Grace Anne Andreassi DeCandido,
Helze Borck, Ursule K. Le Guin,
Constance Hassett, Joanne Dobson
a všem dalším ženám, které mne tolik naučily.

V prvé řadě musím poděkovat guru Blizzard Games Chrisu Metzenovi, jehož podíl na všem, co se Warcraftu týká, nesmí být podceňován. Naše telefonické rozhovory a emailové diskuse byly nesmírně plodné a plné úžasně tvůrčí energie.

Za druhé děkuji Marku Palmierimu, svému editorovi v Pocket Books, a jeho šéfovi Scottu Shannonovi, kteří tohle považovali za dobrý nápad; a Lucienne Diver, své skvělé agentce.

Za třetí děkuji dalším spisovatelům píšícím knihy ze světa Warctaftu, Richardu Knaakovi, Jeffu Grubbovi a Christie Golden. Obzvláště Jefíův Poslední strážce a Christienin Vládce klanů mi velmi pomohly při charakterizaci Aegwynn a Thralla.

Jsem rovněž vděčný Malibu Gang, Elitist Bastards, Novelscribes, Inkwell a ostatním mailovým seznamům, ze kterých jsem šílel tak, až jsem si udržel zdravý rozum; CITH a CGAG; klukům z Palomba, kteří drželi se mnou; Kyoshi Paulovi a ostatním* dobrým klukům z dojo; a jako vždy v neposlední řadě těm, kteří se mnou žijí, lidem i kočkám, za nepřetržitou podporu.

Historická poznámka

Děj tohoto románu se odehrává před událostmi z World of Warcraft. Je tři roky po invazi Plamenné legie a po její porážce způsobené spojenými silami orků, lidí a nočních elfu (Warcraft 3: Reign of Chaos a Warcraft 3X: The Frozen Throne).

1.

Když cizinec vešel, čistil právě Erik z lebky démona připevněné za barem zbytky piva. Hostinec Démonova zhouba* ani nálevna v něm obvykle nebyly středobodem zájmu poutníků. Dnů, kdy by Erik nepoznal tvář jediného ze stálých štamgastů, bylo pramálo. Daleko častěji se stávalo, že neznal jejich jména pamatoval si skutečně jen tváře, které navíc vídal téměř stále. Erika nezajímalo, kdo do jeho hostince chodí, hlavně když ti lidé měli peníze a žízeň.

Cizinec se posadil ke stolu a zdálo se, že buď na něco čeká, nebo něco hledá. Nijak si neprohlížel tmavé dřevěné stěny což by stejně bylo téměř nemožné vzhledem k tomu, že v Démonově zhoubě nebyla okna a vše osvětlovalo jen několik loučí ani malé kulaté dřevěné stoly a židle rozházené po celé krčmě. Erik se nikdy nenamáhal stoly nějak uspořádávat, protože hosté si je vždy přesunuli, jak se jim zrovna hodilo..

Asi po minutě cizinec znovu vstal a přešel k dřevěnému baru. „Čekám, že mně někdo obslouží u stolu."

„U stolů nevobsluhujem," řekl Erik. Nikdy neviděl smysl v tom platit číšníkům. Když chtěli hosté pití, mohli si přece přijít k baru. A jestli byli příliš opilí, než aby se jim to podařilo, stejně už by jim nenalil, protože takhle ožrali hosté

*Pro jistotu přidám originální název, kdyby takový hostinec ve hře existoval Demonsbane (pozn. překl.).

akorát vyvolávali šarvátky. A Erikův hostinec bylo klidné místo.

Cizinec praštil o bar stříbrnou mincí a zeptal se: „Co tady máte za nejdražší pití?"

„Tak to bude kančí grog ze severu. Dělaj ho orkové a je to s kvasem "

Cizinec ohrnul nos. „Ne orkské pití ne."

Erik pokrčil rameny. Když přišlo na alkohol, uvažovali lidi různě. Už viděl štamgasty hádat se, jestli je zdravější pivo nebo kukuřičná whisky, zuřivěji, než kdyby šlo o politické nebo náboženské názory. Jestli tenhle gentleman neměl rád orkské pití, nehodlal to Erik řešit. „Máme kukuřičnou whisky čerstvá várka vypálená minulej měsíc."

„Beru." Cizinec praštil rukou do dřevěného barového u, až nadskočily všechny skořápky od ořechů, semínka a jiné zbytky, které se tam nashromáždily. Erik bar uklízel snad jen jednou za rok. Na bar, na rozdíl od démonovy lebky, nikdo neviděl a on nehodlal uklízet něco, co není vidět.

Jeden ze štamgastů, voják, který vždy pil jen grog, se obi na cizince. „Moh byste mi říct, co máte proti orkskýmu chlastu?"

Cizinec pokrčil rameny a Erik mezitím sundal z police 3v s kukuřičnou whisky a odlil do poháru, který byl téměř čistý.

„Proti orkskému pití nemám nic, dobrý muži to spíš proti orkům." Cizinec podal vojákovi ruku. „Jmenuji se Margoz. Jsem rybář a musím říct, že z toho, jak se mi letos plní sítě, nejsem zrovna nadšený."

Voják se neobtěžoval, aby ruku přijal a představil se, ize řekl: „Z toho je mi jasný jenom to, že jako rybář stojíte za houby."

Margoz pochopil, že voják není zrovna v přátelském rozpoložení, spustil ruku a raději v ní sevřel pohár s whisky.

„Jsem dobrý rybář, pane a v Kul Tirasu se mi dařilo výborně, než mne okolnosti přinutily přestěhovat se sem."

Naproti Margozovi seděl obchodník, který zadrmolil do sklenice piva. „Okolnosti, jasně. Odvedli vás do války proti Plamenné legii, že jo?"

Margoz přikývl. „Stejně jako mnoho dalších. Snažil jsem si tady v Theramoru zařídit nové

živobytí, ale copak to jde, když ti zatracení zelení zabrali všechna nejlepší loviště pro sebe?"

Erik se přistihl, že na první polovinu Margozova prohlášení souhlasně přikyvuje, a snad souhlasil i s tou druhou. I on přišel do Theramoru poté, co odtud byla vyhnána Plamenná legie ovšem ne bojovat, protože když se stěhoval, byly již všechny boje skončeny. Přišel převzít dědictví. Erikův bratr Olaf proti Legii bojoval a zahynul. Erik měl náhle dost prostředků, aby mohl otevřít hostinec, o kterém jeho bratr snil. Kromě peněz zdědil ještě Erik lebku démona, kterého Olaf zabil v boji. Erik nikdy neměl v úmyslu mít hostinec, ale nezamýšlel vlastně ani nic jiného, takže na bratrovu počest otevřel Démonovu zhoubu. Správně si spočítal, že lidské obyvatele Theramore bude přitahovat jméno, jež symbolizuje vyhnání démonů, které vlastně umožnilo založení města.

„Todle neberu," řekl voják. „Bojovals ve válce, rybáři, tak musíš vědět, CD pro nás orkové udělali."

„Nemám problém s tím, co pro nás udělali, dobrý muži," řekl Margoz, „spíš s tím, co nám dělají teď."

„Dostali ze všeho ten nejlepší kus." To se ozval muž od jednoho ze stolů za vojákem, zřejmě kapitán nějaké lodi. „V Ratchetu dávaj všichni goblini přednost orkům, když přídě na vopravy nebo kotviště. Minulej měsíc jsem musel čekat půl dne, než mě nechali ukotvit člun, ale dvě hodiny po mně si přijela orkská loď a dostala flek hned."

Voják se otočil na kapitána a řekl: „Tak jezděte někam jinam než do Ratchetu."

„To dycky nejde," řekl kapitán a popotáhl nosem.

„Vono se ani nedá říct, že by dycky fakt potřebovali o vopravit," řekl chlap vedle kapitána, kterého Erik považoval za jeho prvního důstojníka, protože byli podobně oblečení. „Maj tam v horách nad Ogrimmarem duby, klidně by si mohli spravovat lodě jima. Co tu máme my? Měkký borovice. Křečkujou, to je to, všechno i nejlepší dřevo. A s tím odpadem, co nám tu zbyde, nám do lodí poteče dál."

Několik dalších hlasů souhlasně zamručelo.

„Takže byste všichni byli radši, kdyby tu orkové nebyli, jo?" voják udeřil oběma pěstmi do barového pultu. „Bez nich by z nás bylo akorát žrádlo pro démony, tak je to!"

„Myslím, že to nikdo nepopírá." Margoz upil z poháru whisky. „Ale vypadá to, že někdo trochu nespravedlivě rozdělil zdroje."

„Orkové bývali otroci, víte to?" To se ozval někdo další, koho Erik z místa, kde stál, neviděl. „Lidí i Plamenné legie, když se to tak vezme. Nemůžete jim mít za zlý, že teď chtějí všechno."

„To teda můžu, když to berou nám" řekl kapitán.

Obchodník přikývl. „Víte, oni nejsou odtud. Pocházejí z jiného světa a sem je přitáhla Plamenná legie."

První důstojník zabručel: „Možná by se měli vrátit, vodkaď přišli."

„Až by si jeden řekl, co to tu lady Proudmoore napadlo," řekl Margoz.

Erik se zamračil. Při těch slovech hostinec náhle relativně ztichl. Mnozí celou dobu cosi souhlasně, nebo naopak nesouhlasně mručeli, ať již v reakci na vyřčené myšlenky nebo na lidi, kteří je vyslovili.

Ovšem jakmile Margoz zmínil Jainu Proudmoore a co hůř, vyjádřil se o ní s náznakem opovržení celý lokál ztichl.

Až moc. Za tři roky, co Erik hostinec vlastnil, naučil se, že existují dvě situace, kdy mohl očekával rvačku: když byl kolem až příliš velký hluk, nebo když bylo až příliš velké ticho. Přičemž ta druhá možnost s sebou přinášela rvačky opravdu ošklivé.

Vedle vojáka se postavil druhý tenhle byl ovšem širší v ramenou a tolik nemluvil. Když se však nyní ozval, bylo to dunivým hlasem, při kterém se lebka démona za barem roztřásla. „Hele, nikdo tady nebude mluvit špatně vo lady Proudmoore, esli nechce prožít zbytek života bezzubej."

Margoz hlasitě polkl a rychle řekl: „Ani ve snu by mě nenapadlo mluvit o naší velitelce jinak než s úctou, dobrý pane, přísahám." Polkl jedním douškem o něco více kukuřičné whisky, než na co byl zvyklý, až trochu vytřeštil oči a musel párkrát zatřepat hlavou.

„Lady Proudmoore k nám vždy byla velmi vlídná," řekl obchodník. „Když jsme se zbavili Plamenné legie, dala nás znovu dohromady, udělala z nás společnost. Vaše stížnosti jsou v pořádku, Margozi, ale ani jednu nemůžete házet na naši lady. Už jsem v životě potkal pár čarodějů a většina z nich mi nesahala ani po kotníky. Ale lady je dobrá, a jestli budete proti ní, tady podporu nenajdete."

„Nikdy jsem nechtěl jít proti ní, dobrý muži," řekl Margoz, jehož hlas byl stále poněkud roztřesený z neuváženě velkého doušku whisky. „Ale člověka přece musí napadnout, proč třeba na tohle lepší dřevo, o kterém se tady ti pánové baví, nebyla sepsána žádná smlouva." Chvíli se tvářil zamyšleně. „Snad se o nějakou dohodu pokoušela, ale orkové s ní nesouhlasili."

Kapitán se zhluboka napil piva a řekl: „Třeba jí ty orkové řekli, aby z Northwatche vypadla." „My bychom měli z Northwatche vypadnout," řekl obchodník. „Barrens* je neutrální území, takhle se to rozhodlo hned od začátku."

Voják se ohradil: „Jestli si myslíš, že se vzdáme i tohodle, ses blázen."

Morgoz řekl: „Je to přece místo, kde orkové bojovali s admirálem Proudmoorem."

„Jo, potupa. Jak je lady Proudmoore skvělá velitelka, tak byl její táta idiot." Obchodník zavrtěl hlavou. „Na celý ten incident bychom měli rychle zapomenout. To ale nepůjde, dokud "

Kapitán mu skočil do řeči: „Hele, bejt to na mně, měli bychom se roztáhnout až za Northwatch."

Erik nebyl schopen říci, a ve skutečnosti mu to bylo jedno, jestli obchodníka rozčílil obsah té poznámky, nebo to, že ho kapitán přerušil. Obchodník vyštěkl: „Zbláznil jste se?"

„A ty? Dyť nás ty orkové vytlačujou! Roztahujou se po celý naší požehnaný zemi a nám zůstal Theramore. Už to sou tři roky, co sme se zbavili Plamenný legie. Copak si nezasloužíme něco lepšího než být ve vlastní zemi chudákama odstrčenejma do jednoho prťavýho městskýho státu?"

„Theramore je stejně krásný město jako kterýkoli na území lidí." Voják vyslovil tato slova s hrdostí, ovšem dál již pokračoval daleko odevzdanějším tónem. „Ale je fakt, že orkové dostali daleko větší území. Proto je Northwatch tak důležitý díky němu se můžeme bránit za zdma Theramore."

„A mimo to," řekl první důstojník a uchechtl se do korbelu s pivem, „orkům se taky nelíbí, že tu sme. A to mě jako důvod nechat si ho stačí."

*Barrens, česky pustina, snad někomu jako úplná pustina nepřipadá, ale nepleťte si pustinu a poušť. Kromě trávy a ojedinělých stromů tam toho moc nenajdete. Díky bohu za oázy (pozn. překl).

„Tebe se ale nikdo neptal," odsekl obchodník sarkasticky.

Druhý muž u baru Erik za pultem trochu popošel a nyní viděl, že to je účetní z doků řekl: „Třeba by někdo měl. Orkové se chovají, jako by jim Kalimdor patřil a my tu byli na návštěvě. Ale je to přece i náš domov a je na čase, abychom se podle toho začali chovat. Orkové nejsou lidi, nejsou z tohoto světa. Jakým právem nám říkají, jak máme žít?"

„Ale mají právo žít si podle svého, nebo ne?" zeptal se obchodník.

Voják přikývl a řekl: „Řek bych, že to si vysloužili, když bojovali proti Plamenný legii. Nebejt jich " Převrátil do sebe zbytek vína a poslal korbel po baru k Erikovi. „Dej mi pivo."

Erik zaváhal. Už sahal pro láhev s grogem. Tenhle voják chodil do Démonovy zhouby od prvního dne, kdy ji Erik otevřel, a nikdy nepil nic jiného než grog.

Ale tři roky zkušeností ho naučily, že se nemá právo ptát. Mimo to, dokud platil, ať si klidně pije mýdlovou vodu.

„Fakt je," řekl kapitán, „že todle je náš svět, páč sme se tu narodili. Ty orkové tu sou jenom hosti a je na čase, aby se tak začli taky chovat!"

Konverzace pokračovala podobným způsobem dál. Erik nalil ještě pár drinků, hodil několik korbelů do umyvadla s tím, že je% umyje později, a teprve poté, co znovu nalil obchodníkovi, si uvědomil, že Margoz, který to celé začal, už odešel.

Dokonce mu ani nenechal tuzér. Erik znechuceně zavrtěl hlavou, ale rybářovo jméno už zapomněl.

Ovšem pamatoval si jeho tvář. A možná tomu bastardovi i plivne do pití, jestli se ještě někdy ukáže vždyť si dal jen jeden drink a pak vyvolal celou tuhle hádku. Erik podobné potížisty ve svém hostinci nesnášel. Hodně nesnášel.Přidávali se další, kdo si stěžovali na orky. Jeden ten, co seděl vedle vojáka praštil korbelem s pivem do baru tak prudce, že obsah postříkal lebku démona. Erik si povzdechl, vzal hadr a utřel ji.

***

Bývaly časy, kdy by měl Margoz příliš velký strach, než aby šel temnými uličkami Theramoru sám.

Pravda, v tak uzavřené společnosti, jakou Theramore představoval, nebyl zločin až takovým problémem. Každý znal skoro každého, a když ne, znal někoho, kdo ho znal, takže prohřešky proti zákonu byly velmi vzácné. Ti, kdo se jich dopustili, byli obyčejně rychle a brutálně potrestáni vojáky lady Proudmoore.

Bez ohledu na to však byl Margoz malý a slabý a velcí a silní měli vždy sklony na malých a slabých se přiživovat, takže se Margoz obecně snažil nechodit v noci sám. Člověk nikdy neví, jaká velká a silná osoba může někde číhat, aby dokázala někomu menšímu, jak velká a silná skutečně je. Margoz už se v pozici takového menšího ocitl mnohokrát. Brzy se naučil, že aby se vyhnul násilí, je nejlepší udělat všechno, co ti velcí říkají, a udělat jim radost.

Nyní už ovšem Margoz podobné obavy neměl. Vlastně už neměl strach z ničeho. Nyní měl

svého patrona. Pravda, Margoz zároveň musel plnit jeho přání, ale odměnou za to mu byly moc a bohatství. Za starých časů bylo odměnou nebýt zmlácený téměř až k smrti. Snad jen vyměnil jeden žaludek svírající strach za jiný, ale Margoz měl za to, že takhle je to pro něj lepší.

Vzduch se zachvěl slaným vánkem přicházejícím z přístavu. Margoz se zhluboka nadechl, protože vůně vody ho osvěžovala. V Démonově zhoubě mluvil zčásti pravdu: byl rybář, přestože nikdy nijak úspěšný. Nebojoval ale proti Plamenné legii, jak tvrdil. Sem přišel až poté, co byli démoni zahnáni. Doufal, že zde bude mít více možností než v Kul Tirasu. Nebyla to jeho chyba, že měl jen chabé sítě byly vše, co si mohl dovolit, ale řekněte tohle šéfovi doků a uvidíte, co se stane.

Co se stalo jemu, se většinou nejvíce podobalo bití.

Takže se přestěhoval do Kalimdoru, společně s davem lidí, kteří věřili, že zde budou mít příležitost nabízet služby poddaným lady Proudmoore. Avšak Margoz nebyl jediným rybářem, který tu chtěl zkusit štěstí, a v žádném případě nebyl nejlepší.

Než potkal svého patrona, byl Margoz skoro na mizině. Nechytal ani tolik, aby se uživil sám, natož aby dokázal něco prodat, a zvažoval, že si přiváže k noze kotvu a skočí. Že se vší tou mizérií skoncuje.

Ale pak se objevil patron a všechno se obrátilo k lepšímu.

Margoz brzy došel ke svému skromnému příbytku. Patron mu nedovolil přestěhovat se do něčeho lepšího, přestože ho hodně prosil zejména kvůli nedostatku čerstvého vzduchu, mizernému nábytku a krysám. Avšak patron ho ujistil, že by taková náhlá změna jen upoutala pozornost ostatních a že by měl prozatím zůstat v ústraní.

To vše až do dnešní noci, kdy dostal za úkol jít do Démonovy zhouby a začít šířit protiorkské myšlenky. Za starých časů by se nikdy neodvážil na podobné místo vkročit. V hostincích se většinou ve velkém počtu shromažďoval právě ten typ lidí, který měl tendence ho mlátit, a on se jim ze stejného důvodu vyhýbal.

Nebo spíše, kdysi se jim vyhýbal.

Vešel do pokoje. Slamník tenký jako krajíček chleba; přikrývka z pytloviny, která škrábala tolik, že ji používal, jen když byla obzvláště tuhá zima, a i pak dlouho váhal; lampa a něco málo dalších drobností. V jedné z mnoha prasklin ve stěnách právě zmizela krysa.

Povzdechl si, protože věděl, co ho čeká. Kromě nemožnosti přestěhovat se do lepšího příbytku byl další věcí, kterou na vztahu se svým patronem nesnášel, pach, který po setkání s ním vždy přetrvával. Byl to zřejmě jakýsi vedlejší produkt magie, jíž patron vládl, ale ať už to bylo cokoli, Margoze to přivádělo k nepříčetnosti.

Nicméně stálo to za všechnu tu moc. A za možnost chodit po nočních ulicích a do Démonovy zhouby bez strachu z újmy na zdraví.

Margoz sáhl pod košili a vytáhl řetízek se stříbrným přívěškem ve tvaru hořícího meče. Sevřel meč tak pevně, že cítil, jak se mu ostré hrany zařezávají do dlaně, a vyslovil slova, jejichž význam se nikdy nedozvěděl, ale která ho naplňovala nevyslovitelnou hrůzou pokaždé, když je slyšel sám sebe říkat: „Galtak Ereďnash. Ereďnash han galar. Ereďnash havik Yrhog. Galtak Ereďnash."

Malou místností se rozšířil zápach síry. Tohle byla část, kterou Margoz nesnášel.

Galtak Ereďnash. Udělal jsi, jak jsem přikázal?

„Ano, pane." Margoz se cítil trapně, když si uvědomil, že jeho hlas zní jen tence. Odkašlal si a pokusil se o hlubší tón. „Udělal jsem, co jste žádal. Jakmile jsem se zmínil o potížích s orky, téměř celá hospoda se přidala."

Skutečně?

Margozovi se nelíbila hrozba skrytá v té jednoslovné otázce. „Jeden muž si stál za svým, ale ostatní se do něj dost silně naváželi. Aspoň měli na kom si vylít zlost, opravdu."

Snad. Vedl sis tedy dobře.

S těmi slovy přišla ohromná úleva. „Děkuji vám, pane, děkuji vám. Jsem rád, že jsem mohl posloužit." Zaváhal.

„Pokud smím, pane, snad by byla vhodná chvíle znovu si promluvit o vhodnějším bydlení. Možná jste si všiml těch krys, které "

Posloužil jsi nám. Budeš odměněn.

„To jste už říkal, pane, ale no, doufal jsem, že ta odměna přijde trochu dříve." Rozhodl se využít svého celoživotního strachu. „Tenhle večer jsem byl ve smrtelném nebezpečí, víte? Jít takhle sám kolem doků může být "

Dokud sloužíš, nic se ti nestane. Už nikdy nemusíš kráčet se strachem, Margozi.

„J jistě. Jen jsem "

Jen jsi chtěl žít život, jaký ti nikdy nebyl dopřán. To je pochopitelné. Buď trpělivý, Margozi, tvá odměna přijde zanedlouho.

Zápach síry se začal rozplývat. „Děkuji vám, pane. Galtak Ereďnash!"

Hlas jeho patrona z dálky odpověděl: Galtak Ereďnash. Pak se v Margozově příbytku rozhostilo ticho.

Vzápětí se ozvalo bouchání na stěnu následované tlumeným hlasem jeho souseda. „Přestaň tam řvát! Snažíme se tu spát!"

Kdysi by podobné výhružky naplnily Margoze strachem. Dnes je jednoduše ignoroval, uložil se na slamník a doufal, že mu přetrvávající puch dovolí usnout.

2.

Já prostě nechápu, jaký má ta mlha smysl!" Kapitán Bolik, velitel orkské obchodní lodi Orgath 'ar věděl, že bude svých slov litovat, přestože se zároveň cítil nucen na prohlášení sluhy odpovědět. „Copak musí mít nějaký smysl?"

Rabin zavrtěl hlavou a pokračoval v čištění kapitánových klů. Nebylo to zvykem každého orka, ale Bolik cítil, že je jeho povinností jako kapitána Orgath 'aru vystupovat co nejdůstojněji a nejupraveněji. Orkové byli ušlechtilým národem vyrvaným ze svého domova a následně zotročeným démony i lidmi. Zotročení orkové byli vždy špinaví a neudržovaní. Jako svobodný ork žijící v Durotaru za laskavé vlády velkého válečníka Thralla měl Bolik pocit, zeje nutné, aby se těmhle otrokům podobal co možná nejméně. To znamenalo pravidelnou péči o vzhled, jakkoli cizí tahle představa většině orků byla, a stejnou věc očekával i od posádky.

Nejvíce to pak očekával od Rabina, který se řídil kapitánovými instrukcemi daleko nejdůsledněji z celé posádky Orgath 'aru. Rabin měl učesané obočí, vyčištěné kly i zuby, nehty vždy vyleštěné a ostré a počet ozdob vkusně zredukoval na kroužek v nose a několik tetování.

V odpověď na Bolikovu otázku Rabin řekl: „No, všechno na světě má nějaký smysl, ne, pane? Myslím, třeba voda nám dává ryby, které jíme, a můžeme po ní plout na lodi. Vzduch tuje, abychom měli co dýchat. I zem nám dává jíd
lo, a to nemluvím o tom, že si na ní stavíme domy. Z toho, co nám dávají stromy, stavíme lodě. Dokonce i déšť a sníh nám dávají vodu, kterou můžeme pít, na rozdíl od mořské. Všechno tohle má nějaký význam."

Rabin obrátil pozornost k broušení Bolikových nehtů, takže se Bolik mohl opřít. Jeho stolička stála blízko dveří do kajuty, takže se opřel o ně. „A mlha nemá význam?"

„Jediné, co fakt dělá, je, že nás otravuje, a nic nám za to
nedá."

Bolik se usmál a jeho právě vyčištěné zuby se zaleskly ve světle lampy, která osvětlovala kajutu. Kulaté okénko v tomhle směru svou roli neplnilo právě kvůli mlze, na kterou si Rabin stěžoval. Kapitán se zeptal: „Ale déšť a sníh nás taky otravují."

„To je pravda, kapitáne, to je pravda." Rabin dokončil broušení nehtu na palci a přesunul se k dalšímu prstu. „Ale jak jsem říkal, déšť a sníh mají daleko větší smysl. I když nás otravují, alespoň z nich máme užitek. Ale řekněte mi, pane, jaký máme užitek z mlhy? Nevidíme kvůli ní, kam plujeme, a nic z ní nemáme."

„Snad." Bolik se na sluhu zadíval. „Nebo jsme jednoduše ještě nezjistili, k čemu je dobrá. Koneckonců, byla doba. kdy jsme taky nevěděli, že sníh je jen zmrzlý déšť. A nakonec jsme se jeho skutečný smysl jak jsi říkal, dávat nám vodu k pití během zimy taky dozvěděli. Takže to není vina mlhy, ale naše, že nevidíme skutečnost. A takhle to má být Svět nám říká, co máme vědět, teprve až jsme připraveni, ne dřív. Takhle to chodí."

Rabin se nad kapitánovými slovy zamyslel, skonči s broušením a začal leštit. „Předpokládám, že by to tal mohlo být. Ale to nám dneska k ničemu není, nebo ano pane?"

„Ne, to ne. A jak si s ní poradila posádka?"

„Jak to šlo, aspoň myslím," řekl Rabin a pokrčil rameny. „Hlídka v koši hlásí, že si nevidí ani na kly u nosu."

Bolik se zamračil. Houpání lodi bylo docela pravidelné, ale nyní se zdálo, že nabylo na intenzitě. To většinou znamenalo, že se dostali do proudu za jinou lodí.

Bolik se zvedl ze stoličky, přestože Rabin ještě neskončil, a řekl: „Dokončíme to později, Rabíne."

Rabin se zvedl z kleku na nohy a přikývl. „Dobře, kapitáne."

Bolik vzal do ruky otcův palcát a vyšel z kajuty do úzké chodby. Orgath'ar kterou Bolik pojmenoval po Orgathovi, svém vznešeném otci a původním majiteli palcátu, s nímž v ruce zahynul v boji proti Plamenné legii postavili goblini, neboť Bolik chtěl jen to nejlepší. Stavitel, bystrý postarší goblin jménem Leyds, Bolika ujistil, že postaví chodby obzvláště široké, aby byly

vhodnější pro orkovu mohutnější postavu. Bohužel, představa drobného goblina o „obzvláště širokém" byla jiná než orkova, takže kapitán měl co dělat, aby rozložitá ramena protáhl až ke schodišti vedoucímu na palubu.

Když stoupal po schodech, spatřil nejprve prvního důstojníka Kaga, který právě mířil dolů. „Zrovna jsem chtěl jít za vámi, pane." Kag se usmál a dlouhými kly si málem vypíchl oči. „Mělo mě napadnout, že tu změnu ucítíte."

Bolik se zasmál a vystoupil na palubu. Okamžitě zalitoval, že Kaga nezavolal, aby si s ním promluvil dole. Mlha byla tak hustá, že by ji mohl přeseknout mečem. Znal Orgath 'ar tak dobře, že by mohl dojít k zábradlí poslepu, ale tohle byl nyní vlastně jediný způsob, jak se tam dostat. Kag přešel za ním a postavil se proti kapitánovi tak, že se nosy doslova dotýkali, jen tak na sebe totiž mohli vidět.

Když si kapitán uvědomil, že žádnou loď nemá šanci vidět ve skutečnosti vlastně v tuto chvíli kromě houpání neměl jediný důkaz o tom, že jsou stále ještě na vodě zeptal se prvního důstojníka: „Co se děje?"

Kag zavrtěl hlavou. „Těžko říct. Hlídka toho moc nevidí Zahlédla prý nějakou loď, ale jednou to vypadalo, že patři k vojenskému konvoji Theramoru, jindy zase, že nevypadala ani jako lidská, ani jako orkská loď."

„A co si myslíš ty?"

Kag bez váhání řekl: „Hlídka by nic neřekla, kdyby si nebyla jistá. Když říká, že viděla theramorskou vojenskou a pak něco jiného, znamená to, že nejdřív viděla jinou než pak. Myslím, že tam jsou dvě lodě. Vlny o tom taky svědčí. A nebo je to jedna, která pluje v kruzích. V téhle mlze vypadá všechno stejně.

Bolik souhlasně přikývl. Jejich hlídka, Vak, se dokázala podívat na dvě skvrny na horizontu a říct vám, která z nich je rybářský člun a která transportní loď. Zřejmě by vám i řekla, jestli ona rybářská loď byla postavena lidmi nebo gnomy a jestli byla transportní loď postavena před válkou s legií, či po ní. „Tři lodě takhle blízko sebe, to si říká o potíže. Asi budeme muset zatroubit na roh. Sežeň "

„Loď ahoj!"

Bolik vrhl pohled nahoru na stěžeň a pokusil se zahlédnout Vaka, ovšem celý stěžeň byl zahalen v mlze. Vakův hlas přicházel z místa, jemuž lidé z důvodů, které Bolik nikdy nepochopil, říkali „vraní hnízdo". Věděl sice, že vrána je druh ptáka, ale nebyl si jistý, co mělo jeho hnízdo společného se strážním košem. Tak či tak, stejně ho nyní neviděl.

Kag zavolal směrem nahoru: „Co vidíš?"

„Blíží se loď! Lidé! Nevidím žádnou vlajku!"

„A co ta vojenská loď?"

„Ty teďka nevidím, ale před vteřinou jsem je zahlíd! Plujou vedle nás!"

Tohle se Bolikovi nelíbilo. Lidská loď plující bez vlajky většinou znamenala piráty. Nemuselo to tak být vyvěsit vlajku v takové mlze bylo prakticky nesmyslné a lidé orkskou loď jednoduše nemuseli vidět. Bolik však nechtěl nic riskovat ani svůj náklad. Jestli bedny, které má v nákladovém prostoru, bezpečně nedoručí do Razor Hill, nedostane zaplaceno, což znamenalo, že nedostane zaplaceno ani posádka. Dny, za které posádka nedostane zaplaceno, nikdy nebyly pro kapitána lodi dobré.

„Zatrubte na roh. A postavte ke skladišti stráže."

Kag přikývl. „Ano, pane."

„Harpuny!"

Bolik při Vakově výkřiku zaklel. Harpuny znamenaly jen jednu ze dvou možností. Jedna byla, že si ona druhá loď spletla Orgath 'ar s ohromným mořským tvorem jako velrybou nebo mořským hadem. Druhá znamenala, že tohle byli piráti a harpuny byly připevněny k lanům, přes která se dostanou na palubu.

Vzhledem k tomu, že mořští hadi ani velryby takhle daleko na sever obecně nemigrovali, byl si Bolik jistý, že platí možnost číslo dvě.

Harpuny s duněním dopadly na palubu, boční stěnu schodiště a na pár dalších míst, která Bolik v mlze neviděl. Pak se lana, která byla k harpunám přivázaná, napjala.

„Připravte se na návštěvníky!" vykřikl Kag.

Bolik zaslechl jiný hlas: „Přesekněte ty lana!"

Zvuk pěsti dopadnuvší na něčí tvář následovala Kagova slova: „Nebuď magor! Tyhle lana meče nepřeseknou a vy budete snadný cíl."

Jakékoli další pokračování téhle konverzace bylo utnuto náhlým vpádem vetřelců, kteří se v mlze zjevovali jako nějakým kouzlem. Byli to lidé, to Bolik viděl na první pohled, a neměli na sobě žádný typ vojenské uniformy. Mimo to si však Bolik nebyl vůbec jistý, co vlastně na sobě mají lid ská posedlost odívat se do šatů více, než bylo nutné, Bolika vždy uváděla v úžas. Věděl, jaké

uniformy nosí vojáci lady Proudmoore, a to stačilo.

„Bijte piráty!" zařval Bolik, ale jeho posádka podobné pobízení nepotřebovala. Bitva už byla v plném proudu. Bolik v pravé ruce zvedl otcův palcát a máchl po nejbližším člověku, který se přikrčil a provedl výpad mečem.

Bolik meč odrazil levou paží, ale než se připravil k druhému úderu, měl již člověk meč znovu v pozici, aby orkův palcát zablokoval. Přitom se však příliš naklonil a nastavil orkskému kapitánovi břicho, které Bolik ihned zasáhl sevřenou pěstí. Člověk se bolestí rozkašlal a zkroucený padl na palubu. Bolik máchl palcátem a zasáhl protivníka do zátylku.

V příštím okamžiku před Bolika skočili další dva, bezpochyby přesvědčeni, že dvojnásobná přesila bude stačit. Ale Bolik byl z tuhého těsta. Přestože se na tomto světě narodil jako otrok, byl později osvobozen Thrallem a přísahal, že se před lidmi už nikdy nebude plazit. Pravda, bojoval po jejich boku, ale už nikdy se jim nepokloní.

A těmhle dvěma s meči už vůbec ne.

Pirát po jeho levici zaútočil zahnutým mečem, jaký Bolik viděl jen jedinkrát v životě, zatímco ten napravo sekl dvěma kratšími meči najednou. Bolik úspěšně nastavil zahnutému meči levou paži, přestože tentokrát mu čepel rozřízla předloktí, a pajcátem zablokoval jeden z kratších mečů. Druhý z nich jen o vlas minul jeho hruď.

Přestože mu ten pohyb způsobil mučivou bolest, máchl Bolik prudce levou paží, v níž zůstala vězet čepel pirátova meče, směrem dolů. Orkova ohromná síla a páka dlouhé končetiny způsobila, že protivník po jeho levici byl nyní beze zbraně. Ta vězela v Bolikově svalu. Ork odkopl piráta po pravici, ihned chytil protivníka nalevo za hlavu a přitlačil ho na kolena.

Ten s krátkými meči divoce zamáchal rukama a svalil se na zem. Jen taktak se vyhnul dalšímu kopnutí, které by mu jistě zlomilo nohu.

Bolik, který stále ještě držel jednou rukou piráta nalevo za hlavu, ho nyní odhodil stranou. Člověkova hlava s uspokojivým zaduněním narazila do stěžně.

Tenhle orkův pohyb však poskytl druhému pirátovi příležitost znovu se postavit. V okamžiku, kdy se rozmáchl oběma krátkými meči najednou, Bolik se zaklonil, natáhl paži za sebe a máchl palcátem, který vzápětí rozdrtil člověkovi lebku a na místě ho zabil.

„Vaku!" zařval Bolik nahoru na stěžeň, když si vytáhl zahnutý meč z paže a odhodil ho na prkna paluby vedle jeho nešťastného majitele. „Zatrub na roh!" Piráti s největší pravděpodobností nerozuměli orkskému jazyku, takže až roh zazní, nebudou to čekat.

O vteřinu později už vzduch rozřízl ohlušující zvuk. Bolik byl na tón, při kterém se mu roztřásly snad všechny kosti v těle, připraven, a stejně tak zřejmě jeho posádka z té však většinu v mlze neviděl.

Ti lidé, které Bolik viděl, byli zaskočeni a s tím ork počítal. Orkové, které Bolik v mlze dokázal rozeznat, využili momentu překvapení. Bolik sám roztočil palcát nad hlavou a rozběhl se, aby našel první vhodný cíl. Zbraň jeho otce rozdrtila rameno nejbližšího piráta, který zařval bolestí a zhroutil se na zem.

Bolik zaslechl, jak nějaký lidský hlas vykřikl slovo, které podle něj v lidské řeči docela bezpochyby znamenalo „ústup". Byl to správný odhad, neboť piráti ihned začali šplhat po lanech zpět na svou loď. Bolik viděl, jak Kag jednomu z prchajících rozsekl nohu, čímž ho poslal do vod Velkého moře.

Kag se obrátil k Bolikovi. „Pronásledujeme je?"

Bolik zavrtěl hlavou a řekl: „Ne. Nechtě je jít." Nemělo smysl pokoušet se v téhle mlze pronásledovat nějakou loď. „Zkontrolujte náklad."

Kag přikývl na znamení, že rozumí, a odběhl ke vchodu do skladiště. Paluba duněla pod jeho těžkými kroky.

Bolik zvedl hlavu a řekl: „Hlídko, co ta lidská loď?"

„Nepohnuli se," řekl Vak, „dokud jsme nezatroubili. Pak odpluli. Teď je nevidím."

Bolik sevřel pěsti a pravou rukou stiskl rukojeť otcova palcátu tak pevně, až měl pocit, že praskne. Lidé byli jejich spojenci. Jestli byli poblíž vojáci lady Proudmoore, proč jim nepomohli, když Orgath 'ar napadli ti banditi?

„Pane," řekl Kag, který se vracel společně s Forxem, válečníkem, který měl na starosti hlídku u skladiště. „Jedna z beden se rozbila. Druhou hodil přes palubu jakýsi člověk, když prchal z lodi."

Forx dodal: „Do skladiště šla většina jejich mužů. Ale odrazili jsme je. Jinak by pobrali všecko."

„Vedli jste si dobře, Forxi. A budete odměněni." Bolik věděl, co říká. Dvě ztracené bedny představovaly dvacet procent celého nákladu, což znamenalo dvacetiprocentní snížení odměny. Bolik položil Forxovi ruku na rameno. „Všichni dostanete stejný podíl, jako kdyby zůstal náklad netknutý doplatím vám to ze svého podílu."

Kag vytřeštil oči. „Jsme poctěni, kapitáne."

„Nemusíte bránili jste mou loď. Kvůli tomu nemůžete tratit."

Forx se usmál. „Oznámím to válečníkům, pane."

Když Forx odešel, obrátil se Bolik ke Kagovi. „Zhodnoťte škody, hoďte všechna lidská těla do moře a ať máme správný kurz." Nadechl se a pak vydechl mezi kly. „A až se vrátíme, chci okamžitě posla. O tomhle musí Thrall vědět."

Kag přikývl a řekl: „Ano, kapitáne."

Bolik se zahleděl do mlhy, která umožnila pirátům dostat se nepozorovaně tak blízko, aby mohli zaútočit, vzpomněl si na Rabínova slova a usoudil, že kdyby byla mlha k ničemu, bylo by to lepší.

3.

Lady Jaina Proudmoore stála na vrcholku kopce u Razor Hill a prohlížela si zem, ve které se jí podařilo vytvořit tu nejnepravděpodobnější alianci v historii světa.

Razor Hill byl samozřejmě v orkském teritoriu, ale Jaina s Thrallem se dohodli, že vzhledem k jejím schopnostem bude nejlepší, když se jejich schůzky budou odehrávat na orkské půdě, tam kde se Thrall obyčejně nacházel. Co se týkalo Jainy, tak díky magii dokázala být během okamžiku, kdekoli si usmyslela.

Popravdě, bylo pro ni úlevou, když ji Thrall zavolal. Zdálo se, že celý Jainin život byla jen cesta z jedné krize do druhé. Bojovala s démony, orky i vojevůdci a několikrát měla ve svých malých rukou osud celého světa.

Kdysi bývala milenkou Arthase, když byl ještě šlechetným bojovníkem, ale pak se obrátil na špatnou stranu a nyní byl králem Lichů Pohromy, nejkrutějším vojevůdcem ve světě, který je oba zažil i v daleko lepším světle. Věděla, že jednoho dne se s ním utká v bitvě. Medivh, Sargerasem prokletý čaroděj, který téměř zahubil lidskou rasu tím, že přivedl démony a orky na tento svět, se nakonec stal oddaným spojencem, jenž přesvědčil Jainu a Thralla, aby spojili své národy s nočními elfy proti Plamenné legii.

A pak, když lidé postavili Theramore jako svůj nový domov v Kalimdoru, myslela si Jaina, že se vše konečně uklidní. Ale když jste vládce, nikdy nemáte úplný klid, dokonce ani v časech míru, a ona zjistila, že při každodenních povinnostech vyplývajících ze správy Theramoru téměř touží, aby se vrátily dny, kdy bojovala o holý život.

Téměř, ale ne zcela. Popravdě, měla pár výčitek ale zároveň se chytala příležitosti na odpočinek stejně dychtivě jako člověk na poušti měchu s vodou.

Postavila se na okraj vrcholku a zadívala se do dálky na malou orkskou vesnici na úpatí kopců. Drsnou hnědou krajinu zdobily jako tečky dobře chráněné chatrče. Dokonce i v časech míru se orkové snažili zajistit, aby jim domov už nikdo nemohl vzít. Mezi chatrčemi procházelo několik orků, zdravili se a někteří se zastavili, aby prohodili pár slov. Jaina se při pohledu na takový jednoduchý obraz běžného života nedokázala ubránit úsměvu.

Pak zaslechla hluboký pravidelný rachot, který předznamenával přílet Thrallovy vzducholodi. Otočila se a spatřila, že se obrovské vzdušné plavidlo již blíží. Za chvíli rozeznala, že v koši umístěném pod ohromnými měchy naplněnými horkým vzduchem, díky kterým loď letěla, stojí jen Thrall. První měch byl vyzdoben mnoha symboly. V některých Jaina poznala piktogramy ze staré verze orkského jazyka. Věděla, že jeden z nich byl symbolem Thrallovy rodiny, klanu Frostwolf. To byla zásadní věc, která odlišovala orkské vzducholodě od těch, které používali Jainini lidé vzducholodě, které si Theramore pronajal od goblinů, byly všechny stejné, bez jakýchkoli poznávacích znaků. Jaina uvažovala, zda tenhle orkský způsob není lepší dát těmhle neživým dopravním prostředkům trochu čehosi osobního stejně jako zvířatům.

Když se v minulosti scházeli na tomto pahorku, bral si s sebou Thrall alespoň jednoho nebo dva strážce. To, že nyní cestoval sám, Jainu velmi znepokojilo.

Když se vzducholoď přiblížila, zatáhl Thrall za nějaké páky a plavidlo zpomalilo, až se nakonec vznášelo přímo nad pahorkem. Thrall zatáhl za poslední páku, spustil provazový žebřík a sešplhal dolů. Stejně jako většina orků měl Thrall zelenou kůži a černé vlasy, které mu nyní spletené spadaly na ramena. Černá plátová zbroj s bronzovým zdobením, kterou měl na sobě, kdysi patřila Ogrimu Doomhammerovi*, Thrallovu mentorovi a orkovi, po kterém bylo pojmenováno hlavní město Durotaru. Připevněná na zádech mu odpočívala Ogrimova zbraň, od které orkský válečník získal příjmení: Doomhammer, obouruční válečné kladivo, s nímž Jaina tolikrát viděla Thralla v bitvě. Téhle obrovské zbrani padlo za oběť mnoho démonů.

Na Thrallovi však byly nejvíce zarážející modré oči, neboť tahle barva byla u orků velmi vzácná. Vypovídaly o jeho inteligenci a laskavosti.

Před třemi lety, když se stavěly Theramore a města Durotaru, dala Jaina Thrallovi magický talisman: malý kámen otesaný do podoby jedné ze starých tirisfalských run. Jaina nosila dvojče tohoto kamene. Stačilo, aby jej Thrall sevřel v ruce, pomyslel na ni a Jainin talisman se rozzářil. Stejně to fungovalo i naopak. Pokud se chtěli tajně setkat, aby oproštěni od svého postavení a veškeré politiky probrali záležitosti týkající se jednoho z nich, obou nebo jejich národů, nebo když si jednoduše chtěli popovídat jako staří přátelé a kamarádi, stačilo aktivovat talisman. Jaina se pak teleportovala na pahorek a Thrall se tam dopravil vzducholodí, neboť jiným způsobem nebylo možné se nahoru dostat.

„Ráda tě vidím, příteli," řekla Jaina s přívětivým úsměvem. Myslela to vážně. Za celý život nepoznala nikoho tak ušlechtilého a spolehlivého jako tohoto orka. Kdysi měli

*Překlad tohoto jména zní Kladivo zhouby a samozřejmě daleko lépe sedí na stejnojmennou Ogrimovu slavnou zbraň (pozn. Překl).

Místo po jeho boku ještě její otec a Arthas. Ale admirál Proudmoore trval na tom, aby na orky v Kalimdoru zaútočili, a nevěřil dceři, když mu tvrdila, že orkové jsou stejně tak obětí Plamenné legie jako lidé a nejsou zlí. Stejně jako mnoho lidí, které Jaina znala, nebyl admirál Proudmoore schopen přijmout fakt, že svět je jiný, než když býval mladý, a proti všem změnám bojoval. To zahrnovalo i přítomnost orků a Jaina byla postavena do hrůzné pozice, když musela zradit vlastního otce Thrallovu národu, aby zabránila krveprolití.

Co se týče Arthase, stalo se z něj jedno z největších zel na světě. Nyní byla Jaina v postavení, kdy věřila více veliteli orkských klanů než muži, kterého kdysi milovala, nebo svému otci.

Poté co její otec zaútočil, Thrall který viděl bolest v Jaininých očích, když mu pověděla, jak admirála porazit dodržel slovo. Nikdy nebyl tím, kdo by se smířil se světem, jaký byl. Byl zajat už jako nemluvně a vychován člověkem jménem Aedelas Blackmoore, aby se stal dokonalým otrokem. Dokonce dostal i jméno, které symbolizovalo jeho postavení*. Avšak Thrall se zbavil okovů a přivedl orky ke svobodě a pak i ke způsobu života, na který jeho národ zapomněl kvůli démonům, jež je přivedli na tento svět.

Nyní však viděla Jaina v Thrallových neobvyklých modrých očích změnu. Její drahý přítel zuřil.

„Nepodepsali jsme spolu žádnou úmluvu," začal Thrall okamžitě, aniž by odpověděl Jaině na pozdrav. „Nestvrdili jsme spojenectví žádným papírem. Věřili jsme, že naše pouto nám koluje v žilách a že nikdy jeden druhého nezradíme."

„Nezradila jsem tě, Thralle." Jaina se krátce napjala, ale pak díky dlouholeté praxi snadno udržela emoce na uzdě.

*Thrall znamená otrok (pozn. Překl).

Nijak se jí nezamlouvalo obvinění ze zrady vyslovené navíc zcela přímo, bez nějakých okolků nebo ocenění jejich přátelského pouta daleko silnějšího než orkova smyšlenka, že ho zpřetrhala. Ovšem první věc, kterou se jako čarodějka naučila, byla, že silné emoce a magie se dost dobře nesnáší. Jen pevněji stiskla vyřezávanou dřevěnou hůl, kterou nosila s sebou dědictví po bývalém mentorovi, arcimágovi jménem Antonidas.

„Nemyslím zrovna tebe." Thrallův hlas zněl stále útočně. Na rozdíl od jiných orků nebyla mrzutost Thrallovou standardní náladou, což bylo bezpochyby výsledkem lidské výchovy. „Ale vypadá to, že tvůj lid naše pouto nesvazuje stejně pevně jako nás."

Jaina se pevným hlasem zeptala: „Thralle, o čem to mluvíš?"

„Jednu z našich obchodních lodí, Orgath'ar, napadli piráti."

Jaina se zamračila. Jakkoli se snažili tomu předejít, pirátství zůstávalo na moři problémem. „Zvýšili jsme hlídky, jak jen to bylo možné, ale "

„Hlídky jsou zbytečné, jestli budou jen sedět a dívat se! Orkové na Orgath 'aru viděli jednu z vašich hlídek poblíž! Byla dost blízko, aby ji viděli i v husté mlze, a přesto neudělala nic, aby kapitánu Bolikovi a jeho posádce pomohla! Bolik dokonqe zatroubil na roh a vaši lidé jen dřepěli na místě!"

S klidem tolik kontrastujícím s Thrallovým hněvem se Jaina zeptala: „Říkáš, zeje vaše hlídka viděla. To ale nemusí nutně znamenat, že oni viděli Orgath 'ar"

To Thralla umlčelo.

Jaina pokračovala: „Vaši lidé mají lepší zrak než naši. A když zaslechli roh, zřejmě to považovali za znamení, aby v mlze uvolnili cestu."

„Jestli byli dost blízko, aby je mí lidé viděli, byli taky dost blízko, aby slyšeli, jak piráti útočí! Můj lid má lepší zrak, to je pravda, ale zároveň nebojujeme příliš potichu. Nevěřím, že by vaše hlídka neslyšela, co se tam dělo."

„Thralle "

Ork se otočil a rozmáchl rukama naprázdno. „Myslel jsem, že tady to bude jiné! Myslel jsem, že

se váš národ konečně naučil uznávat ten můj za sobě rovný. Mělo mi dojít, že když přijde na to pozvednout zbraně proti svým a pomoci orkům, lidé nás nechají na holičkách!"

Nyní měla pro změnu Jaina co dělat, aby ovládla vztek. „Jak se opovažuješ? Já jsem si myslela, po tom všem, čím jsme prošli, že dáš mému lidu alespoň šanci a zapochybuješ."

„Důkazy "

„Jaké důkazy? S kým jsi mluvil kromě kapitána Bolika a jeho posádky?"

Odpovědí na Jaininu otázku bylo Thrallovo mlčení.

„Zjistím, kdo velel té hlídkující lodi. Kde byl Orgath 'ar napaden?"

„Půl míle od pobřeží blízko Ratcheru, hodinu od přístavu."

Jaina přikývla. „Nechám to prošetřit. Tyhle hlídky jsou řízeny z Northwatche."

Thrall ztuhl.

„Co je?"

Ork se znovu otočil, aby jí mohl pohlédnout do tváře. „Je na mě vyvíjen značný tlak, abych se zmocnil northwatchské pevnosti silou."

„A na mne je vyvíjen značný tlak, abych ji udržela."

Thrall s Jainou na sebe hleděli. Nyní, když znovu viděla orkovy modré oči, nebyl v nich hněv, nýbrž zmatek.

„Jak se to stalo?" Thrall položil tuto otázku značně tišším hlasem. Všechen vztek z něj zjevně vyprchal. „Jak se to stalo, že se tady hádáme kvůli takové pitomosti?"

Jaina se nedokázala ubránit smíchu. „Jsme velitelé, Thralle."

„Velitelé vedou válečníky do bitev."

„V časech války ano," řekla Jaina. „V dobách míru je vedou jinak. Válka je po všech stránkách ohromné vypětí, které mimo jiné zahrnuje každodenní boj o přežití. Ale když skončí, každodenní snaha přežít zůstává." Přistoupila ke starému příteli a položila mu drobnou ručku na ohromnou paži. „Vyšetřím to, Thralle, a dozvím se pravdu. A jestli mí vojáci nesplnili své povinnosti dané spojenectvím, přísahám, že budou potrestáni."

Thrall přikývl. „Děkuji ti, Jaino. A omlouvám se za ta obvinění. Ale můj lid tolik vytrpěl. I já jsem tolik vytrpěl a nehodlám se dívat, jak s mým národem znovu někdo zachází neuctivě."

„Ani já," řekla Jaina tiše. „A snad " zaváhala.

„Co?"

„Snad bychom měli navrhnout nějakou formální mírovou smlouvu. Protože prve jsi měl pravdu my dva si můžeme věřit, ale ne všichni lidé a orkové uvažují stejně. A třebaže si můžeme přát něco jiného, nebudeme žít navždy."

Thrall přikývl. „Je to často těžké připomínat mému lidu, že už nejste naši otrokáři. Kolikrát by raději pokračovali ve vzpouře, i když časy orků jako otroků jsou už dávno pryč. Někdy se tím jejich nadšením nechám unést i já, hlavně protože jsem sám vyrostl v zajetí tvora stejně zkaženého jako kdokoli z Plamenné legie. Někdy i já věřím tomu nejhoršímu a stejně tak můj lid, když jsem zrovna pryč a nemohu připomínat, že je všechno jinak. Takže máš možná pravdu."

„Vyřešíme nejdříve tuhle krizi," řekla Jaina a usmála se na Thralla. „Pak si promluvíme o smlouvách."

„Děkuji ti." Thrall zavrtěl hlavou a zasmál se.

„Co je?"

„Vůbec nejsi jako ona, ale když ses usmála, jen na chvilku jsi mi připomněla Tari."

Jaina si Tarethu Foxton, které říkali Tari, pamatovala. Byla to dcera jednoho z poddaných Aedelase Blackmoora a pomohla Thrallovi uprchnout z Blackmoorových pout za cenu vlastního života.

Orkové dělali historii nesmrtelnou pomocí písní: lok'amon byla o založení rodiny, lok'tra o bitvě a íok'vadnod o životě hrdiny. Tari byla podle všeho jediným člověkem, o jehož životě zpívali lok'vadnod.

A tak Jaina sklopila hlavu a řekla: „Jsem poctěna, že mne s ní srovnáváš. Pošlu do Northwatche plukovníka Lorenu, a jakmile mi podá hlášení, dám ti vědět."

Thrall zavrtěl hlavou. „Další žena ve vaší armádě. Lidé mne stále ještě dokáží překvapovat."

Jainin hlas byl nyní ledově chladný; znovu pevně sevřela tyč. „Jak jsi to myslel? Copak ve vašem světě nemohou být ženy rovny mužům?"

„Jistě že ne. Ale neřekl bych ani," dodal rychle, než mu Jaina mohla skočit do řeči, „že by byly něco méně. Stejně jako si nemohou být rovny květiny a hmyz. Mají zcela jiný smysl života."

Vděčná za ta slova řekla Jaina Thrallovi stejnou věc, jakou řekla Antonidovi, když jako horlivá mladá žena trvala na tom, že se chce stát jeho učednicí. Tehdy jí arcimág řekl: „Není o nic více v povaze ženy stát se čarodějem než v povaze psa složit árii."

Stejně jako tehdy arcimágovi řekla nyní Thrallovi: „A není to právě to, co nás odlišuje od zvířat,

že dokážeme svou povahu měnit? Koneckonců, jsou tací, kdo by tvrdili, že v povaze orků je být otrokem." Pak Jaina zavrtěla hlavou. „Aleje i mnoho takových, kteří uvažují stejně jako ty. Proto musí žena pracovat dvakrát tak tvrdě, aby dosáhla stejného postavení jako muž, což je i důvod, proč věřím Loreně více než kterémukoli ze svých plukovníků. Zjistí pravdu."

Po těchto slovech zvrátil Thrall velkou hlavu dozadu a od srdce se zasmál. „Jsi skvělá žena, Jaino Proudmoore. Připomínáš mi, kolik se toho ještě o lidech musím naučit, přestože mne vlastně vychovali."

„No, vzhledem k tomu, kdo tě vychoval, řekla bych, zeje to právě proto, že tě vychovali."

Thrall přikývl. „Na tom něco je. Nech svou ženu plukovníka celou věc prošetřit. Promluvíme si, až skončí." Vykročil k provazovému žebříku, který se stále ještě houpal připevněn ke vznášející se vzducholodi.

„Thralle." Zastavil se a otočil se k ní. Pohlédla na něj tak povzbudivě, jak jen dokázala. „Nenecháme tuhle alianci zničit."

Ork znovu přikývl. „Ne, nenecháme." S těmi slovy začal šplhat po žebříku.

Jaina zamumlala zaklínadlo v jazyce známém jen čarodějům a zhluboka se nadechla. Objevil se pocit, jako by jí někdo vysával žaludek nosem ven, a pak se pahorek, vzducholoď, Thrall i celý Razor Hill pohnuli a proměnili v nejasnou mlhu. Jen okamžik a vše se proměnilo ve známou komnatu v posledním patře největší z pevností, které byly nejvyššími budovami Theramoru.

Většinu státnické práce vykonávala zde, v tomhle malém pokoji se stolem a tisíci svitky, raději než v trůnním sále, což byl trochu příliš honosný název pro prázdný prostor. Jaina v trůnním sále sedávala co možná nejméně dokonce i během pravidelných týdenních přijímání různých žadatelů o cokoli obvykle jen přecházela sem a tam před trapně velkým křeslem, než aby si do něj sedla. Tyhle komnaty spíše připomínaly Antonidovu studovnu, kde se naučila svému řemeslu, a to včetně špatně roztříděných svitků a neuklizeného stolu. Tady se cítila jako doma.

Trůnní sál měl jednu věc, kterou její komnaty postrádaly: okno s pěkným výhledem. Jaina věděla, že by se nikdy nepřinutila pracovat, kdyby měla výhled na Theramore. Neustále by ji rozptylovaly myšlenky na to, co by ještě měli postavit, a strach z odpovědnosti za něj.

Teleportace byla intenzivní a vyčerpávající proces, a přestože byla Jaina díky výcviku připravena k boji okamžitě po přenosu, raději si vždy dopřála nějaký čas, aby se dala zcela do pořádku. I nyní chvíli počkala, než zavolala na sekretářku: „Duree!"

Stará vdova vešla hlavním vchodem. Komnaty měly vchody tři. Dva z nich znali všichni: ten, který nyní použila Duree, a druhý, vedoucí do chodby a ke schodišti do Jaininy soukromé komnaty. Třetí byl tajný a měl pomoci v případě nutnosti prchnout. Vědělo o něm jen šest lidí a pět z nich byli dělníci, kteří ho stavěli.

Duree na Jainu pohlédla zpoza silných brýlí. „Nemusíte křičet, sedím hned za dveřma, jako vždycky. Jak dopadla schůzka s orkem?"

Jaina si povzdechla a nikoli poprvé řekla: „Jmenuje se Thrall."

Duree nad tím mávla oběma rukama tak silně, že téměř ztratila rovnováhu. Brýle jí spadly z nosu a houpaly se na provázku pověšeném kolem krku. „Já vím, ale to je takové blbé jméno. Chci říct, že orkové mají jména jako Hellscream* a Doomhammer a DrekThan a Burx a tak, a on si říká Thrall? Jakou asi může mít sám k sobě úctu?"

Jaina se neobtěžovala vysvětlovat, že Thrall má k sobě větší úctu než kterýkoli jiný ork, jehož kdy poznala protože ani jednou ze sta pokusů tohle vysvětlení nefungovalo a místo toho řekla: „To jméno je Drek'Thar, ne Drek'Than."

*Pekelný řev (pozn. Překl)

„To je jedno." Duree si posadila brýle zpátky na nos. „To jsou prostě správná orkská jména. A ne Thrall. Ale to je fuk. Tak jak to šlo?"

„Máme problém. Sežeň mi Kristoffa a ať jeden z chlapců najde plukovníka Lorenu a řekne jí, aby dala dohromady oddíl, který pojede do Northwatche, a hlásila se mi." Jaina se posadila za stůl a začala se prohrabovat svitky ve snaze najít záznamy o dopravě.

„Proč Lorenu? Neměla byste tam poslat Lothara nebo Pierce? Někoho méně já nevím, ženského?'[6] V Northwatchi to je drsné."

Jainu napadlo, jestli bude muset podobný rozhovor absolvovat pokaždé, když přijde na Lorenu, a řekla: „Lorena je drsnější než Lothar a Pierce dohromady. Poradí si."

Duree našpulila rty, což nebyl vzhledem k jejímu stáří pěkný pohled. „To není správné. Armáda není pro ženské."

Jaina vzdala snahu najít hledané záznamy a místo toho upřela pohled na sekretářku. „A vedení městského státu už vůbec ne."

„No, to je něco jiného," řekla Duree nejistě.

„V čem?"

„Prostě*něco jiného."

Jaina zavrtěla hlavou. Tři roky a Duree ještě nepřišla s lepší odpovědí než touhle. „Prostě běž sehnat toho Kristoffa a pošli pro Lorenu, než z tebe udělám mloka."

„Uděláte ze mě mloka a už nikdy nic nenajdete."

Jaina vztekle rozmáchla rukama. „Už teď nemůžu nic najít. Kde jsou ty zatracené záznamy o dopravě?"

Duree se usmála a řekla: „Máje Kristoff. Řeknu mu, ať je vezme s sebou, mám?"

„Ano, prosím."

Duree se uklonila, což způsobilo, zejí znovu spadly brýle. Pak odešla z komnaty. Jaina chvíli zvažovala možnost hodit za ní ohnivou kouli, ale pak si to rozmyslela. Duree měla pravdu Jaina by bez ní nenašla vůbec nic.

O chvíli později přišel Kristoff, v ruce několik svitků. „Duree říkala, že se mnou chcete mluvit, my lady. Nebo jste chtěla jenom tohle?" Podával jí svitky.

„Vlastně obojí. Děkuji ti," dodala a svitky si vzala.

Kristoff byl Jainin komorník. Zatímco ona vládla Theramoru, Kristoff byl tím, kdo ho řídil. Jeho schopnost vypořádat se s otravnými maličkostmi z něj pro tuto práci dělala dokonalou osobu a byla zároveň prvořadým důvodem, proč Jaina nepropadala vražedným záchvatům vzteku, když se zrovna vládnutí ukázalo být až příliš těžkým břemenem pro její ne příliš široká ramena. Kristoff byl před válkou úředníkem u lorda Garitha a od té doby se staly jeho organizační schopnosti legendárními.

Určitě nepostupoval po žebříčku vojenských hodností kvůli fyzickým dispozicím. Kristoff byl vysoký, ale poměrně hubený, až se zdálo, zeje stejně křehký jako Duree, která to mohla svalovat alespoň na stáří. Jeho hranatou tvář s orlím nosem, téměř nepřetržitě zamračenou, rámovaly rovné tmavé vlasy délky těsně pod ramena.

Jaina mu převyprávěla zprávu o útoku na OrgatWar a nečinně přihlížející lodi, jak se ji dozvěděla od Thralla.

Kristoff zvedl tenké obočí a řekl: „Nezní to příliš věrohodně. Říkáte půl míle od Ratchetu?"

Jaina přikývla.

„Do té oblasti nebyly vyslány žádné vojenské lodě, mylady."

„Byla hustá mlha, je možné, že loď, kterou kapitán Bolik viděl, plula mimo kurz."

Kristoff přikývl a zvážil její slova. „Ovšem je také možné, mylady, že se kapitán Bolik zmýlil."

„To není příliš pravděpodobné." Jaina obešla stůl, posadila se na židli a rozložila záznamy o dopravě na jediném volném místě. „Orkové mají bystřejší zrak než my, na to nesmíš zapomínat, a ty s nejlepším zrakem používají jako hlídky."

„Musíme rovněž zvážit možnost, že orkové lžou." Než stačila Jaina něco namítnout což měla v úmyslu zvedl Kristoff ruku s neuvěřitelně dlouhými prsty. „Nemluvím teď o Thrallovi, mylady. Náčelník orků je čestný muž, to je bezpochyby pravda. Děláte dobře, když v něj vkládáte svou důvěru, ale já mám zato, že se jednoduše spoléhá na to, co slyší od svých mužů."

„A co se mi tedy snažíš říct?" Jaina odpověď znala.

„Snažím se vám říct stejnou věc, kterou se vám pokouším vysvětlit neustále, mylady nemůžeme si dovolit orkům slepě důvěřovat. Ano, mohou mezi nimi být čestní jednotlivci, ale orkové jako rasa? Byli bychom blázni, kdybychom si mysleli, že o nás všichni smýšlí dobře a že všichni budou stejně osvícení jako Thrall. Byl to silný spojenec proti Plamenné legii a já mám pro vše, co udělal, jen slova obdivu, ale co udělal, je minulost." Kristoff se opřel hubenýma rukama o stůl a nahnul se k Jaině. „Jediná věc, která drží orky na uzdě, je Thrall a v okamžiku, kdy zmizí, ujišťují vás, mylady, orkové obrátí a udělají vše, co bude v jejich silách, aby nás zničili."

Jaina se mimoděk uchechtlá. Kristoffova slova dokonale kopírovala její rozhovor s Thrallem, a přesto zněla z úst komorníka daleko méně racionálně.

Kristoff se narovnal. „Něco vás pobavilo, mylady?"

„Ne. Myslím, že celou věc přeceňuješ."

„A já si myslím, že vy ji podceňujete. Tenhle městský stát je jediná věc, která zabraňuje orkům ovládnout celý Kalimdor." Kristoff zaváhal, což bylo nezvyklé. Komorník si vypracoval kariéru na přímosti a upřímnosti, což byly jedny z jeho nejužitečnějších vlastností. „Coje,Kristoffe?"

„Naši spojenci jsou znepokojeni. Představa celého kontinentu ovládaného orky je pro mnohé z nich nepříjemná. V tuto chvíli se toho mnoho neděje, částečně i proto, že je nutno řešit jiné problémy, ale.

„Ale v tuto chvíli jsem to poslední, co ještě stojí v cestě invazi?"

„Dokud vládne lidem v Kalimdoru lady Proudmoore velká čarodějka a vítězka nad Plamennou

legií může zbytek světa v noci klidně spát. V okamžiku, kdy uvěří, že lady Proudmoore už orky neudrží na uzdě, všechno se změní. A invazní jednotky budou o takové síle, že celá flotila vašeho otce bude proti nim vypadat jako pár prámů."

Jaina se opřela o opěradlo židle. Byla pravda, že o světě mimo Kalimdor mnoho nepřemýšlela, neboť byla zcela zaneprázdněná nejprve bojem s démony a pak výstavbou Theramoru. A útok jejího vlastního otce jen dokazoval, že ti, kdo nebojovali po boku orků, neviděli v nich tvory o mnoho lepší než zvířata.

Ale Kristoff by si měl dávat pozor na pusu. „Co mi to tady naznačuješ, komorníku?"

„Ze tenhle kapitán Bolik může být agitátor, který se pokouší obrátit Thralla proti vám i proti nám. I s Northwatchem jsme za zdmi Theramoru docela sami a také bychom se jednoho dne mohli probudit obklíčeni orky, kteří třeba už budou mít na své straně troly. S gobliny pak zřejmě nebude moci počítat žádná strana.

Jaina zavrtěla hlavou. Kristoffova předpověď byla tou nejhorší noční můrou každého člověka žijícího v Kalimdoru. Zdálo se to být jako včera, když byli na cestě, aby učinili podobným nočním můrám přítrž. Obchod s orky běžel dobře, Barrens neutrální teritorium mezi Durotarem a Theramorem bylo místo plné míru a pořádku a obě rasy, které se kdysi nesnášely, nyní již tři roky žily vedle sebe bez jakýchkoli konfliktů.

Otázka, kterou si Jaina nyní kladla, byla, zdali tohle byla ukázka toho, jak by to v budoucnu mělo vypadat, nebo jen příměří, než se všichni vzpamatují z války s Plamennou legií, klid před nevyhnutelnou bouří.

Než si mohla Jaina odpovědět, vstoupila do komnaty vysoká tmavovlasá žena s ostrými rysy, špičatým nosem a širokými rameny. Měla na sobě standardní vojenskou uniformu v podobě plátové zbroje se zelenou plátěnou košilí, na níž byl vyšit emblém KulTirasu ve tvaru kotvy bývalého domova rodiny Proudmoore.

Žena zvedla pravou ruku k čelu, aby zasalutovala, a řekla: „Plukovník Lorena se hlásí na váš rozkaz, mylady."

Jaina se postavila a řekla: „Děkuji vám, plukovníku. Pohov. Řekla vám Duree, co se od vás chce?" Jaina si vedle Loreny vždy připadala malá, takže v její přítomnosti raději stála, aby dosáhla alespoň takové výšky, jakou jí její drobnější postava dovolovala.

Lorena spustila ruku, spojila obě paže na zády, ale jinak stála vzpřímeně v dokonalém postoji. Důstojnice řekla: „Ano, madam, řekla. Vyrážíme do Northwatche během hodiny a poslala jsem běžce, který má majora Davina informovat, že přijedeme."

„Dobře. To bude všechno, pro oba."

Lorena zasalutovala, otočila se na podpatku a odešla. Ovšem Kristoff ještě okamžik váhal.

Když komorník nic neříkal, Jaina ho pobídla. „Co je, Kristoffe?"

„Možná by bylo moudré, kdyby oddíl doprovázející Lorenu zůstal v Northwatchi kvůli jeho případné obraně."

Jaina bez váhání odpověděla: „Ne."

„Mylady "

„Orkové by nás chtěli z Northwatche pryč úplně, Kristoffe. A třebaže chápu, že tomuto jejich požadavku nemůžeme vyhovět, nehodlám udělat něco tak provokativního jako posílit tamní hlídky, obzvláště když věří, že jsme jim odmítli pomoci proti pirátům."

„Přesto si myslím "

„Dovolila jsem vám odejít, komorníku," řekla Jaina ledově.

Kristoff se na ni okamžik zamračeně díval, pak se uklonil a řekl. „Mylady." Potom odešel.

4.

Nejsem si jistý, zda chápu, v čem je problém, plukovníku."

Lorena hleděla z okna malé pozorovatelny v northwatchské pevnosti. Ta slova vyslovil major Davin, současný velitel Northwatche, který Loreně lezl na nervy od chvíle, kdy společně s oddílem šesti mužů před hodinou dorazila.

Ze svého křesla u malého stolu uprostřed pozorovatelny Davin, zavalitý muž s hustými vousy, Loreně řekl, že se v mlze ztratila z konvoje jedna loď. Je možné, že to byla loď, kterou orkové

viděli.

Lorena se otočila a přísně na něj pohlédla což bylo o to jednodušší, že seděl, třebaže Lorena byla vlastně i vestoje vyšší. Pak řekla: „Problém, majore, je v tom, že orkové od nás očekávali pomoc. A měli ji dostat.

„A proč?" Davinův údiv byl nepředstírány.

„Jsou to naši spojenci." Lorena nechápala, že mu tohle musí vysvětlovat. Davin byl za války hrdina. Byl jediný, kdo přežil brutální zmasakrování své čety, která eskortovala jednoho čaroděje, jenž byl rovněž zabit. Zkušenosti, které si z války přinesl, byly nedocenitelné.

Tenhle hrdina však nyní jen pokrčil rameny. „Jasně, bojovali s náma, ale to byla nutnost. Plukovníku, vždyť oni ani nejsou civilizovaní. Vycházíme s nimi jen díky Thrallovi, a ten za to stojí jen proto, že ho vychovali lidé. Ale co se s nima stane, nás nemusí zajímat."

„Lady Proudmoore s takovým uvažováním nesouhlasí," řekla Lorena sevřeným hlasem, „a ani já." Znovu se otočila. Výhled na Velké moře z tohoto okna byl obzvláště působivý a Lorena mu dala přednost před Davinovou protivnou tváří. „Poslala jsem své lidi, aby našli kapitána Avinala a jeho posádku, aby nám řekli vlastní verzi celé události."

Nyní se postavil Davin. „Se vší úctou, plukovníku, není žádná jejich verze. Avinalova loď se prostě ztratila. Vrátili se zpátky do původního kurzu. Vrátili se domů. Jestli nějakou orkskou loď napadli piráti, dobře, ale to není náš problém."

„Ale ano, je." Ani nyní se k němu neotočila. „Piráty celkově moc nezajímá, na koho útočí. Jdou po goblinech, orcích, trolech, ogrech, elfech, trpaslících nebo lidech. Jestli nedaleko Ratchetu skutečně operují nějací piráti, týká se nás to."

„Byl jsem na tento post převelen před třemi lety, plukovníku." Davinův hlas nyní zněl rozčíleně. „Nepotřebuji, abyste mi tu vykládala o pirátech."

„Jestli je tomu tak, pak bych vám ani nemusela připomínat, proč je napadení orkské lodi i náš problém."

Na dveře pozorovatelny nesměle zaklepal malý vojín, jehož uniforma vypadala jako ušitá pro někoho o hlavu vyššího. „Ehm, pane, jsou tu nějací lidé a chtějí mluvit s vámi i s plukovníkem Lorenou, pane, jestli vám to nevadí, pane."

„Kdo?" zeptal se Davin.

„Ehm, kapitán Avinal, pane, a voják, kterého neznám, pane."

„To bude Strov," řekla Lorena. „Chtěla jsem, aby ho vzal kapitán s sebou."

Davin probodával Lorenu pohledem. „Opravdu vidíte smysl v tom chlapa ponížit a přivést ho sem nahoru jako nějakého vězně?"

Lorena už v duchu sestavovala dopis lady Proudmoore a generálu Norrisovi, v kterém doporučí, aby byl Davin převelen do kuchyně. „V prvé řadě, majore, bych si myslela, že budete chtít, abych mluvila s vaším kapitánem ve vaší přítomnosti. A za druhé vy si necháváte vodit zločince do pozorovatelny místo do vězení?"

Davin dal evidentně přednost dál mlčky hledět než odpovědět.

A tak se Lorena obrátila k mladému vojákovi. „Pošlete je oba dál, vojíne, prosím."

Podrážděilo ji, že vojín pohlédl nejprve na Davina. Major přikývl, a teprve pak vojín znovu vyšel ven.

Do pozorovatelny vstoupili dva muži. Strov byl tím nejprůměrnějším člověkem, jakého Lorena znala průměrně vysoký, průměrné postavy i váhy, hnědých vlasů, hnědých očí a s malým knírkem. Vypadal jako každý druhý dospělý muž na světě, což byl jeden z hlavních důvodů, proč byl tak dobrým stopařem. Byl tak nevýrazný, že si jeho přítomnosti nikdo nevšímal.

Za Strovem stál muž s vrásčitou tváří zkušeného námořníka. Jeho držení těla bylo jaksi podivné, jako by neustále čekal, že se pod ním začne houpat paluba, a vrásky i červená barva v tváři svědčily o dlouhé době strávené na slunci.

„Kapitáne Avinale," řekl Davin a přešel zpět ke svému křeslu, „tohle je plukovník Lorena. Lady Proudmoore ji poslala z TJieramoru, aby prošetřila, proč pirátská loď zaútočila na orkskou."

Avinal se zamračil. „Myslím, že to je snad jasný, plukovníku."

Lorena si dopřála okamžik, aby pro změnu ona zpražila pohledem Davina, a pohlédla na Avinala. „Majorův popis důvodu, proč jsem zde, nebyl zcela přesný. Vím, proč pirátská loď zaútočila na orkské obchodní plavidlo co nevím, je, proč jste jim nepomohli."

Avinal ukázal na Strova a zeptal se: „Tak proto tendle chlap a jeho lidi buzerovali moji posádku?"

„Vojín Strov a jeho muži jen plnili rozkazy lady Proudmoore, kapitáne, stejně jako já."

„Hele madam, já mám hlídku. Todle určitě může počkat "

„Ne, kapitáne, nemůže."

Avinal pohlédl na Davina. Davin pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že tohle jde mimo něj. Pak kapitán upřel unavené oči na Lorenu. „Fajn. A kdy k tomu útoku jako mělo dojít?"

„Před pěti dny. Podle majora Davina jste se to ráno ztratili v mlze."

„Ano, madam, to je pravda."

„Viděli jste to ráno nějaké jiné lodě?"

„Je to možný vobčas něj akej vobrys, kterej moh bejt loď, ale nic určitýho. V jednu chvíli jsme byli blízko lodi, to vím přesně, troubili na roh."

Lorena přikývla. To souhlasilo s tím, co orkové řekli lady Proudmoore.

„Ale neviděli jsme nic určitýho. V tý mlze nešlo vidět ani nos mezi vočima. Plavím se už padesát let, plukovníku, ale takovoudle mlhu jsem eště neviděl. Klidně by se moh po palubě procházet sám Sargeras a já bych si ho nevšim. Abych řek pravdu, měl jsem co dělat, abych udržel pořádek mezi vlastníma lidma. Poslední věc, která nás zajímala, byla banda zelenáčů."

Lorena si kapitána několik sekund prohlížela. Pak si povzdechla. „Dobrá, kapitáne, děkuji vám. To bude stačit."

„Vyhozenej čas," zabručel si Avinal pod nos a odešel.

Když kapitán zmizel ve dveřích, Strov řekl: „Většina posádky tvrdí to samé, madam."

„Jasně že jo," řekl Davin. „Protože to je pravda, což by mělo být jasné každému, kdo by o tom jen pár vteřin přemýšlel."

Lorena se prudce obrátila k majorovi a zeptala se: „Tak mi, majore, řekněte, proč jste se nezmínil o tom, že kapitán Avinal byl v blízkosti jiné lodi nebo že dokonce slyšel roh?"

„Nenapadlo mě, zeje to důležité."

Lorena v duchu změnila připravovaný dopis, takže Davin měl být nyní převelen na místo čističe žumpy. „Od vás se nechce, abyste posuzoval, co je a není důležité, majore. Od vás se chce je vaší povinností abyste se řídil rozkazy nadřízených."

Davin se zhluboka nadechl. „Podívejte, plukovníku, vás sem poslali, abyste zjistila, jestli neudělal kapitán Avinal něco špatně. Neudělal. A co na tom záleží, jestli banda zelených přišla o náklad?"

„Ve skutečnosti nepřišla ubránili se těm pirátům sami."

Nyní se Davin znovu postavil a podíval se na Lorenu, jako by se zbláznila. „Se vší úctou, madam, k čemu je tedy všechno tohle vyšetřování? Když nejde o to, že zelení potřebovali naši pomoc proč s náma jednáte jako se zločinci? Jak jsem řekl, neudělali jsme nic špatného."

Lorena zavrtěla hlavou, neboť s jeho prohlášením vůbec nesouhlasila.

5.

Byrok si nikdy nemyslel, že nejšťastnější v životě bude, když se vydá na ryby. Navenek to nevypadalo jako život pro orka. Rybaření nebylo boj, nepřinášelo slávu, vypjaté souboje, ani nedokázalo otestovat vytrvalost a odvahu tváří v tvář vyrovnanému protivníkovi. Nebylo třeba žádných zbraní a neprolévala se žádná krev.

Nezáleželo však na tom, co dělal, nýbrž proě to dělal. Byrok chodil na ryby, protože byl svobodný.

Jako mladý slyšel falešné sliby GuFdana a jeho Stínové rady*, kteří jim měli přinést nový svět, kde je nebe modré a obyvatelé snadná kořist pro daleko silnější orkskou rasu. Byrok, spolu s ostatními z klanu, následoval Gul'dana, aniž by věděl, že jeho rada jen plní vůli Sargerase a proradných démonů, aniž by si uvědomil, že cenou za tenhle nový svět budou jejich duše.

Trvalo desetiletí, než byli orkové poraženi. Buď byli zotročeni démony, které považovali za dobrodince, nebo lidmi, kteří v sobě nakonec měli daleko více chuti bojovat, než si démoni mysleli.

Magie démonů způsobila, že Byrokovy vzpomínky na život v rodné zemi byly jen matné. Nedostatek zájmu pamatovat si život v lidském zajetí měl stejný účinek na vzpomínky z tohoto období. Vzpomínal si hlavně na špinavou vyčerpávající práci, jež ho obrala i o ten zbytek ducha, který mu démoni nechali.

A pak přišel Thrall.

Všechno se změnilo. Syn velkého Durotana jehož smrt mnoha způsoby znamenala konec původního života orků unikl svým strážcům a použil proti lidem jejich vlastní taktiku. Připomněl orkům dlouho zapomenutou minulost.

Ten den, kdy Thrall a jeho rozrůstající se armáda Byroka osvobodila, přísahal, že bude mladému orkovi sloužit, dokud jeden z nich nezemře.

Smrt zatím nepřicházela, přestože lidští vojáci i hordy démonů se snažili, seč mohli. Jeden z

nižších démonů si sice vzal Byrokovo pravé oko, ale Byrok mu na oplátku vzal celou hlavu.

Když boje skončily a když se orkové usadili v Durotaru, Byrok požádal, aby byl zproštěn služby. Slíbil, že kdyby znovu zazněl válečný roh, byl by první ve frontě, aby se znovu stal válečníkem, třebas i s jedním okem, ale teď si chtěl užít svobodu, kterou si tak těžce vybojoval.

Thrall mu ji bez rozmýšlení dal a stejně tak všem, kteří o ni požádali.

Byrok samozřejmě nemusel rybařit. K Durotaru patřily ty nejlepší pozemky. Vzhledem k tomu, že území lidí na jihu pokrývaly z velké části močály, kde nebylo možné pěstovat obilí, obraceli se většinou k rybaření. Přebytky pak měnili s orky za přebytky jejich úrody.

Ale Byrok nechtěl žádné ryby chycené lidmi. Pokud to bylo jen trochu možné, chtěl se všemu lidskému vyhnout. Lidé sice bojovali proti Plamenné legii s orky bok po boku, to však bylo spojenectví z nutnosti. Lidé byli monstra a Byrok nechtěl mít s takovými necivilizovanými stvořeními nic společného.5

Takže to byl pro jednookého orka docela šok, když na svém obvyklém místě na pobřeží v Deadeye Shore* našel šest lidí.

Místo kolem Byrokova prutu bylo porostlé vysokou trávou. Byrokovy stopařské schopnosti byly trochu omezeny ztrátou oka, neviděl však žádnou známku toho, že by trávou kdokoli prošel natož lidé, kteří se na tak malé a lehké tvory pohybovali nesmírně nemotorně. Byrok poblíž svého místa neviděl ani žádné vzducholodě nebo čluny.

Jak se sem dostali, ovšem Byroka nezajímalo tak moc jako skutečnost, že tu byli. Položil rybářské nářadí a odvázal ze zad řemdih. Tuhle zbraň dostal od Thralla poté, co ho osvobodil ze zajetí, a Byrok bez ní neudělal ani krok.

Být tihle chlapi na Byrokově místě známí orkové, zeptal by se jich, co tam dělají. Ale lidé obzvláště nezvaní za podobné úvahy vůbec nestáli. Zjistí, co mají v úmyslu, nenápadnějším způsobem. V nejlepším případě to jsou obyčejní hlupáci, kteří se zatoulali příliš daleko na sever a neuvědomili si, že jsou na cizím území. Byrok měl za sebou dlouhý život a naučil se chápat, že hloupost byla daleko častějším vysvětlením lidského chování než zášť.

V horším případě však tohle byli skutečně vetřelci, a pokud tomu tak bylo, nenechá je Byrok odejít od svého rybářského prutu živé.

Byrok se naučil jazyku lidí během zajetí, takže slovům těchhle šesti rozuměl, tedy alespoň těm z nich, která slyšel. Z místa, kde se nyní krčil ve vysoké trávě, oněch slov slyšel jen pár.

Ovšem slova, kterým porozuměl, nebyla nijak povzbudivá. Jedno bylo „svrhnout" a druhé „Thralla". Rovněž zaslechl „zelení", což byl lidský hanlivý výraz označující orky.

*Název celé oblasti Deadeye Shore ve skutečnosti znamená Pobřeží mrtvého oka. Někdy je lepší neptat se (pozn. Překl).

Pak zachytil celou větu: „Pozabíjíme je všechny a zabereme celý kontinent pro sebe."

Jiný se na něco zeptal, ale tomu Byrok rozuměl jediné slovo: „trol". Ten, který chtěl zabrat celý kontinent, mu odpověděl: „Ty pozabíjíme taky."

Byrok rozhrnul trávu, aby na lidi lépe viděl. Nebylo na nich nic obzvláště nechutného všichni lidé Byrokovi připadali stejní ale starý ork si všiml, že dva nejblíže k němu mají na tělech symbol hořícího meče. Jeden jako tetování na paži a druhý v podobě náušnice.

Byrokovi ztuhla krev v žilách, když si uvědomil, kde tenhle symbol viděl naposledy. Bylo to dávno, když na tento svět přišli na Guťdanovo naléhání první orkové. Říkali si Planoucí meč* a na jejich zbrojích i praporech byl stejný symbol, jaký měli tihle dva. Příslušníci Planoucího meče byli ti nejzapálenější stoupenci Stínové rady. Později byli vyhlazeni. Ani jeden z tohoto démonům oddaného klanu nezůstal.

Ale tihle muži ozdobení jejich symbolem byli lidé a mluvili o zabití Thralla.

V Byrokovi se začala vařit krev. Vyskočil na nohy a rozběhl se k šestici, přičemž nad hlavou zuřivě točil řemdihem, připravený zasadit smrtelný úder. Navzdory váze bylo jediným hlukem, který způsobil, svištění řetězu jeho zbraně, na jehož konci rotovala těsně kolem orkovy hlavy velká železná kcmle s ostny.

To však bylo bohužel všechno. Dva z lidí právě ti dva se symbolem Planoucího meče se prudce otočili. Byrok si tudíž vybral bližšího z nich, zamířil řemdihem na jeho vyholenou hlavu a hodil. Nedělal si starosti, že by o zbraň mohl přijít žádný člověk by ji nedokázal unést, takže byla v bezpečí, dokud ji znovu nezvedne.

*Hráčům známý orkský klan The Burning Blade (pozn. překl).

„Ork!"

„Bylo načase, aby se ňákej ukázal!"

„Zabijte to!"

Vzhledem k tomu, že moment překvapení byl pryč, Byrok zařval což lidi vždy vyděsilo a skočil na jiného, který měl pro změnu hustý plnovous. Na člověkovu hlavu dopadla Byrokova ohromná pěst.

Ten s oholenou hlavou se držel za rameno k Byrokovu zklamání se vyhnul ráně do hlavy a pokoušel se druhou rukou zvednout ležící řemdih. Kdyby měl ork čas, smál by se mu.

Měl však příliš práce s tím, aby chytil za hlavu dalšího člověka a připravil se, aby ho hodil na jednoho z kumpánů. To se však nestalo, neboť jiný člověk na Byroka zaútočil zprava.

Byrok si vynadal, že nepočítal se skutečností, že je na tu stranu slepý, a máchl pravou paží, ovšem v tu chvíli mu bokem projela ostrá bolest.

Další dva lidé se na něj vrhli, jeden do něj bušil pěstí a druhý útočil mečem. Byrokovi se podařilo dupnout jednomu z útočníků na nohu a okamžitě ji zlomit. Jeho výkřik raněného orka povzbudil a zdvojnásobil úsilí. Ale lidí na něj bylo jednoduše příliš mnoho. Přestože dva byli těžce zranění, nepřestávali na něj dotírat a ani Byrok nedokázal beze zbraně přemoci šest lidí.

Uvědomil si, že potřebuje zbraň, zhluboka se nadechl a hlasitě zařval, přičemž zároveň vší silou vymrštil pěsti před sebe. Způsobilo to jen, že se na okamžik zbavil protivníků, ovšem okamžik mu stačil. Skočil po své zbrani a pevněji sevřel v ruce.

Než ji však stačil zvednout, skočili mu dva lidé na hlavu a další mu dýkou probodl levé stehno. Byrok máchl rukou, hlavice řemdihu prolétla vzduchem, ale jen o vlásek všechny minula.

A pak, jakkoli Byrok nesnášel byť jen představu něčeho podobného, se dal na útěk.

Bylo to pro něj těžké, a nejen proto, že ho zpomalovala dýka, která mu zůstala vězet ve stehnu. Utéct z boje bylo ostudné. Ale Byrok věděl, že má důležitější úkol Planoucí meč se vrátil, jen tentokrát to byli lidé. A všichni útočníci, ne jen ti dva, kterých si všiml prve, měli někde na těle jeho znamení: náhrdelník, tetování, cokoli.

Tohle byla informace, která se musí dostat k Thrallovi.

Takže Byrok běžel.

Nebo spíš kulhal. Jeho zranění si začala vybírat daň. Začalo být těžké dokonce i dýchat.

Ale on stále běžel.

Matně zaznamenal, že šest lidí za ním ho pronásleduje, ale nemohl si dovolit se na to ohlížet. Musel se dostat zpátky do Ogrimmaru a říct Thrallovi, co se děje. I se zraněním byly jeho kroky delší než lidské a on jim dokáže utéct. Jakmile bude dost daleko před nimi, ztratí se jim v zeleni pokrývající tuto zem, kterou znal lépe než nějaký cizinec. Kromě toho to vypadalo, že prostě chtěli jen zabít nějakého orka. Zřejmě si neuvědomovali, že rozumí jejich odpornému jazyku, takže ani nemohli tušit, že ork ví, kdo jsou zač. Nebudou ho pronásledovat daleko, zanedlouho to pro ně ztratí smysl.

Nebo v to alespoň doufal.

V Byrokově mysli už nezbyly žádné myšlenky. Vyčistil si hlavu od všeho kromě kritického příkazu klást jednu nohu před druhou. Země se otřásala pod jeho chodidly. Nevnímal bolest v noze ani v jiných místech, kde ho udeřili nebo pořezali. Nevnímal skutečnost, že jeho jediné oko začíná vidět jaksi matně. Nevnímal únavu zmocňující se končetin.

Stále běžel.

Pak zakopl. Jeho levá noha se odmítla zvednout, jak měla, ale pravá běžela dál, takže se svalil na zem a do nosu, úst i oka se mu dostala tráva a hlína.

„Musím se zvednout "

„Ty už nepoběžíš nikam, obludo." Byrok slyšel ten hlas, slyšel lidské kroky a pak ucítil tlak, když mu dva z nich sedli na záda a znehybnili ho. „Protože už je to tady hra skončila. Orkové na tenhle svět nepatří, takže vás z něho dostaneme pryč. Chápeš?"

Byrokovi se podařilo zvednout hlavu, aby spatřil dva z lidí před sebou. Plivl po nich.

Lidé se jen zasmáli. „Tak do toho, chlapi. GaltakEreďnash!"

Zbylých pět odpovědělo stejným způsobem: „Galtak Ereďnash!" Pak začali orka mlátit.

6.

Hodinu poté, co dokončila výslech Davina a Avinala, shromáždila plukovník Lorena své muže na mýtině hned za Northwatchem. Zem zde byla poseta kameny a silnými stromy a z nerovné půdy tu vyrůstaly pelyňky. Slunce svítilo a díky rostlinstvu jako by zářilo téměř vše. Zároveň jim v plátových zbrojích bylo docela teplo.

Většina z mužů, které vzala Lorena s sebou, byla jednoduše nejvýše v pořadníku na příští službu, ale dva z nich si vybrala sama. Třebaže mladý, byl Strov jedním z těch, kterým věřila

nejvíce plnil všechny úkoly bez zbytečných otázek, dokázal improvizovat, když to bylo nutné, ale když nebylo, plnil rozkazy do puntíku. Dokázal také kohokoli sledovat, aniž by svou oběť ztratil nebo jí dovolil, aby ho odhalila.

Druhý z nich byl pravým opakem Strova. Jalod byl starý voják, který bojoval s orky, když ještě nikdo nevěděl, co jsou vlastně zač. Říkalo se, že cvičil dokonce i admirála Proudmoora, přestože Lorena tomu nepřikládala velký význam. Každopádně všechno viděl, všechno znal a žil, aby o tom mohl vyprávět nadsazené historky.

Strov řekl: „Jak jsem říkal v pozorovatelně, madam, zbytek posádky potvrdil to, co řekl kapitán Avinal. Nebylo tam nic vidět. Pochybuji, že měli jakoukoli jistotu, že tam Orgath 'ar nebo nějací piráti vůbec jsou."

„A jestli měli," dodal jiný voják, veterán jménem Paolo, „nebyli ve stavu komukoli pomoct.

Námořníci, se kterýma jsem mluvil, byli pěkně vyděšení, když o tom mluvili."

Mal, který před léty sloužil v azerothském námořnictvu, přikývl. „Nemůžeme jim to mít za zlý. Mlha je nejhorší. Nejde nic dělat. Většinou je nejlepší vyhodit kotvu a počkat, než přejde. Vlastně mě překvapuje, že to neudělali."

„A co na tom záleží?"

To byl Jalod. Lorena se zamračila. „Co tím ?"

„Ty orkové zlikvidovali flotilu admirála Proudmoora! Zabili jednoho z nejlepších chlapů, jakej kdy dejchal! Bejt já na můstku Avinalovy lodi, pomáhal bych pirátům. Už tak je to vostuda, když lady Proudmoore zrazuje svý lidi kvůli těm divochům dyť zradila i vlastního otce kvůli takovejm, jako jsou voni. Je vostuda, že nás nutí dělat todle, když bychom mohli těm vobludám jít po krku!"

Všichni ostatní při těch slovech nervózně přešlapovali.

Tedy kromě Loreny, která tasila meč a přiložila jeho hrot Jalodovi ke krku. Starý muž se tím zdál být překvapen, vyděšeně vytřeštil modré oči, což bylo mimochodem vzhledem k četným záhybům vráscité kůže poměrně obtížné.

Hlubokým a nebezpečným tónem Lorena řekla: „Už nikdy nemluvte v mé přítomnosti o lady Proudmoore špatně, seržante. Nezajímá mne, s kým jste sloužil nebo kolik trolů a démonů jste zabil, jestli ještě jednou třeba v duchu vůbec pomyslíte na lady Proudmoore podobným způsobem, rozpárám vás od hlavy k patě a jednotlivé kusy hodím psům. Vyjádřila jsem se jasně?"

Strov udělal krok vpřed. „Jsem si jistý, že seržant se nechtěl vyjádřit neuctivě k lady Proudmoore, madam."

„Jasně že ne." Jalodův hlas zněl nyní chraptivěji. „Mám k ní vobrovskej respekt, madam, to přece víte. Jenom jsem "

„Jenom jste co?"

Jalod nasucho polkl a jeho ohryzek narazil na hrot Lorenina meče. „Chtěl jsem jenom říct, že těm orkům se prostě nedá věřit, to je všechno."

Nebylo to všechno, co Jalod řekl, nicméně Lorena sklonila meč. Za desítky let služby se tenhle voják naučil několika tuctům výmluv a tahle slova dokonale vypovídala o charakteru muže, který už několik let, už od dob před Arthasovou proměnou, lady Proudmoore věrně sloužil. Být to kdokoli jiný, ani by se neobtěžovala ho varovat a přešla by rovnou k procesu kuchání.

Lorena vrátila meč do pochvy a řekla: „Jdeme zpátky do doků. Máme před sebou dlouhou cestu domů."

Zatímco pochodovali k dokům, kde kotvila jejich loď, uvažovala Lorena, co se to vlastně děje. Byla vojákem celý život. Nejmladší z deseti dětí a jediná dívka, jednoduše chtěla být jako její bratři a otec. Dokonce sama sebe přesvědčila, zeje chlapec, až do svých zhruba třinácti let, kdy ji tělo přinutilo vyrovnat se se skutečností, že je žena. Uměla tak zacházet s mečem a štítem, že se její otec nakonec překonal a zaplatil jí přihlášku k městské stráži v Kul Tirasu. Během let stoupala na žebříčku hodností, až byla nakonec povýšena samotnou lady Proudmoore na plukovníka ještě během války s Plamennou legií.

Celé ty roky důvěřovala instinktům instinktům vojáka z vojenské rodiny a tyhle instinkty jí nyní říkaly, že jde o něco víc než o ztracenou loď, která neviděla jinou loď napadenou piráty v mlze. Už od chvíle, kdy dorazili do Northwatche, se jí kdesi hluboko v mysli klubalo neurčité podezření, ovšem až Jalodova slova ho vytáhla na světlo.

Nebyla si jistá, co přesně se děje, ale měla v úmyslu to zjistit.

Už když pochodovali k okraji mýtiny, snažil se vojín Strov držet si seržanta Jaloda neustále na dohled. Nebyl si jistý, co tomu starému chvástalovi vlezlo do hlavy, ale Strovovi se to vůbec nelíbilo.

Jedna věc byla stěžovat si na orky. To se vzhledem k nedávné historii dalo čekat, přestože Strov vždy orky považoval spíše za oběti vlivu démonů. Dávalo stejný smysl nenávidět je jako nenávidět Medivha, a ten byl nyní uctívaný jako hrdina, přes všechno, co s ním démoni udělali. I

tak Strov chápal, proč mohou někteří cítit k orkům zášť.

Ale lady Proudmoore? Snad jediní tvorové, kteří o ní mohli smýšlet špatně, byli démoni Plamenné legie a ti, kteří s ní sympatizovali.

Jalod v minulosti nebýval z těch, kteří by dávali najevo podobné názory. Proto Strova napadlo, že snad seržant začíná senilnět. Na tom by nic nebylo stávalo se to i těm nejlepším ale mohlo je to ohrozit. Jednou z věcí, kterou do vás během výcviku vtloukali, byla skutečnost, že musíte být schopni spolehnout se na muže ve své jednotce. Strov si nebyl jistý, zda se může na Jaloda ještě spolehnout.

Takže měl v úmyslu mít neustále seržanta na očích a kvůli tomu si Strov až pozdě všiml něčeho, co mělo upoutat jeho pozornost už dříve. Stromy i kameny, společně s několika boudami sloužícími jako skladiště pro Northwatch, tvořily hranici v podobě téměř dokonalého kruhu. Když se přiblížili k jeho okraji, spatřil Strov, že za boudami, stromy a kameny se skrývají čtyři postavy v kápích. Byly dobře maskované, ale Strov měl bystřejší zrak než většina lidí.

„Přepadení!"

Při jeho výkřiku se všech sedm vojáků postavilo do bojového postoje a tasilo meče. Zároveň s tím vyskočilo z úkrytu sedm postav ještě tři Strovovi prve unikly.

Byli ohromní. Jejich pláště nestačily na to, aby zahalily skutečnost, že to jsou orkové, přestože stačily, aby skryly jakékoli konkrétní rysy.

Když Strov odrazil kyj, který mu letěl přímo na hlavu, všiml si ještě čehosi jiného: pláště byly na hrudi vyzdobeny symbolem hořícího meče. To Strovovi něco připomínalo, ale neměl čas se tím zaobírat, protože jeden z orků dělal všechno možné, aby ho připravil o život.

Ork ještě třikrát máchl kyjem a Strov všechny tři rány zblokoval, při třetí však zároveň udělal krok vpřed a kopl orka do břicha. Ten podobný útok nečekal, zavrávoral a Strov udělal výpad mečem. Ork ovšem stačil ránu srazit kyjem.

Bohužel pro orka to umožnilo Strovovi přejít do útoku. Neustále střídal různé seky a výpady a doufal, že se mu jednou podaří zastihnout orka nepřipraveného, ovšem jeho protivník byl dobře vycvičený a měl úžasně rychlé reflexy, takže byl vždy včas připraven i na kopy nebo údery pěstí, kterými Strov doplňoval výpady mečem.

Strov věděl, že mnoho lidí se při boji spoléhá jen na svou zbraň, on ale vždy dával přednost zapojení celého těla.

Strov provedl výpad směrem dolů a doufal, že se ork při blokování skloní natolik, aby ho mohl zasáhnout do hlavy. Ork to však předpokládal a uchopil kyj jen jednou rukou, přičemž druhou si chránil obličej.

Takže Strov kopl orka do nohy.

Kop nebyl tak silný, aby zlomil nějakou kost, ale ork zavrávoral a zamáchal oběma rukama, aby udržel rovnováhu. Tím se Strovovi odkryl tak, že mu voják mohl probodnout hruď.

Nebo si to alespoň myslel. Meč prošel hladce pláštěm, asi do půlky čepele, ale Strov necítil, že by procházel tělem, a když meč vytáhl což bylo těžší, než čekal nebyla na něm žádná krev.

Strov zaskřípal zuby a soustředil se, aby ho překvapení z toho, že orka neprobodl první ranou, nijak nevystavilo protivníkovi, který už zase stál připraven.

Strov se zhluboka nadechl a zaútočil, rozhodnutý nevzdat se. Sekl orkovi po krku, byl odražen, hned zamířil na břicho, pak znovu na krk a na nohy. Jeho paže byly jen rozmazané šmouhy, tak prudce tlačil orka před sebou a neposkytoval mu čas na nic jiného než na vykrývání ran. Doufal, že dříve či později jeden z krytů přijde pozdě.

Náhle jako by odnikud vylétl meč a zasáhl orka do hlavy. Čepel prošla pláštěm a polovina z něj odpadla, aby odhalila orkovu rozzuřenou zelenou tvář. Do levého klu měl vyřezán stejný symbol hořícího meče.

Meč, který zaútočil, patřil plukovníku Loreně. Strov předpokládal, že ta se svého soupeře již zbavila.

Co se týče orka, ten zařval orkským jazykem rozkaz k ústupu a pak všichni zařvali „Galtak Ereďnash!" Strov znal mnoho jazyků, včetně jazyka orků, trolů, goblinů a trpaslíků, stejně jako čtyři elfské dialekty. Tuhle frázi však nikdy neslyšel.

Když se ork dal na útěk, Strov se otočil a spatřil, že Ian a Mal leží na zemi, první z nich mrtev s rozpáraným hrdlem, druhý živý, ovšem se zraněnou nohou. Avšak kromě těchhle byli on, Lorena, Jalod, Paolo a Clan nezranění. Na zemi ležel i jeden z orků. Ostatních šest prchalo, dva s krvácejícími ranami.

„Strov, Clai, za nima," řekla Lorena, zatímco sama běžela k Malovi.

Clai byl nejbrutálnějším válečníkem v oddílu. Strov si všiml, že vojín má celý meč od orkské krve.

„Tobě se podařilo dostat se jim na tělo?" zeptal se Strov, zatímco běželi za zbývajícími šesti orky.

Clai přikývl a řekl: „Jenom když jsem trefil hlavu nebo krk. Jako by měli těla z kouře nebo co."

Prchající postavy se dostaly za větev mohutné vrby sklánějící se až k zemi a tvořící tak skoro zeď. Jen několik kroků za nimi listím proběhli i Clai se Strovem a objevili nic. Po orcích nebylo ani stopy. Dokonce i stopy krve po dvou raněných byly pryč. Viděli půl míle před sebe bylo nemožné, aby se jim orkové za tu chvíli ztratili.

Strov se zastavil a zhluboka se nadechl. „Cítíš to?"

Clai zavrtěl hlavou.

„Síra. A koření myslím, že tymián."

Clai se zmateně zeptal: „Takže?"

„Magie. Což taky vysvětluje, proč je nešlo probodnout."

S téměř šíleným výrazem v očích se Clai zeptal:,,Démoni?"

„Modli se, aby ne." Strov se zachvěl. Clai byl mladý, teprve nedávno narukoval, takže boje s Plamennou legií nezažil. Jeho dychtivost bojovat s démony pramenila z toho, že nikdy s žádným nebojoval.

Strov se otočil a proběhl listovím zpátky k Loreně, Clai hned za ním.

Plukovník klečela u Mála společně s Paolem, který obvazoval Malovi rány. Když spatřila Strova s Claiem, postavila se a vztekle zeptala: „Co se stalo?"

„Zmizeli, madam. Naprosto dokonce i stopy jejich krve. Zůstal tam smrad po magii."

Lorena vyštěkla: „Sakra!" Pak vydechla mezi zuby a ukázala na plášť na zemi. „To pak znamená, že tohohle taky nevyslechneme."

Strov se podíval pořádně a spatřil, že plášť ležící na zemi je prázdný. Hrotem meče do něj několikrát píchl, ale jen rozvířil popel. Pak se obrátil zpátky na plukovníka.

„Bezpochyby magie," řekla a přikývla.

„Madam, všiml jsem si čehosi povědomého " Když to nyní chtěl Strov vyslovit, konečně si vzpomněl, neboť se mu vybavil nedávný rozhovor s bratrem. „To je ono!"

„O co jde, vojíne?"

„Když jsem byl naposled doma, říkal mi můj bratr Manuel o skupině, která si říká Planoucí meč. Když byl naposled v Démonově zhoubě, kdosi se ho tam pokusil zatáhnout. Říkali, že hledají lidi, kteří nejsou spokojení s tím, jak se věci mají, a chodili by na setkání, kromě toho ale nic."

Jalod si odfrkl. „Nikdo není spokojenej s tím, jak to tu vypadá. Kvůli tomu se nemusí dělat žádný schůze."

Strov si pomyslel, že tohle bylo divné ve srovnání s tím, co říkal Jalod prve, ale neodpověděl mu a dál podával hlášení plukovníkovi. „Madam, ten ork, se kterým jsem bojoval, měl na klu vyrytý hořící meč."

„Planoucí meč." Lorena zavrtěla hlavou. „Ten, se kterým jsem bojovala já ten, který se támhle rozpadl na popel

měl ten symbol na kroužku v nose."

Clai zvedl ruku. „Jestli můžu, madam?" Lorena přikývla. „Jeden z těch mých to měl taky přesně jako ten, co bojoval s vojínem Strovem, madam, přímo na klu."

„Sakra." Pohlédla na Paola, který nyní stál vedle Mála. „Jak je mu?"

„Potřebuje opravdového léčitele, ale vydrží to, než se vrátíme do Theramoru." Pohlédl za Lorenu k hlavní části Northwatche. „Žádnému mastičkáři v téhle díře bych nevěřil, madam."

Mal procedil skrze zuby: „Ani já, madam."

„Fajn." Lorena zasunula meč do pochvy, aniž by ho předtím otřela Strov předpokládal, že to udělá po cestě k lodi

a vyrazila k dokům. „Tak jdeme k lodi a na palubě mu

dáme trochu whisky, aby tolik netrpěl."

Mal se bolestivě usmál a řekl: „Plukovník je štědrá žena."

Lorena se na kaprála ušklíbla a opáčila: „Zase tak štědrá ne jen na dva prsty, ani o trochu víc. Je to moc drahé."

Paolo kývl na Claie a oba muži Mála zvedli tak, aby měl během cesty zraněnou nohu narovnanou. Mezitím Strov zvedl Ianovo zkrvavené tělo.

Během chůze mu Lorena řekla: „Vojíne, jakmile budeme zpátky v Theramoru, chci, abyste si promluvil s bratrem. Chci o tomhle Planoucím meči vědět všechno."

„Ano, madam."

7.

Kamenná síň, v níž stál trůn Thralla, náčelníka Hordy, byla chladná. Thrallovi se to takhle líbilo.

Orkové neměli chlad příliš v lásce, takže se tu cítili nepohodlně. Thrall zjistil, zeje lepší, když se poddaní v přítomnosti vůdce necítí příliš pohodlně. Takže když nechal tenhle palác postavit, trval na tom, aby byly stěny výjimečně silné a bez oken. Světlo zde poskytovaly pouze lucerny, nikoli louče, neboť vydávaly méně tepla.

Nedalo se ovšem říci, že by tu kdy bylo tak zima, aby to bylo skutečně nepříjemné. Nechtěl, aby jeho lid trpěl, když k němu přišel s nějakou žádostí, ale ani nechtěl, aby se tu cítil jako doma. Thrall měl za sebou dlouhou a těžkou cestu a věděl, jak draze vykoupená a zároveň ožehavá jeho současná pozice je. Proto využíval každé možnosti, která mu mohla pomoci, třeba i tak malé jako udržet v trůním sále trochu větší chlad.

Nyní měl schůzku s Kaltharem, svým šamanem, a Burxem, nejsilnějším válečníkem. Oba stáli před Thrallem, který seděl v koženém křesle pošitým kůžemi tvorů, které sám skolil.

„Lidé jsou stále v northwatchské pevnosti. Podle toho, co jsme slyšeli naposledy, se tam dokonce ukázala loď s dalšími jednotkami. Mně to připadá, jako by tam posílali posily."

„Sotva." Thrall se opřel. „Lady Proudmoore mne informovala, že posílá jednoho ze svých válečníků, aby prozkoumal hlášení kapitána Bolika."

Burx se narovnal. „Oni nevěří slovu válečníka?"

Kalthar, jehož zelená kůže byla věkem bledá a vrásčitá, se hrdelně zasmál. „Jsem si jistý, Burxi, že věří slovu orka stejně, jako bys ty věřil slovu člověka."

„Lidé jsou zbabělí a opovrženíhodní," řekl Burx nekompromisně.

„Lidé v Theramoru Nnejsou takoví." Thrall se znovu předklonil. „A já nestrpím, aby se o nich v mé přítomnosti mluvilo špatně."

Burx dupl nohou. Thrall musel potlačit smích na válečníkův účet. To gesto Thrallovi připomnělo lidské dítě, které si vylívá zlost; ovšem mezi orky znamenalo srozumitelné a jasné vyjádření nelibosti. Nejvíce ze všeho byl nyní vládcem všech klanů, ovšem byly doby, kdy si Thrall musel velmi silně připomínat, že nebyl vychován mezi svými.

„Tohle je naše země, Thralle! Naše! Lidé na ni nemají žádné právo. Ať si jdou zpátky za Velké moře, kam patří, a nám nechají život* jaký byl, než nás démoni prokleli život bez zásahů všeho zlého, smrtelného, nebo ne."

Thrall zavrtěl hlavou. Myslel si, že tyhle hádky skončily už před dvěma lety. „Lidé zabírají tu nejneúrodnější zem v Kamimdoru, a to jen malou část. Nevzali jsme si ani Dustwallow Marches*. Jainin lid.

„Jainin?" Burx to jméno vyslovil jízlivě a s úšklebkem.

Nyní se napřímil Thrall. „Opatrně, Burxi. Lady Proudmoore, Jaina, si vysloužila mou úctu. Ty ji na druhou stranu rychle ztrácíš."

Burx se poněkud nahrbil. „Omlouvám se, náčelníku, ale musíte pochopit, že jste vyrostl mezi nimi. Někdy vás to

*Dustwallowské močály. Kdybych se pokusil přeložit název Dustwallov, vzniklo by cosi jako rochnit se ve š

může zaslepit, takže nevidíte, co je nám ostatním zřejmé."

„Nejsem k ničemu slepý, Burxi. Možná si vzpomeneš, že jsem to byl já, kdo otevřel oči orkům na celém tomhle světě, když se stali obětí démonického prokletí a lidských otrokářů, a připomněl jim, kým jsou. Nepokoušej se mne dál poučovat "

Přerušil je zadýchaný mladý ork, který se přiřítil dovnitř.

„Hromoví ještěři*!"

Thrall zamrkal. Thunder Ridge**, domov oněch tvorů, ležel daleko odtud, a jestli se nyní nacházeli v Ogrimmaru, znamenalo to velké varování. „Kde?" zeptal se Burx.

„Evidentně daleko odtud," řekl Kalthar znuděně, „jinak bychom tu měli něco víc než jen jednoho mladého poslíčka."

Chlapec měl skutečně v nose kroužek ve tvaru blesku, což bylo poznávací znamení poslíčků. Bezpochyby běžel až z Thunder Ridge, aby Thrallovi podal hlášení. „Mluv," vyzval Thrall mladíka..

„Jsem z Drygulch Ravine***, náčelníku. Hromoví ještěři fakt utekli z hor."

„Jak je tohle možné?" zeptal se Burx. Thrall pohlédl na válečníka a řekl: „Nech ho mluvit a snad se to dozvíme. „Směrem k chlapci pak dodal: „Pokračuj."

„Jeden farmář, jmenuje se Tulk, slyšel, jak se stádo rozběhlo. Zavolal svoje dva syny a ty ještěry zahnali, ale ti jim

"Thunder Lizzards skutečně nejsou žádné ještěrky a vzhledem spíše připomínají stegosaura.

**Hromové vrchy, aby bylo jasné, že místo názvem odpovídá. ***Na tomhle názvu je zajímavé, že gulch i ravine jsou výrazy znamenající rokli. To, že se o rokli jedná, je tedy nade vší pochybnost.

Podle slova dry navíc poznáme, že tam moc vody asi nebude. (pozn. Překl).

Ještě předtím podupali pole. Ale nikdo ještě nikdy neslyšel, že by hromoví ještěři vylezli z hor, takže vzal syny a sousedního farmáře a jeho syny a šli se podívat do skal."

Thrall přikývl. Thunder Ridge byl ohraničen hustým lesem stromů se silnými kmeny, kterým se ještěři nemohli prodrat. Ork mohl lesem projít celkem hladce a rychle, ale hromoví ještěři k tomu nebyli uzpůsobeni.

„Když tam dorazili, viděli, že les je úplně pryč. Ještěři měli z hor úplně volnou cestu. Farmáři se teď bojí o úrodu."

Thrall však myšlenkami zůstal ještě u první části chlapcova sdělení. „Pryč? Jak přesně pryč?"

„Stromy byly vykácené. Pařezy byly jenom na dlaň vysoké."

Burx se zeptal: „Kam ty stromy odtáhli?"

Chlapec pokrčil rameny. „Nevím. Neviděli ani žádné větve, jenom pařezy."

Thrall zavrtěl hlavou. „ Jak se to mohlo stát?"

„Nechápu, jak se to mohlo stát, náčelníku," řekl chlapec, „ale stalo se to. To vím stejně jistě, jako že s várna mluvím."

„Vedl sis dobře." Thrall chlapci pokynul. „Dojdi si pro nějaké jídlo a pití. Jakmile se najíš a napiješ, asi se tě ještě na něco zeptáme."

Chlapec přikývl a řekl: „Děkuji, náčelníku," a odběhl.

„Lidi," řekl Brox hned, jak hoch vyběhl z trůnního sálu. „Museli to být lidi. Chtěli po nás dřevo z lesa kolem Thunder Ridge snad stokrát. Žádný ork by zem takhle nezdevastoval."

Přestože Thrall nechtěl uvěřit, že by lidé mohli být až tak zlí, Burx měl pravdu, že žádný ork v Durotaru by něco takového neudělal. „Nemohli přepravit tolik dřeva z Thunder Ridge až na pobřeží, aniž bychom si toho všimli. A kdybyho dopravovali po zemi, viděli bychom je, a vzducholodě taky."

„Existuje jiný způsob," řekl Kalthar.

Thrall si povzdechl a znovu zavrtěl hlavou. „Magie."

„Ano, magie," řekl Burx. „A nejmocnější čaroděj v Theramore je vaše drahá lady Proudmoore Jaina."

„Nebyla to lady Proudmoore," řekl Kalthar. „Takhle zničit zem je hanebné a existují lidé zodpovědní a nezodpovědní."

„A to jako znamená co?" zeptal se Burx vztekle.

„Mluvíš v hádankách," řekl Thrall. Pak se zasmál. „Jako vždy."

„Mocné síly se daly do pohybu, Thralle," řekl Kalthar.

„Mocná magie."

Borx znovu dupl nohou. „Lady Proudmoore vládne mocnou magií. Lidé mají největší důvod chtít ty stromy. Dostanou tak pevnější dřevo na stavbu lodí takže pak můžou snáze napadat naše obchodní lodě. Navíc pustili ještěry, kteří nám zničí farmy." Burx předstoupil přímo před Thrallův trůn a tvář měl nyní tak blízko, že se jeho a náčelníkovy kly téměř dotýkaly. „Zapadá to do sebe, náčelníku. A vy to víte."

Thrall hlubokým hlasem řekl: „Co vím, Burxi, je, že lady Proudmoore se raději postavila proti vlastnímu otci, než aby zradila spojenectví Durotaru a Theramoru. Skutečně si myslíš, že ho teď zradila kvůli stromům!"

Burx vycouval a rozložil rukama. „A kdo ví, jak lidi uvažují?"

„Já. Jak jsi prve velmi rychle poznamenal, lidé mne vychovali viděl jsem to nejhorší i to nejlepší, co lidé mohou nabídnout. A můžu ti říct, že přestože jistě existuje spousta lidí, kteří by to skutečně udělali, Jaina Proudmoore není jedna z nich."

Burx v obranném gestu založil ruce na prsou a řekl: „Ale my nevíme o tom, že by lidé měli v Kalimdoru nějaké čaroděje. A kdo teda zbývá, náčelníku?"

„Nevím." Thrall se usmál. „Když mě poručík Blackmoore vzdělával jako člověka, nechal mne číst mnoho filozofických a vědeckých statí. Ze všech těch hodin učení mi utkvěla v hlavě jedna poznámka že moudrost začíná prohlášením Nevím. Osoba, která takového prohlášení není schopna, se nikdy nic nenaučí. A já jsem hrdý na to, že se dokážu učit, Burxi." Znovu se postavil. „Pošlete do Drygulchu válečníky. Pokuste se zahnat hromové ještěry do ohrady. Zajistěte jakoukoli pomoc, abychom tenhle problém vyřešili." Pak se obrátil ke Kaltharovi. „Přines mi talisman. Promluvím si s lady Proudmoore."

„Musíme konat!" Burx znovu dupl nohou, přestože Kalthar už odcházel ze síně, aby splnil Thrallův rozkaz. „A ne mluvit"

„Mluvení o věcech je druhým krokem k učení, Burxi. Mám v úmyslu dozvědět se, kdo je za tohle

odpovědný. A teď se seber a splň rozkaz." ,

Burx už chtěl něco říct, ale Thrall ho nenechal.

„Už ani slovo, Burxi! Vyjádřil ses naprosto jasně! Ale myslím, že i ty budeš souhlasit s tím, že Drygulch je teď prvořadý. A teď vypadni a dělej, co jsem ti řekl, než budou naše farmypravdu zničené."

„Jistě, náčelníku," řekl Burx. Zasalutoval stejně jako prve chlapec a odešel.

Thrall doufal, že se Jainy zastal oprávněně. Hluboko v srdci věděl, že ano. Ale jestli jejich stromy neukradla Jaina Proudmoore, ani nepustila hromové ještěry, tak kdo?"

8.

Lorenu přivedla do komnaty lady Proudmoore Duree, ta šílená stará žena, která měla na starosti administrativu své paní, ovšem nyní obě zjistily, že místnost je prázdná.

Lorena se obrátila k Duree, nad kterou se tyčila o celou hlavu, a řekla. „Kde je?"

„Bude hned zpátky, nerozčilujte se. Odešla za tím orkským náčelníkem, každou chvilku už tu musí být."

Lorena se zamračila a zeptala se: „Ona má schůzku s Thrallem?"

Duree jí zakryla rukou ústa a řekla: „Šmarja, to jsem neměla říkat. Prosím vás, drahoušku, zapomeňte, že jsem něco plácla."

Plukovník neříkala nic* místo toho jen na drsné tváři vytvořila úšklebek, který měl za cíl dostat stařenu z místnosti.

To se jí podařilo obdivuhodně, neboť Duree vystřelila ven, až jí z nosu spadly brýle.

O chvíli později vešel Kristoff. „Plukovníku. Duree říkala, že máte hlášení."

Lorena na komorníka pohlédla. Stejně jako ta stará žena byl Kristoff jen nutné zlo, koneckonců národy neřídila jen armáda. Jedna z prvních věcí, kterou ji otec s bratry naučili, bylo být hodná na úředníky a jim podobné. Díky takovým lidem, a ne díky vysokým důstojníkům všechny jednotky fungovaly.

Duree jí tak lezla na nervy, že si tuhle radu v jejím případě vzít k srdci nemohla, ale Kristoff byl pravou rukou lady Proudmoore. Takže Lorena skryla znechucení z tohoto muže a přinutila se vykouzlit na tváři úsměv.

„Ano, komorníku, mám hlášení pro lady, které jí podám, až dorazí."

Kristoff se usmál. Byl to ten nejneupřímnější úsměv, jaký kdy Lorena viděla, a to po tolika letech, které strávila hlídáním pevnosti v Kul Tirasu, měl proti sobě tvrdou konkurenci. „Můžete ho předat mně a já vás ujišťuji, že ho lady Proudmoore předám."

„Raději počkám na mylady, pane, jestli vám to nevadí."

„Je pryč v neodkladné záležitosti." Kristoff prudce vydechl. „Může to nějakou dobu trvat."

Plukovník komorníkovi oplatila vlastním co nejneupřímnějším úsměvem a řekla: „Lady je čarodějka, to znamená, že jakmile s tou záležitostí skončí, bude zpět během okamžiku. A přála si, abych podala hlášení jí osobně."

„Plukovníku "

Ať již chtěl Kristoff říci cokoli, ztratilo se to v puknutí podobném zvuku a záblesku světla, které předznamenaly návrat lady Proudmoore.

Plukovník si vždy myslela, že lady není žádná krasavice, ale velmi brzy se také naučila, že čaroděje není radno soudit podle zevnějšku. Lorena se celý život snažila vypadat pokud možno jako muž měla krátké vlasy, neholila si nohy, nosila prádlo, které opticky zmenšovalo ňadra a i přesto ji často odsuzovali s tím, zeje „jen" žena. Lorena žasla, jak si tahle malá bledá žena se zlatými vlasy a hlubokýma modrýma očima dokázala získat respekt u tolika lidí.

Lorena měla za to, že to bylo zčásti díky držení těla. Kamkoli vešla, zdálo se, zeje tou nejvyšší osobou, přestože tomu bylo často právě naopak. Měla sklony nosit jen bílé oblečení: boty, blůzu, kalhoty, plášť. Nejúžasnější však bylo, že její oblečení zůstávalo zářivě bílé stále. Průměrnému vojákovi zabralo týden v roce leštění bílých prýmek na zbroji, aby nezhnědly nebo nezešedly, a stejně se to většině z nich nepodařilo. Naproti tomu šaty lady Proudmoore téměř svítily.

Lorena předpokládala, že to je jeden z těch užitečnějších vedlejších efektů života mocného čaroděje.

„Plukovníku, vy už jste zpátky," promluvila lady Proudmoore, jako by stála v místnosti celou dobu. „Prosím, podejte hlášení."

Rychle a výstižně vypověděla Lorena lady, a stejně tak komorníkovi, co se v Northwatchi se svými muži dozvěděla.

Kristoff stiskl již tak tenké rty. „Nikdy jsem o tohle Planoucím meči neslyšel."

„Já ano." Zatímco Lorena podávala hlášení, lady si shodila kapuci pláště, čímž vysvobodila nádherné zlaté kadeře, a posadila se za stůl. Nyní si zamyšleně položila prst na tvář. „Jmenoval se tak jeden orkský klan, ale ten byl vyhlazen. A pár mužů z Elitního oddílu se o něm nedávno zmínilo."

Tohle se Loreně nelíbilo. Jedna věc byla, že o klanu cosi zaslechl Strov, ale jestli se pověsti o téhle organizaci dostaly až k osobní stráži lady Proudmoore, dělo se něco nekalého. „Tohle byli orkové, madam, tím jsem si jistá."

„Nebo byli vytvořeni, aby jako orkové vypadali," řekla lady Proudmoore. „Očividně používali magii, což je samo o sobě obtížné, takže se také pomocí ní mohli maskovat. Koneckonců, nevyprovokovaný útok orků na lidské vojáky by taky mohl slušně přispět k rozvratu aliance."

„Je taky možné," řekl Kristoff, „že to byli orkští provokatéři, kteří tenhle zaniklý klan využívají ke svému prospěchu."

Lorena zavrtěla hlavou. „To nevysvětluje, jak se o nich dozvěděl Strovův bratr v theramorské hospodě."

Lady přikývla a její myšlenky se nyní obrátily dovnitř, jako by zapomněla, že v místnosti není sama. Lorena za život poznala jen pár čarodějů, ale všichni měli sklony toulat se ve vlastní mysli.

Na rozdíl od jiných čarodějů, kteří často potřebovali ránu kyjem do hlavy, aby si uvědomili svět kolem sebe, byla lady Proudmoore většinou schopna vrátit se do reality sama. Stejně tak nyní. Postavila se a řekla: „Plukovníku, chci, abyste tenhle Planoucí meč prověřila. Musíme vědět, co jsou zač a jak fungují, obzvláště pokud používají magii. Jestli je ten klan tvořen orky, proč lákají do svých řad lidi? Přijďte tomu na kloub, Loreno, vezměte si, koho budete potřebovat."

Lorena se postavila do pozoru a zasalutovala. „Rozkaz, madam."

„Kristoffe, obávám se, že budu muset okamžitě odjet. Z Thunder Ridge utekli hromoví ještěři a ohrožují Drygulch Ravine."

Komorník se zamračil a řekl: „Nějak nechápu, jak se to týká nás nebo vás."

„Kus lesa, který držel ještěry v horách, byl dokonale vykácen. To neudělali orkové."

„Jak si tím můžete být tak jistá?" Kristoffuv hlas zněl nedůvěřivě.

Lorena se při komorníkových hloupých slovech cítila stejně. „Prostě Jo nemohli být orkové." Pak si uvědomila, že otázka nepatřila jí, a pohlédla na lady Proudmoore. „Promiňte, madam."

Lady se usmála a řekla: „Zcela správně. Pokračujte, prosím."

Lorena se obrátila zpět ke Kristoffovi a řekla: „Orkové by nic podobného neudělali, i kdyby byli prokleti Plamennou legií. Orkové vždy měli obrovskou úctu k zemi, která, upřímně řečeno, hraničí s posedlostí."

Lady Proudmoore se zasmála. „Já bych řekla, že to spíše lidské sklony přírodu zneužívat hraničí s posedlostí, ale plukovník má pravdu. Orkové zkrátka nejsou schopni nic podobného udělat navíc vzhledem k tomu, co se stalo s hromovými jestery. Zbývají trolové, kteří uznali Thrallovu vládu, goblini, kteří jsou neutrální, a my spojenci Durotaru." Povzdechla si. „Mimo to, po stromech, které byly pokáceny, není ani stopy. Museli je odvézt, ale nikdo nehlásil žádný konvoj na moři ani na zemi. Což znamená magii."

Lorena, které se to vůbec nelíbilo, se zeptala: „Madam, myslíte si, že s tím může mít něco společného ten Planoucí meč?"

„Po vašem hlášení, plukovníku, jsem opravdu této myšlence nakloněna a proto chci, abyste zjistila co nejvíc."

Kristoff založil hubené paže na ploché hrudi. „Stále nechápu, proč to znamená, že musíte odjet z Theramoru."

„Slíbila jsem Thrallovi, že to prošetřím osobně." Hořce se usmála. „Právě teď jsem z toho činu nejvíce podezřelá, neboť pokácet stromy a teleportovat je na jiné místo v Kalimdoru je skutečně v mých schopnostech. Jak mám lépe dokázat svou nevinu, než že se sama dozvím pravdu?"

„O pár způsobech bych věděl," řekl Kristoff kysele.

Lady Proudmoore obešla stůl a postavila se tváří v tvář komorníkovi. „Existuje ještě jeden důvod. Je docela možné, že v celé té věci je magie. Mocná magie. Jestli je v Kalimdoru přítomna takhle mocná magie, musím vědět, kdo jí vládne a dozvědět se, proč se onen čaroděj skrývá."

.Jestli je v tom magie." Kristoff to vyslovil tak urážlivě, že ho Lorena zoufale zatoužila praštit. On

však následně dlouze vydechl a spustil paže podél těla. „Ovšem i tak vaše obavy považuji za oprávněné. Když už nic, musí to být prošetřeno. Beru své námitky zpět."

Lady suše řekla: „Jsem tak ráda, že to uznáváš, Kristoffe. „Přešla zpět ke stolu a začala se prohrabovat hromadou svitků. „Vyrážím ráno. Kristoffe, ty se za mé nepřítomnosti o vše postaráš, i když jsem si jistá, že to nebude trvat dlouho. Do mého návratu máš pravomoc jednat mým jménem." Pak se obrátila k Loreně a dodala: „Dobrý lov, plukovníku. Oba můžete jít."

Lorena znovu zasalutovala, obrátila se na podpatku a odešla. „Když vyšla ze dveří, zaslechla, jak Kristoff cosi říká, ale lady ho přerušila. „Řekla jsem, že můžete jít, komorníku."

„Jistě, madam."

Lorena se nemohla neusmát, když slyšela rozmrzelý tón komorníkova hlasu. Byly chvíle, kdy byla Jaina Proudmoore skutečně naštvaná, že má pravdu.

Mýlit se jí nikdy příliš nevadilo, za což většinou vinila Antonidase. Její mentor jí od okamžiku, kdy k němu vešla do učení, vtloukal do hlavy, že nejhorší zločin, jakého se čaroděj může dopustit, a zároveň nejsnadnější, je arogance. „Když máš v ruce takovou moc doslova v konečcích prstů je snadné nechat se svést myšlenkou, že jsi všemocná," řekl tehdy starý čaroděj. „Je to skutečně tak snadné, že tomu většina čarodějů podlehne. To je jeden z důvodů, proč jsme někdy tak otravní." Poslední slova pak vyslovil s lehkým úsměvem.

„Ale vy takový nejste, že ne?" zeptala se Jaina.

„Až příliš často," zněla čarodějova odpověď. „Vtip je v tom rozpoznat sám v sobě kaz, a vybrousit ho." Pak jí mentor vyprávěl o velkých čarodějích minulosti, o Aegwynn nebo Medivhovi, posledních dvou strážcích Tirisfalu, jejichž zhoubou byla právě arogance. O několik let později už Mna pracovala po boku Medivha a viděla, že alespoň on se změnil Jeho matka, Aegwynn, takové štěstí neměla. První žena Strážce, a člověk, kterého Jaina obdivovala téměř celý život, udělala za staletí v roli Strážce jedinou chybu, když se domnívala, že přemohla Sargerase. Ve skutečnosti zničila pouze jeho převtělení a umožnila démonovi ukrýt se v její duši, aby tam zůstal staletí, až Aegwynn porodila Medivha, do něhož se Sargeras přestěhoval. Medivh se stal nástrojem pro Sargerasovu invazi i pro příchod orků na tento svět, vše kvůli tomu, že Aegwynn byla tak namyšlená, že se domnívala, že sama mocného Sargerase porazila.

Jaina si všechna tahle slova vzala k srdci, takže o sobě vždy pochybovala. Stále obdivovala Aegwynn, bez jejíž zářné existence by Jainin pokus stát se čarodějkou vzbudil posměch, a ne jen překonatelnou skepsi, na kterou narážela. Tu Antonidasovu nakonec překonala.Někdy však tyto pochybnosti stály proti ní. Neposlechla svůj instinkt, že Arthas už je na druhé straně příliš dlouho, což způsobilo jeho pád, a vždy si říkala, jestli by vše nenapadlo jinak, kdyby začala jednat dříve. Většinou jí však pak pochybnosti pomáhaly. Doufala, že také díky nim je moudrou velitelkou lidu z Theramoru.

Když jí Thrall pověděl o zničení kusu lesa, který obklopoval Thunder Ridge, okamžitě věděla, že to způsobila magie, a to velmi mocná. Doufala však, že se v tomhle případě mýlí.

Doufala marně. Z theramorských komnat se přenesla přímo ke zničenému lesu a v okamžiku, kdy se tam zhmotnila, ucítila magii. Že tohle bylo dílo magie, by ovšem poznala i bez svých schopností. Před sebou měla pás pařezů, který se táhl, téměř až kam oko dohlédlo, a mizel za kopcem stojícím před horským hřebenem. Všechny pařezy byly nahoře dokonale rovné, jako by celým lesem najeden zátah projela nějaká gigantická pila. Řez byl ve všech případech navíc dokonale hladký, bez prasklin a třísek. Takové dokonalosti bylo možno dosáhnout jen magií.

Jaina znala většinu dosud žijících čarodějů. Těch několik, kteří mimo ni byli schopni něčeho takového, nebylo v Kalimdoru. V téhle magii navíc nepoznávala práci žádného z těch, které znala. Každý čaroděj vládl magickými silami trochu jinak, a když byl člověk trochu vnímavý, dokázal mezi nimi poznat rozdíly. V tomhle nebylo nic známého. Jaině to navíc způsobovalo slabou nevolnost, což ji přivedlo na myšlenku, že by to mohla být magie démonů. Nevolnost samozřejmě nemusela bezpodmínečně znamenat démonickou magii, ale z přítomnosti kouzel Plamenné legie se Jaině vždy dělalo zle. To se jí ovšem dělalo i z přítomnosti Kepthuzada, když je Antonidas poprvé představil ještě v prvním roce Jainina studia, a z toho se nakonec stal jeden z nejmocnějších arcimágů Kirin Tor (dávno předtím, než se dal na cestu nekromancie a stal se služebníkem Krále Lichů).

Nehledě ta tohle všechno byl daleko důležitější výsledek celé zkázy než její původ. Drygulchem nyní pobíhali hromoví ještěři a bylo docela možné, že už byli i dál. Jaina potřebovala najít nějaké vzdálené místo, kam by je přenesla, aby nezdevastovali farmy a města, která si zde orkové postavili.

Sáhla pod plášť a vytáhla mapu, jeden ze dvou předmětů, který sebrala z nepořádku na svém stole. Rozhodla se, že ideálním místem, kam ještěry přemístit, jsou Bladescar Highlands*. Tahle vrchovina ležela v jižní části Durotaru, daleko na východ od Ratchetu, a od zbytku země ji

oddělovali

*Highlands je vrchovina a Bladescar jizva po ráně mečem (pozn. překl).

hory, přes které budou mít ještěři problém přejít. V té oblasti navíc byla spousta trávy, na které se mohli pást,

úzká místa, kde mohli volně pobíhat, a horská řeka téměř stejně široká jako řeka, kterou využívali v Thunder Ridge.

Ještěři tam budou v bezpečí a obyvatelé Durotaru také.

Její první myšlenka byla přemístit je ještě dále řekněme do Feralasu na druhé straně kontinentu ale i Jaininy schopnosti měly hranice. Dokázala by tam snadno přenést sama sebe, ale sebe a stovky hromových ještěrů, to bylo na takovou vzdálenost víc, než bylo v jejích silách.

Pak vytáhla zpod pláště druhý předmět svitek obsahující kouzlo, které jí umožní proniknout do mysli kteréhokoli hromového j eštěra na kontinentu. Vyslovila zaklínadlo a propustila své smysly z těla. Na rozdíl od většiny plazů žili hromoví ještěři ve stádu stejně jako dobytek, takže kd ž opustili domov, zůstala většina z nich pohromadě. Jaina skutečně objevila stádo pobíhající kolem řeky, která poskytovala vláhu okolí Drygulch Ravine. V tuto chvíli byli docela krotcí, což Jaině značně zjednodušilo život. Byla připravena zkrotit je pomocí magie, kdyby to bylo potřeba. Hromoví ještěři byli buď krotcí, nebo se celé stádo někam šileně hnalo, nic mezi tím prakticky neexistovalo a teleportovat je, když byli zrovna v běhu, by bylo příliš obtížné. Jaina navíc nechtěla narušovat jejich život víc, než bylo nutné, takže byla ráda, že se nachází ve stavu, kdy budou daleko lépe spolupracovat.

Aby čaroděj mohl seslat teleportační kouzlo, kterého nebude součástí, potřeboval mít objekty přímo před očima, alespoň podle většiny svitků, v nichž byla tato problematika popsána. Antonidas ovšem Jaině prozradil, že stačí mít onen objekt před sebou mentálně. Vyžadovalo to, aby se čaroděj dotkl mysli toho, koho měl v úmyslu teleportovat. To bylo daleko riskantnější, neboť kolem byla spousta jiných myslí,

kterých dotýkat se bylo nebezpečné. Jiní čarodějové a démoni si obvykle proti něčemu podobnému vytvářeli ochranu, a dokonce i někteří obyčejní tvorové s obzvláště silnou vůlí by zřejmě byli schopni se ubránit.

Ovšem u hromových ještěrů podobné nebezpečí nehrozilo. Jejich mysl byla nyní upřena k jedné z těchto tří věcí: žraní, pití nebo spánku. Mimo velmi rychlého běhu byly tyto aktivity to jediné, čím se mysl ještěra zaobírala, tedy kromě období páření.

I tak však Jaině trvalo několik hodin, které stála ve vykáceném lese, než se dotkla mysli každého hromového ještěra v Drygulchu i těch, kteří se zatoulali k Razor Hill.

Tráva. Voda. Zavřít oči. Odpočívat. Vyskočit. Žvýkat Polknout. Napít se. Spát. Dýchat.

Na okamžik se téměř ztratila pravda, myšlenkové pochody ještěrů nebyly složité, ale byly jich stovky a ji začala přemáhat instinktivní potřeba jíst, pít a spát.

Zatnula zuby a vyzdvihla znovu nad mysl stovek hromových ještěrů tu svou. Pak začala odříkávat teleportační kouzlo.

Bolest! Jaininou lebku jako by přeťala vedví spalující bolest okamžitě, když vyslovila poslední slabiku kouzla. Zničený les se před ní rozplynul a pak se okamžitě znovu zhmotnil. O něco menší bolest vystřelila Jaině v levém koleně, a teprve pak si uvědomila, že se zhroutila na zem a kolenem se udeřila o pařez.

Bolest. Bolí. Bolí. Bolí. Bolí. Běžet. Běžet. Běžet. Běžet. Už žádná bolest. Běžet, žádná bolest.

Jaině na čele vyrašily krůpěje potu, jak se snažila odolat nutkání běžet lesem. S teleportačním kouzlem se cosi stalo, ale Jaina neměla čas zjišťovat, co to bylo, neboť bolest, kterou ucítila, když bylo kouzlo zničeno, se přenesla myšlenkovým spojením k hromovým jesterům. Způsobila, že se dostáli do druhého možného rozpoložení, což znamenalo išeně se hnát dopředu, a Jaina je musela zastavit, než se znovu vydají napříč Drygulchem.

Veškeré instinkty v ní křičely, aby spojení přerušila, neboť udržet na uzdě nutkání splašených ještěrů bylo jako pokoušet se zadržet příliv koštětem. Ale jediným způsobem, jak je uklidnit, bylo spojení udržet. Jaina zavřela oči a přinutila se soustředit. Pak seslala kouzlo, které bylo podle Antonidase napsáno speciálně pro uklidnění splašených zvířat. Zaťala pěsti tak silně, že se bála, aby si nehty nerozřfzla dlaně, a ponořila se do kouzla, jak nejvíc dokázala, aby měla j istotu, že jím zasáhne všechny ještěry.

O chvíli později už spali. Jaině se jen taktak podařilo spojení přerušit dřív, než sama usnula. Stačila by na to únava, magicky vyvolaného spánku zvířat už ani nebylo třeba. Ruce i nohy ji bolely a víčka měla těžká. Teleportační kouzla byla vyčerpávající i za ideálních podmínek a množství, které se snažila přesunout, společně s bouřlivým koncem kouzla rozhodně ideální

podmínky nevytvářely. Jaina netoužila po ničem jiném než lehnout si a přidat se k ještěrům, to si však nemohla dovolit. Kouzlo je udrží ve spánku jen šest hodin a zřejmě ani to ne, neboť bylo velmi ptýlené. Musela zjistit, co v Bladescaru jí zabránilo dokončit teleportační kouzlo.

Posadila se do tureckého sedu, nechala ruce volně podél těla a myslela jen na pravidelné dýchání. Pak znovu uvolnila smysly, tentokrát je však vyslala k bladescarským horám, konkrétně k malému prostranství uprostřed nich. Netrvalo dlouho a našla, co hledala. Někdo vytvořil kolem celých hor magickou ochrannou bariéru. Na takovou dálku nedokázala Jaina přesně určit, jaký druh magie tu byl použitý, ale tahle ochrana byla přesně toho typu, který má mimo jiné sloužit k tomu, aby rušil teleportační kouzla a chránil něco uvnitř, ať už to bylo cokoli.

Jaina se postavila a sebrala síly. Chystala se k teleportačnímu kouzlu, které by ji přeneslo do Bladescaru, ale pak se zarazila. Sáhla do malého váčku u pasu a vytřepala z něj kus čehosi. Na jedné z dalších prvních lekcí, které od Antonidase dostala, se naučila, že magie využívá tělo a jediný způsob, jak obnovit sílu těla, je dát mu jídlo. „Mnoho čarodějů," řekl tehdy, „jednoduše zemřelo vyčerpáním, neboť měli tolik práce se zkoumáním zázraků magie, že zapomněli jíst"

S čelistí bolavou od žvýkání tvrdého sušeného masa seslala občerstvená Jaina kouzlo, které ji mělo přenést na místo těsně za magickou ochranou umístěnou kolem hor.

Jediná chyba v jejím rozhodnutí najíst se, než se teleportuje, spočívala ve skutečnosti, že svírání v žaludku, které často zažívala jako vedlejší účinek kouzla, bylo nyní kvůli dosud nestrávenému jídlu silnější. Tenhle pocit však překonala v okamžiku, kdy se postavila na prudký svah, který víceméně představoval hranici hor. Pod a za ní byl strmý útes. Před ní svažující se travnatá pláň. Bylo tam místa tak akorát pro ni.

Ochranná bariéra byla samozřejmě pouhým okem neviditelná. Ovšem Jaina ji cítila. Nebyla nijak zvlášť silná, ale ani nemusela být. Ve skutečnosti, pokud bylo cílem někoho nebo něco ukrýt a Jaina byla čím dál více přesvědčená, že o tohle jde i zde bylo nejlepší vytvořit ochranu jen slabou. Čím silnější, tím více by pro ostatní čaroděje zářila jako nějaký maják.

Z takové blízkosti už Jaina dokázala rozeznat příchuť magie, jež tuhle bariéru vytvořila. Naposledy ji cítila ve společnosti Medivha, během války. Tohle byla magie Tirisfalen ale všichni Strážci již měli být mrtví, včetně posledního, Medivha.

Když nyní věděla, že tam ochranná bariéra je, stačilo na její odstranění jediné gesto. Pak na sebe seslala ukrývací kouzlo, aby se mohla pohybovat zcela nepozorovaně, a vydala se prozkoumat hory.

Nejprve bylo vše takové, jak čekala: travnatá pláň posetá křovinami, na kterých dozrávaly bobule, a ojediněle i stromy. Vítr vál od Velkého moře. Díky horám zde sílil a zvedal Jaině bílý plášť. V Thunder Ridge bylo zataženo, ale tady

d nad mraky, takže svítilo slunce. Jaina si stáhla kapuci

tě z hlavy, aby si mohla vychutnat dotek slunečních paprsků na tváři.

Brzy narazila na první stopu po tom, co se zde ukrývalo: na několika keřích byly bobule nedávno sesbírány. Jak dál šplhala do kopce, objevila studnu a vedle ní narovnané dříví na oheň. Na druhé straně mohutného stromu spatřila velkou chatrč. Na pečlivě obdělaném a téměř rovném pozemku za chatrčí rostla v řádcích zelenina a nějaké koření.

O chvíli později se objevila žena. Byla oděna jen do obnošených bledě modrých lněných šatů a byla bosá. Tělo držela vzpřímeně, a jak šla ke studni, všimla si Jaina, že je na ženu neobvykle vysoká určitě vyšší než ona sama. Navíc byla nepochybně stará. Ve tváři měla hluboké vrásky, ovšem Jaina si uvědomila, že kdysi musela být krásná. Žena měla vlasy stažené zašlým stříbrným diadémem a měla ty nejhlubší zelené oči, jaké kdy Jaina viděla. Vyrovnaly se jen prasklému nefritovému medailonu, který jí visel na krku.

Náhle se Jaině zježily všechny vlasy na hlavě a naskočila jí husí kůže, neboť získala dojem, že tu ženu poznala. Nikdy se samozřejmě nesetkaly, ale její popisy četla během studií a všechny se shodovaly na nadprůměrné výšce, blond vlasech stažených dozadu a ozdobených jediným stříbrným diadémem a na jejích očích. Nikdo se nezapomněl o těchhle neťřitových očích zmínit.

Jestli to byla ona, existence ochranné bariéry byla vysvětlena. Ale ona přece měla zemřít před mnoha lety

Žena přiložila ruce ke rtům. „Vím, že tam jsi, takže nemusíš plýtvat energií na to ukrývací kouzlo." Zavrtěla hlavou, obrátila se ke studni a pomalu spouštěla na laně uvázané vědro. „Zcela upřímně, dnes už vás mladé čaroděje neučí vůbec nic. S Fialovou citadelou to šlo z kopce, jen co je pravda."

Jaina se přestala skrývat. Žena na to téměř nezareagovala, jen sykla, když znovu popustila provaz s vědrem.

„Jmenuji se lady Jaina Proudmoore. Vládnu Theramoru, městu lidí na tomto kontinentu."

„Tak to je dobře. Až se vrátíš do tohohle Theramoru, nauč se to ukrývací kouzlo pořádně. Takhle by ses neschovala ani před nastydlým psem."

Jainin mozek pracoval na plné obrátky, ale nedokázal popřít, že tahle žena skutečně nemohla být nikdo jiný než ta, která ji napadla prve, jakkoli se to zdálo nemožné. „Magno, je mi ctí vás poznat. Myslela jsem, že jste "

„Mrtvá?" Žena si odfrkla a začala vytahovat vědro ven. Na ústech jí nyní bylo poznat větší vypětí způsobené jeho váhou. „Já jsem mrtvá, lady Jaino Proudmoore z Theramoru nebo jsem tomu alespoň tak blízko, že už v tom není rozdíl. A neříkej mi ,Magno To bylo jindy a jinde a já už touhle ženou nejsem."

„O tenhle titul nemůžete přijít, Magno. A já vás nedokážu oslovit jinak."

„Nesmysl. Jestli mi chceš nějak říkat, říkej mi jménem. Říkej mi prostě Aegwynn."

9.

Po mnoho let procházel Rexxar, poslední z klanu Mok'Nathal, Kalimdorem sám, vyjma doprovodu v podobě velké hnědé medvědice Mishy. Vzhledem k tomu, že se narodil s orkskou i ogří krví v žilách, byl už stejně jako zbytek jeho klanu unaven neustálým handrkováním, bezohledností a nekonečnou válkou, které byly typické pro to, co svět směšně nazýval civilizací. Ve skutečnosti nacházel Rexxar více civilizovanosti u Mishiných medvědích druhů nebo u vlků z Winterspringu než ve kterémkoli lidském, trpasličím, elfském nebo trolském městě, která hyzdila krajinu.

Ne, Rexxar dával přednost toulání, životu v přírodě a možnosti nikomu se nezodpovídat. Když někdy pocítil nutkání říkat nějakému místu domov, věděl, že jej má v Durotaru. Během formování orkské říše přišel Rexxar na pomoc umírajícímu orkovi pověřenému doručit Thrallovi zprávu. Rexxar splnil válečníkovo poslední přání, zprávu Thrallovi dopravil a zároveň našel orky, kteří se vrátili ke starému způsobu života, jakým orkové žili ještě před tím, než Guťdan a jeho Stínová rada kdysi mocný národ zničili. Ale přestože se Rexxarovi dostalo pocty nazývat Thralla druhem a moci mu přísahat věrnost a byl šťastný, že tuto přísahu mohl splnit tím, že pomohl orkům po zradě admirála Proudmoora, nakonec se přeci jen rozhodl vrátit se k toulání. Jakkoli byl Durotar nádherný, byla v něm města, osady a řád. Rexxar byl zrozen pro chaos v divočině.

Misha se zcela bez varování rozběhla. Rexxar zaváhal jen sekundu a okamžitě družku následoval. Nemohl vůbec pomýšlet na to, že by udržel s během čtyřnohého tvora krok, ale míšencovy silné nohy stačily, aby se udržel alespoň na dohled. Misha by se neutrhla z místa po jeho boku jen tak pro nic.

Byli v oblasti nedaleko pobřeží, kde rostla vysoká tráva. Přestože menší tvorové by mohli mít s během v takovém terénu problémy, Rexxar s Mishou měli dost síly, aby trávu před sebou tělem rozhrnovali.

Jen o minutu později se Misha zastavila a její čenich zmizel v po ramena vysokých zelených stéblech trávy. Rexxar zpomalil a položil ruku na jednu ze seker, které nosil upevněné na zádech.

Co našli co Misha vyčenichala bylo tělo čistokrevného orka. Rexxar to okamžitě poznal, protože spousta jeho krve byla kolem.

Rexxar spustil paže volně podél těla a zavrtěl hlavou. „Padlý válečník. Jen škoda, že zahynul sám, bez druhů, kteří by mu v bitvě pomohli."

Než stačil míšenec vůbec pomyslet na to, že by mohl nechat duši statečného orka důstojně odejít, uslyšel šepot. „Ještě ne mrtvý "

Misha zabručela, jakoby překvapena, že ork umí mluvit. Rexxar se pozorněji zadíval na to, co považoval za mrtvé tělo, a spatřil, že ork přišel o oko. Prázdný důlek byl již zahojený, takže zranění nezpůsobila stejná ruka nebo ruce které ho dostaly do tohoto stavu.

„Planoucí meč musím do Ogrimmaru. Varovat Thralla. Planoucí meč.."

Rexxar netušil, co je tak důležité na meči, který hoří, ale tohoto válečníka bezpochyby držela naživu jen povinnost předat Thrallovi důležitou zprávu. Rexxar si vzpomněl na přísahu, kterou náčelníkovi kdysi dal, a zeptal se: „Jak se jmenuješ?"

„Byrok."

„Neměj strach, udatný Byroku. Já jsem Rexxar z Mok'Nathal a přísahám ti, že tě s Mishou dostaneme do Ogrimmaru, abys své varování mohl náčelníkovi předat sám."

„Rexxar tebe znám Musíme musíme spěchat "

Míšenec nemohl o Byrokovi říci totéž, ale na tom nezáleželo. S jemností, kterou neměl důvod příliš používat, zvedl okovo krvácející tělo a položil ho na Mishin široký et Medvědice váhu snesla bez námitek. Přestože si nájem nedali žádný slib, bylo pouto mezi Rexxarem a Misi nesmrtelné. Jestli

si to Rexxar přál, Misha to udělá. Bez dalšího slova se obrátili na západ k Ogrimmaru. Když Rexxar přišel do Ogrimmaru poprvé, stále se ještě stavěl. Kolem byly tucty orků pracujících na stavbách, uklízících chodníky a proměňujících drsnou kalimdorskou divočinu ve svůj domov. Když se sem nyní vracel, práce již skončily, ovšem stále viděl tucty orků zabraných do každodenní práce. Přestože Rexxar civilizaci nijak nepotřeboval, co spatřil, ho naplnilo pýchou a radostí. Od chvíle, kdy přišel na tento svět, byl jeho národ buď prokletými loutkami Guťdano
vých démonických pánů, nebo poraženými otroky lidských nepřátel. Jestli orkové měli dál na
tomto světě žít, ať je to tak, jak sami chtějí.

Město ze tří stran obklopovaly kopce a na čtvrté straně a postavena masivní kamenná zeď. Podepřena byla gigantickými dřevěnými pilíři a přerušena v jediném místě, kde příchozí vítala otevřená dřevěná brána a dvě rovně; dřevěné strážní věže. Hradby byly nahoře opatřeny osným kůly, které měly odradit všechny nepřátele od případného útoku na brány města. Z obou věží visely rudé prapory Hor dy a stejné vlály i na několika kůlech na hradbách.

Rexxar si pomyslel, že to je děsivý pohled, odpovídajíc pohledu na domov nejmocnějších válečníků na světě.

Z brány vyšel strážný s kopím v ruce. „Kdo je tam?"

„Jsem Rexxar, poslední syn Mok'Nathalu. Přináším By roka, který byl raněn a nese zprávu pro náčelníka Thralla."

Strážný se zamračil a zvedl hlavu k jedné z věží. Válec nik stojící nahoře zařval dolů: „To je dobrý, toho si parna tuju, i toho jeho medvěda. Tu vlčí masku znají všude. Je tc přítel náčelníka. Pusť ho!" Rexxar měl na hlavě místo koni ny lebku vlka, kterého sám zabil. Sloužila mu jako ochrání a zároveň na zastrašení nepřátel.

Strážnému to stačilo. Ustoupil a nechal Rexxara a Mishi i s nákladem vejít do Ogrimmaru.

Orkské město bylo vybudováno v ohromné rokli, do jejíi stěn stejně jako do svahů byly vytesány tradiční šestiúhelníkové budovy. Když Rexxar procházel Údolím cti*, kdí byla postavena brána, směrem k Údolí moudrosti**, kde se nacházel Thrallův trůnní sál, žasl a zároveň se děsil. Žasl neboť orkové za pouhá tři léta udělali obrovský pokrok Byl zděšen, neboť tohle bylo jen další město, jakých už m tomhle světě bylo až příliš.

Když byl zhruba v polovině Údolí moudrosti, narazi na známou tvář ne příliš vysokého orka. Nazgrel, velite Thrallovy stráže, se čtyřmi muži. „Zdravím, poslední syni Mok'Nathalu. Už je to dlouho."

Rexxar uctivě sundal pokrývku hlavy. „Co jsem tě neviděl, ano. Co jsem nebyl ve městě, ne. Ale přísahal jsem Thrallovi a nenechal bych jeho statečného válečníka umřít v trávě."

Nazgrel přikývl. „Přišli jsme tě k němu doprovodit a zavolali i šamana, aby se postaral o Byroka. Taky
víme Mishe." Na Nazgrelovo gesto dva ze strážných dali Byrokovo zkrvavené tělo z Mishina hřbetu. Mědíce nejprve vrčela, ale stačil jediný Rexxraův pohled uklidnila se.

Pokračovali dlouhými spletitými uličkami Ogrimmaru. Thrall už na ně čekal v trůnním sále, ve kterém
i Rexxarovi zima jako ve Frostsaber Rock*. Thrall seděl na trůnu, po stranách pak moudrý šaman Kalthar a ork, kterého Rexxar neznal. Když stráže položily Byroka na zemi trůn, Kalthar k němu přešel a poklekl u něj.

Rexxar se nepatrně chvěl, když náčelníkovi salutoval. „Buď pozdraven, náčelníku Hordy."

Thrall se usmál. „Velmi rád tě znovu vidím, příteli jen bych si přál, aby tím, co tě přivedlo zpět k bránám Ogrimmaru, nebyl náš téměř mrtvý druh."

„Není mým zvykem žít s měšťáky, náčelníku, jak sám dobře víš."

„To vím. Ale znovu jsi nám prokázal velkou službu." Obrátil se k šamanovi. „Jak je na tom?"

„Přežije, je silný. A chtěl by promluvit."

„A může?" zeptal se Thrall.

Kalthar potáhl nosem. „Moc ne, ale pochybuji, že mne nechá, abych ho ošetřil, než řekne, co chce."

„Musím sedět pomoz mi šamane." To byl Byrok.
ho hlas byl pevnější než nedávno v trávě, ale ne o moc.

Trostsaber Rock jsou hory, kde mrznou i šavle, alespoň podle jména (porn. Překl).

Starý šaman si zhluboka povzdechl a gestem přivolal Nazgrelovy stráže, které Byrokovi pomohly posadit se.

Byrok pomalu, s mnoha pauzami, ve kterých nabíral dech, vypověděl, co se mu stalo. Rexxar o Planoucím meči nevědě] nic, avšak ostatní ano očividně to byl orkský klan.

„To nemůžou být oni," řekl ork, kterého Rexxar neznal

„Zdá se to být nepravděpodobné, to je pravda, Burxi," řekl Thrall, „ale symbol je stejný "

Burx zavrtěl hlavou. „Může to být shoda náhod, ale já tomu nevěřím. Kromě toho jsem slyšel o tom, že se v Theramoru tvoří nový lidský kult. Myslím, že si říkají Planoucí meč. Třeba měl někdo z nich orkské otroky, dozvěděl se od nich o tom symbolu a teď ho používají pro sebe."

Nazgrel přikývl: „Něco podobného jsem slyšel taky, náčelníku."

„Odpusťte," řekl Kalthar, „ale já toho muže musím ošetřit. Splnil svou povinnost a já ho teď potřebuji dostat z téhle trapně chladné místnosti, abych ho mohl uzdravit."

„Jistě." Thrall přikývl a stráže na šamanův pokyn odnesly Byroka ven z trůnního sálu.

Pak Thrall vstal z koženého trůnu a začal přecházet sem a tam. „Co víš o tom Planoucím meči, Nazgreli?"

Nazgrel pokrčil rameny. „Moc ne. Lidé se scházejí doma a debatují."

Burx si odfrkl. „Sedět a kecat, to lidi umí moc dobře."

„Ale jestli jsou dost drzí na to, aby napadli orka přímo v Durotaru," dodal Nazgrel, „tak už jsou asi silnější, než jsme si mysleli."

„Musíme reagovat," řekl Burx. „Je to jenom otázka času, než na nás lidé zaútočí."

Rexxar tohle považoval za extrém. „Nemůžeš přece odsoudit za čin šesti lidí celou rasu."

„Oni by s náma udělali okamžitě to samé," řekl Burx. „A pokud těchhle šest nejsou ti, co nám ukradli stromy a kteří se jen dívali a nehnuli prstem, když piráti napadli naši loď, tak je to o dost víc než šest lidí."

Thrall se obrátil čelem k Burxovi. „Theramore je náš spojenec, Burxi. Jaina by nedovolila, aby se taková skupina dostala k moci."

„Třeba nad tím vůbec nemá kontrolu," řekl Nazgrel. „Díky své moci má náš respekt, ale stále je to jen jedna žena."

Rexxar si pamatoval Jainu Proudmoore jako jediného ušlechtilého člověka, kterého kdy potkal. Když se musela rozhodnout, jestli se přidat na stranu otce, vlastní krve, nebo držet slib daný orkovi, vybrala si to druhé. Tahle volba zahránila Durotar od zkázy, ještě než byl dokončen. „Lady Proudmoore," řekl, „udělá, co bude správné."

Burx zavrtěl hlavou a řekl: „Tvá důvěra je dojemná, Mok´Nathale, ale není na místě. Opravdu si myslíš, že nějaká žena může změnit desetiletí lidského zla? Bojovali s náma, zabíjeli nás, a udělali z nás otrokyl Myslíš si, že tohle se změní jenom proto, že to někdo řekne?"

„Orkové se změnili, protože jim to někdo řekl," odpověděl Rexxar tiše. „Ta osoba stojí před tebou jako tvůj náčelník. Pochybuješ o něm?"

Při těch slovech Burx začal couvat. „Jasně že ne. Ale..." Ovšem Thrall se již evidentně rozhodl. Posadil se zpět na trůn a nenechal Burxe ani domluvit. „Vím, co Jaina dokáže, a znám její srdce. Nezradí nás, a jestli má kolem sebe hady, Horda i nejmocnější čarodějka na kontinentu si s nimi poradí společně. Až skončí s hromovými ještěry, promluvím si s ní o tom Planoucím meči." Otočil se a pohlédl na Burxe. „Co rozhodně uděláme, je, že neporušíme své slovo a nezatočíme na lidi. „Je to jasné?" „Ano, náčelníku."

10.

Strov seděl v tmavém koutě v Démonově zhoubě už asi hodinu, když vešel jeho bratr Manuel se čtyřmi kolegy z doků.

Strov mluvil s bratrem, obrácen směrem k plukovníku Loreně, o Planoucím meči. Manuel říkal, že toho člověka, co se ho snažil přesvědčit, aby se k nim přidal, od té doby neviděl, ale když byl v poslední době párkrát v Démonově zhoubě, zaslechl nějakého chytráka, malého rybáře jménem Margoz, cosi si mumlat o Planoucím meči, tedy obvykle poté, co do sebe obrátil několik panáků kukuřičné whisky. Strov doufal, že by se mohl objevit přímo ten verbíř, o kterém mu Manuel před několika týdny říkal, ale Manuel trval na tom, že se ten člověk od té doby v Démonově zhoubě neobjevil.

Manuel nikdy moc neuměl popisovat lidi. Nejvýstižnější, co ze sebe dostal, pokud šlo o Margoze, bylo „chytrák", a to slovo ^popisovalo polovinu štamgastů v Démonově zhoubě. Ale Manuel trval na tom, že by toho člověka poznal, kdyby ho viděl, a říkal, že určitě přijde do Démonovy zhouby, až mu skončí šichta v docích.

Strov přišel brzo, posadil se v rohu, protože chtěl splynout s pozadím hostince a pozorovat lidi. Po několika hodinách věděl, že by to příště neudělal. Stůl byl špinavý a židle, na níž seděl, byla rozkodrcaná, takže se s ním na nezametené podlaze neustále houpala. První pití – zředěné pivo - dostal u baru a nikdo se nijak nesnažil mu znovu nalit. Strov žasl, že majitel ještě nezkrachoval.

K dovršení toho všeho zjistil, že ho démonova lebka za barem neuvěřitelně znervózňuje. Bylo to, jako by ta věc celou dobu hleděla jenom na něj. Ovšem když o tom tak přešlel, v podstatě chápal, že přítomnost lebky shlížející na všechny hosty je přinutí pít co nejvíce, takže alespoň nějaký dobrý obchodnický nápad.

Manuel přišel s hrstkou chlapů, kteří byli stejně jako on hluční a na sobě měli jen košile bez rukávů a volné lněné kalhoty. Strovův bratr si vydělával na živobytí nakládáním a vykládáním lodí kotvících v Theramoru a pak většinunu peněz utratil v kostkách nebo v hospodě. Byla to práce, která kladla nároky jen na tělo, ne na mozek, proto ho nijak nezajímala, ovšem Manuelovi, jehož uvažování o omezenější, měla mnoho co nabídnout. Strovův bratr byl typ, který by nad věcmi dokázal přemýšlet. Dokonce

i vojenský výcvik, kterým Strov prošel, když narukoval, by na něj byl zřejmě příliš mentálně náročný. Dával přednost jednoduchosti spočívající v tom, že vám někdo řekne, abys na jednom místě vzali bednu a přenesli ji na jiné místo. Bylo to míň jako třeba záludnosti boje s mečem mu způsobovalo bolest hlavy.

Když tedy nyní dělníci vstoupili do hostince, Manuel řekl: „Najděte stůl, chlapi, já vobjednám pití."

„První runda je na tebe, jo?" zeptal se jeden z jeho kolegů s úšklebkem.

„Si nech zdát, dáte mi to pak." Manuel se zasmál a přešel k baru. Strov si všiml, že jeho bratr nešel přímo, ale vzal to zvláštním směrem, takže se musel protáhnout mezi jinými dvěma lidmi, aby se k baru dostal. „Brej večír, Eriku," řekl barmanovi.

Barman jen přikývl.

„Dvě piva, jednu kukuřičnou whisky, jedno víno a kančí grog."

Strov se usmál. Manuel měl pro kančí grog vždy slabost. Samozřejmě že to bylo nejdražší pití, jaké tu měli. Byl to jeden z důvodů, proč stále ještě bydlel u rodičů, zatímco Strov už měl vlastní bydlení.

„Prostě jako obvykle," řekl Erik. „Už se to nese."

Když začal Erik připravovat objednávku, Manuel se otočil, aby si prohlédl muže, který seděl u baru vedle něj. Přišel až po Strovovi, ale už měl třetí kukuřičnou whisky. „Hej ty," řekl Manuel, „ty seš Margoz, že?"

Muž zvedl hlavu a prázdně se na Manuela zahleděl.

„Ty seš v partě s těma chlapama z Planoucího meče, že jo? Nedavnos tu měl kámoše, co hledali nový členy. Seš vod nich, že jo?"

„N'vim, o čem mluvíte." Margoz mumlal tak, že ve slovech bylo jen stěží poznat samohlásky. „Pťmiňte."

Pak Margoz slezl ze židle, svalil se na podlahu, znovu se zvedl, přičemž odmítl Manuelovu pomoc, a velmi pomalu a vrávoravě vyrazil ke dveřím.

O chvíli později, poté co se na něj Manuel podíval a kývl hlavou, Strov opustil dávno prázdný korbel a rovněž vyrazil do theramorských ulic.

Cesty z kočičích hlav tvořících mezi budovami v Theramoru mříž, byly navrženy tak, aby lidem, zvířatům a povozům poskytovaly dostatečně pevný povrch a snížily riziko, že by cestovatelé mohli uvíznout v bažině, na níž bylo vlastně město postaveno. Většina lidí jim dávala přednost před travnatými ostrůvky po stranách, což znamenalo, že střed byl plný lidí. Strov mohl Margoze klidně sledovat bez obav, že si ho všimne.

Poté co Margoz vrazil do čtyř lidí, z nichž dva se mu snažili vyhnout, Strov si uvědomil, že by klidně mohli být na být sami a vůbec by to nevadilo. Margoz byl tak opilý, že by si nevšiml, ani kdyby ho na ulici sledoval drak.

Ani tak se však Strov nechtěl vzdát výhody, kterou mu dal jeho výcvik, takže se držel v dostatečné vzdálenosti i vlargozem a jen zřídka se díval přímo na něj, přestože ho neustále periferním viděním sledoval.

Brzy dorazili k malému stavení z vepřovic, ne příliš vzdálenému od doků. Tenhle dům byl postaven z obzvláště levného materiálu, žádné dřevo ani kámen, což naznačovalo, že uvnitř bydlí někdo skutečně chudý. Jestli byl tenhle

Margoz rybář, jak si Manuel myslel, byl očividně mizerný, i tože neuspět jako rybář na ostrově u pobřeží Velkého moře vyžadovalo ohromný nedostatek schopností. Blízká žumpa byla špatně zakrytá a Strov se téměř rozkašlal ze zápachu rozkládajících se zbytků.

Margoz vstoupil do domu, který byl zřejmě původně postaven jako čtyřpokojový byt, ovšem nyní měl každý z pokojů pronajatý někdo jiný. Strov se opřel o strom přímo proti domu.

Ve třech z pokojů už byly rozsvíceny lampy. Čtvrtá se rozzářila půl minuty poté, co Margoz vstoupil. Strov nenucené přešel přes cestu a postavil se těsně u Margozova okna, jako by se chtěl vymočit na zeď. Dal si pozor, aby viditelně zavrávoral, takže jakýkoli náhodný přihlížející musel

nabýt přesvědčení, že je opilý. Nebylo nijak neobvyklé takhle v noci spatřit opilce, jak si ulevuje, kde se mu zrovna zachce.

Z Margozova pokoje zaslechl Strov slova: „Galtak Ereďnash. Ereďnash ban galar. Ereďnash havik yrthok. Galtak Ered 'nash."

Strov ztuhl. Prostřední části nerozuměl, ale první a poslední věta se shodovala s tou, již slyšel od orků, co je napadli u Northwatche.

Potěšen sám sebou, že si vše spojil dobře, Strov poslouchal dál.

Pak se mu obličej sám od sebe zkroutil odporem, jak ho ovanul ostrý zápach síry. Upřímně řečeno, síra sama by měla být příjemnější, nebo alespoň méně odpuzující než puch vycházející ze žumpy. Ale v tomhle zápachu bylo cosi horšího cosi zlého. Už Margozova slova zněla jako zaklínadlo, a teď ještě tohle. Nejen že tady šlo o magii, ale Strov byl ochoten vsadit meč na to, že tohle byla magie démonů.

„Je mi to líto, pane, nechtěl jsem " Margoz se odmlčel. „Jo, já vím, že nechcete být rušen, pokud to není opravdu důležité, ale už to trvá několik měsíců, pane, a já pořád trčím v té samé díře. Jenom jsem chtěl vědět " další odmlka. „No, pro mě to je důležité! A navíc se mnou lidi mluví, jako bych jim měl pomoct, nebo co."

Strov druhou polovinu konverzace neslyšel, což znamenalo, že je buď Margoz blázen a mluví sám se sebou to Strov považoval za pravděpodobné, obzvláště vzhledem k jeho podroušenému stavu nebo byla druhá polovina rozhovoru určena jen pro Margozovy uši.

„Nevím, o čem mluvíte. Nikdo mě " Další odmlka. „No a jak to mám vědět? Co? Nemám přece oči na hřbetě!"

Strov o démonech věděl z velké části jen to, jak je zabít, ale na téhle jednostranné konverzaci rozhodně cosi démonického bylo a nejen kvůli zápachu síry.

Zapnul si kalhoty. V tomhle okamžiku už měl dost, aby to mohl nahlásit plukovníku Loreně. Mimo to, představa, že je nablízku nějakému démonovi, se mu moc nelíbila.

Obrátil se a zjistil, že stojí tváří v tvář naprosté temnotě.

„Co to sakra ?" Prudce se obrátil zpátky, ale za ním už byla také jen tma. Theramore docela zmizel.

Slídily nemám rád.

Strov ten hlas ani tak neslyšel, jako že ho spíš cítil ve všech kostech. Bylo to, jako by mu někdo zašil víčka, jenže on měl oči otevřené, a stejně nic neviděl.

Ale nebyl to jen zrak, který ho opustil. Temnota zachvátila i ostatní jeho smysly. Už neslyšel bzučení Theramoru, necítil slaný vzduch ani vánek vanoucí z Velkého moře.

Jediná věc, kterou cítil, byla síra.

Proč špehuješ mého služebníka?

Strov nic neříkal. Nebyl si jistý, zda dokáže mluvit, a pokud ano, nikdy by žádnému podobnému tvoru nic neřekl.

Nemám čas si takhle hrát. Vypadá to, že musíš zemřít.

Temnota Strova pohltila. Jeho tělo zchladlo, krev ho začala mrazit v žilách, mysl vykřikla náhlou děsivou bolestí.

Poslední Strovova myšlenka byla naděje, že Manuel neutopil celou penzi v kančím grogu...

11.

Muzzlecrank* kdysi býval gobliním hlídačem rád. Pravda, když se poprvé přihlásil, byla to snadná práce. Hlídači udržovali v Ratchetu mír a byli za to dobře placení. Muzzlecrankovi směny rychle utíkaly. Procházel sem a tam svým prostorem kolem ratchetské přístavní hráze, občas zmlátil nějakého ožralu nebo pobudu, bral úplatky od lodníků pašujících cokoli, zatýkal ty, co byli moc hloupí nebo moc lakomí, než aby úplatek dali, a obecně se setkával se všemi sortami lidí.

Muzzlecrank sám sebe vždy považoval za lidumila. Ratchet byl neutrální přístav goblini se obecně nevměšovali do početných konfliktů, které se odehrávaly ve vnitrozemí a výsledkem bylo, že jím časem prošli snad všichni tvorové, jaké jste mohli na tomhle světě najít. Elfové, trpaslíci, lidé, orkové, trolové, ogři, dokonce občas i gnom tohle byla skutečná křižovatka Kalimdoru. Muzzlecrank se vždy rád díval, jak se spolu baví, ať již to byli trpaslíci prodávající elfům stavební materiál, elfové přivážející pro lidi šperky, orkové prodávající elfům obilí, lidé prodávající orkům ryby nebo trolové prodávající zbraně komukoli.

Ovšem v poslední době to tu až tak příjemné nebylo. Obzvláště mezi lidmi a orky což bylo

obzvláště nepříjemné, protože nejpočetnější rasy v Ratchetu byly právě tyhle dvě.

*Dovolil bych si dvoj slovný překlad tohoto jména Křivá tlama (pozn. překl).

Ratchet byl úplně na nejjižnější hranici Durotaru a byl to zároveň nejbližší přístav od Theramoru.

Právě minulý týden musel urovnávat bitku mezi orkským námořníkem a lidským obchodníkem. Ork člověku očividně šlápl na nohu a ten to považoval za schválnost. Muzzlecrank je musel od sebe odtrhnout dřív, než ork člověka zmlátil do krychle, což vůbec nebyla legrace. Muzzlecrank se raději pouštěl do bitek s tuláky a opilci, neboť ti byli alespoň tak slabí, že se moc nebránili. Boj s rozzuřeným orkem, to bylo naprosto jiné kafe, a Muzzlecrank se od podobných držel pokud možno co nejdál.

Podobné bitky obvykle znamenaly, že musel vytáhnout vystřelovací síť, a pokaždé, když to udělal, hrozilo, že si někdo všimne, jak nemotorně s tou blbostí zachází. Jistě, vystřelit nebyl problém to dokázal každý hlupák, prostě namířit, stisknout spoušť a stlačený vzduch poslal síť na cíl ale on měl mizernou mušku a většinou se mu stalo, že síť cíl minula a způsobila jenom nepořádek. Naštěstí pohled na li iače mířícího na vás puškou s ohromnou hlavní většinou stačil, aby bojující přestali nebo se alespoň uklidnili na tak dlouho, než dorazily posily.

Od oné rvačky minulý týden vlastně k žádné další nedošlo, ale všude bylo daleko víc jadrných výrazů a vzrušených výměn názorů. Dostalo se to až tak daleko, že mnoho obchodních lodí nyní připlouvalo do Ratchetu s ozbrojenou eskortou orkské lodě s válečníky z Ogrimmaru a lidské s vojáky z Northwatche.

Muzzlecrankův rajón byl na nejsevernějším konci hráze a bylo v něm dvacet kotvišť. Když nyní Muzzlecrank kráčel po prkny pobitém molu, viděl, že patnáct z dvaceti míst je sice obsazeno, ale kolem je docela klid. Celkem se mu ulevilo. Slunce mu svítilo do tváře a zahřívalo ho pod kroužkovou zbrojí. Snad bude dnes pěkný den.

Po několika minutách se slunce schovalo. Muzzlecrank zvedl hlavu a spatřil, že se přivalilo několik tmavých mraků, a zdálo se, že z nich bude brzy pršet. Muzzlecrank si povzdechl. Déšť nesnášel.

Když došel téměř na konec doků, uviděl člověka a orka ve vzrušené debatě. Tohle se Muzzlecrankovi už vůbec nelíbilo. Vzrušené debaty mezi lidmi a orky poslední dobou končívaly násilím.

Přišel blíž. Člověkova loď kotvila hned vedle orkovy na posledních dvou kotvištích. Muzzlecrank v orkovi poznal kapitána Raknoru Klatta, obchodníka, který se živil jako prodejce obilí od farmářů z oblasti Razor Hill. Přestože jméno toho člověka si nepamatoval, věděl, že má rybářskou loď z jakéhosi zvláštního důvodu pojmenovanou Odměna za vášeň. Muzzlecrank nikdy nepochopil lidské zvyky, co se pojmenovávání věcí týkalo. Klart dal Raknoru jméno po svém bratru, který zahynul v boji proti Plamenné legii, ovšem Muzzlecrank neměl ponětí, s čím mělo něco společného jméno Odměna za vášeň, o rybaření ani nemluvě.

Tahle výměna byla běžná. V Dustwallow Marches, kde se usadilo lidské obyvatelstvo Kalimdoru, bylo farmaření velmi obtížné, ale byla tam spousta možností pro rybaření. Na druhou stranu Razor Hill byl příliš hluboko ve vnitrozemí, než aby se vyplatilo jezdit rybařit. A tak lidé jednoduše měnili přebytečné úlovky za přebytky sklizně.

„Nedám ti ty nejlepší lososy za takový hnůj!"

Muzzlecrank si povzdechl. Dneska se obchod asi nepovede.

Klatt dupl nohou. „Hnůj? Ty ulhaný malý mizero tohle je to nejlepší z naší sklizně!"

„Což vypovídá o vašem farmářském umění," řekl člověk sarkasticky. „To ovoce vypadá, jako by v něm šlapal ogr a taky tak smrdí."

„Nenechám se urážet od nějakého člověka!"

Člověk se napřímil, což znamenalo, že nyní sahal orkovi po ramena. „Ty se nemáš co urážet. Já ti tady dávám nejlepší úlovek a ty mi za něho nabízíš zbytky ze dna sudu." „Ti tvoji lososi se nehodí ani na kompost!" Až příliš pozdě si Muzzlecrank všiml, že člověk je ozbrojený zřejmě dlouhým mečem, zatímco Klatt byl beze zbraně. Za předpokladu, že člověk s mečem umí zacházet, byla orkova převaha pramenící z fyzických předpokladů pryč.

„A to tvoje ovoce bych nedal žrát ani psům!"

„Zbabělce!"

Muzzlecrank sebou při Klattových slovech trhl. „Zbabělec" byla nejtěžší urážka, jaké byl ork schopen.

„Špinavěj zelenej! Klidně bych tě "

Co by člověk klidně udělal, se ztratilo v Klattově útoku. Člověk ani nestačil tasit meč a oba už

se váleli na prknech, přičemž Klatt do člověka bušil hlava nehlava.

Muzzlecrank uvažoval, jak přesně by měl tohle vyřešit, ale naštěstí se mu dostalo pomoci v podobě okamžité akce člověkovy eskorty. Tři stráže v plátových zbrojích, které dávaly tušit, že patří k vojákům lady Proudmoore seskočily z paluby Odměny za vášeň a odtrhly Klatta od kapitána.

Klatt se však nehodlal nechat zastavit pouhými třemi lidmi. Jednoho udeřil do žaludku, druhého chytil a hodil ho

na třetího.

Nyní se pro změnu z Raknoru vyřítili orkové. Muzzlecrank si uvědomil, že musí něco udělat, než se mu to vymkne z rukou.

Potěžkal vystřelovací síť a z celého srdce doufal, že ji nebude muset použít. Pak zařval: „Tak jo, to stačí! Nechtě toho, a to hned, nebo jste všichni v lochu, jasné?"

Klatt, který se chystal skočit na kapitána, se zarazil. Jeho cíl, kterému se z nosu i z úst řinula krev, vykřikl: „On mě napadl!" Člověkův hlas zněl podivně huhňavě, což bylo zřejmě následkem zlomeného nosu.

„No jo, taky sis to zasloužil těma urážkama," řekl Klatt a zašklebil se.

„To ale ještě není důvod někoho zabít!"

„Řekl jsem, nechtě tohoV skočil jim do řeči Muzzlecrank, než stačil Klatt odpovědět. „Oba jste zatčení. Buď pudete se mnou dobrovolně, nebo po kouskách, mně je to jedno." Pohlédl na orkské válečníky i na lidské vojáky. „Tohle je území goblinů, a to znamená, že rozkazy tu dávám já5 jasné? Takže máte dvě možnosti: buď mi pomůžete dostat tyhle dva do basy, než na ně bude mít soudce čas, nebo se seberte a vypadněte z Ratchetu. Jak chcete."

Muzzlecrank mluvil v podstatě pravdu. Záměrně mluvil hlubším hlasem, aby jeho slova působila autoritativněji. Zároveň ale věděl, že jestli se tihle lidi rozhodnou ho ignorovat a bojovat dál, nemá prostředky, aby je zastavil. Jestli vystřelí síť, chytí tak maximálně jeden z kůlů, ke kterým se přivazují lodě.

Proto se mu ulevilo, když jeden z lidí řekl: „Jak chcete."

Orkové očividně nechtěli být těmi, kdo poruší zákony goblinů v Ratchetu, a tak jeden z nich stejně rychle odpověděl: „Necháme toho."

Zatímco Muzzlecrank vedl Klatta a krvácejícího člověka zpátky na pevninu, pokoušel se zklidnit dech, neboť hrozilo, že se zalkne. Na takové stresové situace nebyl stavěný. Uvažoval, jakou jinou práci by zvládl. Rozhodně ztratil chuť být dál hlídačem.

***

Major Davin byl tak rozčílený, že se začal tahat za vousy a musel se vší silou přinutit přestat. Když se takhle rozčílil naposledy, vytrhal si jich hotové chomáče, což nejen bolelo, ale zároveň to bylo proti pravidlům oblékání.

Předmětem jeho zloby byl obsah hlášení kaprála Rycha, které mu podal poté, co se spěšně vrátil z Ratchetu do Northwatche. „Oni fakt zatkli kapitána Joqa?"

„No, abych byl upřímný, pane," řekl Rych, „oni zatkli i toho orka, pane. Hned jak se začali rvát, zamíchal se do toho jeden z těch goblinských hlídačů." „A vy jste je nechal, aby Joqa zatkli?" Rych zamrkal. „Neměl jsem jinou možnost, pane. Soud v Ratchetu spadá pod gobliny. Nemáme žádné "

Davin zavrtěl hlavou. „Žádné pravomoci, já vím, já vím." Vstal ze židle a začal přecházet po kanceláři, nejprve směrem ke dveřím. „To je směšné. Neměli bychom trpět takovou nehoráznost."

„Pane, nechápu, co budou "

„Ti orkové mají ale nervy, když se nás snaží takhle převézt." Otočil se a zamířil k oknu.

Rych rychle přikývl a řekl: „To je určitě pravda, pane. To ovoce, které nám nabídli, ono bylo úplně hnusné, pane. Hotová urážka. A pak ten ork napadl kapitána. Úplně bez

důvodu."

Major se zastavil u okna. Hleděl ven na Velké moře. Malé vlnky něžně omývaly písečnou pláž. Byl to mírumilovný obraz, o němž Davin věděl, že je klamný. „Tohle se vymyká kontrole. Jestli orkové budou takhle pokračovat, je jenom otázka času, kdy vypukne nová válka."

„Myslím, že to se nestane, pane." Rychův hlas zněl skepticky, ale Davin si myslel svoje.

„Ale ano, desátníku, tím jsem si naprosto jistý. A jestli se k nim přidají taurové a trolové, smetou nás pokud nebudeme připraveni." Obrátil se ke dveřím. „Vojíne!"

Vešel vojín Oreil. Davin si povzdechl, jako vždy, když svého pobočníka spatřil. Nezáleželo na tom, kolikrát toho mladíka měřili, zbroj mu byla vždy velká. „Ano, pane?"

„Pošli hned zprávu do Theramoru. Potřebujeme co nejdřív posily."

„Ano, pane, hned, pane." Oreil zasalutoval a odešel najít kámen, kterým jim lady Proudmoore zajistila spojení mezi Theramorem a Northwatchem. Nebylo možné jeho prostřednictvím vést nějaké dlouhé rozhovory, ale posílat zprávy šlo.

Rych se zamyšleně poškrábal na tváři. „Ehm, pane, se vší úctou, a tak je to dobrý nápad, pane?"

„V každém případě." Davin se znovu posadil za stůl, neboť když nyní jednal, už se ani nepotřeboval tahat za vousy. „Já nedovolím, aby nás ti zelení bastardi překvapili."

12.

Aegwynn si skutečně přála, aby ta otravná mladá žena jednoduše odešla. Ale to se samozřejmě nestalo. Aegwynn byla až příliš velká realistka, než aby doufala v opak. To jí však nezabránilo, aby si to z celého srdce přála. Už byla sama dvě desítky let a naučila se vážit si toho. Skutečně byla těchhle dvacet let šťastnější než stovky let před vyhoštěním do Kaiímdoru.

Opravdu doufala, že tyhle kopce, osamocené, jako by

iy neprostupnými horami, jsou dostatečně vzdálené od všeho. Doufala, že ochranná bariéra je dostatečně nenápadná, aby ji nikdo neobjevil. Ze současného pohledu se tohle všechno ovšem zdálo jen jako plané naděje.

„Nedokáži uvěřit, že jste stále naživu."

Tahle paní Proudmoore mluvila jako puberťačka. Aegwynn věděla, že není v obvyklém rozpoložení jen proto, zeji objevení Magny zcela vykolejilo.

Proudmoore pokračovala: „Vždy jste pro mne byla hrK,kou. Když jsem se ještě učila, studovala jsem záznamy o vašich činech byla jste největší ze Strážců."

Aegwynn pokrčila rameny při myšlence, co asi o ní mohli ti senilní staří blázni ve Fialové citadele napsat, a řekla: „To těžko." Už to nemohla vydržet, zvedla džber s vodou a zamířila zpátky k chatrči. Jestli bude mít štěstí, nechá ji ta Proudmoore být.

Ale Aegwynn dnes vůbec štěstí neměla.

Proudmoore šla za ní. „To kvůli vám jsem se stala čarodějkou."

„Pro mě je to důvod, abych litovala, že jí jsem," zabručela Aegwynn.

„Nerozumím tomu proč jste tady? Proč jste nikomu neřekla, že jste naživu? Upřímně, vaše pomoc proti Plamenné legii by se nám hodila "

Aegwynn pustila džber na zem a prudce se obrátila k Proudmoore. „Do toho, proč tady jsem, ti nic není, to je moje věc. A teď mi dej pokoj!"

Bohužel, tahle slova pouze způsobila, že Proudmoore odhodila puberťáckou afektovanost a vrátila se do pozice velitelky, kterou byla. „To bohužel nemohu, Magno. Jste příliš důležitá, než abych "

„Nejsem vůbec důležitá! To seš tak blbá, holčičko, že to nechápeš? Vůbec nestojím o lidskou společnost o orkskou, trolí, trpasličí, ani o žádnou jinou."

To tu holku zarazilo. Aegwynn viděla, jak kolem Jainy víří magie, a uvědomila si, že přestože je ještě dítě, je docela mocná. Koneckonců, dostala se skrze bariéru, aniž by si toho Aegwynn všimla, a to vypovídalo o určitých schopnostech. „Nejsem ,holčička'. Jsem čarodějka Kirin Tor."

„A já jsem tisíc let stará, takže pokud jde o mě, klidně bych ti mohla říkat i jinak než holčičko. A teď běž pryč chci být sama."

„Proč?" Proudmoore vypadala skutečně zmatená, což přivedlo Aegwynn na myšlenku, že ta mladá čarodějka její paměti možná ani nečetla, a nebo že byly v době, kd* se k nim dostala, už hodně zestručněné. Dívka však pokračovala: „Byla jste tou, která otevřela ženám dveře, aby se mohly stát čarodějkami. Jste jednou ze zapomenutých hrdinek Azerothu. Jak se můžete obrátit zády k..."

„Takhle." Aegwynn se otočila a vešla do domu. Džber nechala na zemi. Dojde si pro něj později.

Proudmoore to přirozeně nevzdala a následovala ji rozvrzanými dřevěnými dveřmi. „Magno, vy jste "

Nyní stály obě v tom, čemu Aegwynn žoviálně říkala zasedací místnost byla to jediná místnost v chatrči, takže sloužila jako ložnice, kuchyň a jídelna najednou. Aegwynn zakřičela: „Přestaň mi tak říkat! Už nejsem čarodějka, nejsem vůbec žádná hrdinka a nechci tě ve svém domě. Říkáš, že jsem otevřela dveře ženám, které se chtěly stát čarodějkami. Když nic jiného, já sama jsem nejlepší důvod, proč by se ženy nikdy čarodějkami stát neměly."

„Mýlíte se," řekla Proudmoore. „To díky vám "

Aegwynn si zakryla dlaněmi uši a řekla: „Pro lásku všeho, co je ti na tomhle světě svaté, mohla bys toho nechat?"

Proudmoore tiše odpověděla: „Neříkám nic, co byste dávno nevěděla. Nebýt vaší práce, démoni by přišli mnohem dříve a my "

„A v čem je jako přesně rozdíl?" Aegwynn se na dívku ušklíbla. „Démoni přišli stejně a Lordaeron byl zničen. Král Lichů vládne a Sargeras vyhrál."

Proudmoore sebou při zmínce o Králi Lichů z nějakého důvodu trhla, ale Aegwynn se nesnažila zjistit proč. Pak dívka řekla: „Můžete zapřít, co jste dokázala, jestli chcete, ale nic se nezmění. Byla jste vzorem pro všechny " Usmála se. „ pro všechny holčičky, které chtěly být čarodějkami, až vyrostou. V citadele byl můj oblíbený příběh o tom, jak vás Scavell, který jako první objevil skutečnou cenu zkušené ženy, zvolil za první ženu - Strážce, a jak Strážci Tirisfalu té volbě tleskali a..."

Aegwynn se neudržela. Rozesmála se. Smála se dlouho a od srdce. Ve skutečnosti nemohla skoro dýchat, tak zhluboka se smála. Rozkašlala se, ale po chvíli se dala dohromady. Její tělo konečně, po celém tisíciletí, začalo stárnout, ale stále v ní ještě zbývalo dost vitality a ona se nehodlala nechat ovládnout obyčejným smíchem.

Ale na druhou stranu se tak už staletí nezasmála.

Avšak Proudmoore vypadala, jako by snědla citrón, tak kysele se tvářila. „Nechápu, co vás tak pobavilo."

„Jistě že ne." Aegwynn se znovu uchechtla a několikrát se zhluboka nadechla. „Jestli těm blbostem věříš, tak ne." Poslední hluboký nádech se proměnil v povzdech. „Když už trváš na tom, že budeš dál narušovat moje soukromí, lady Jaino Proudmoore z rádoby vznešeného města Theramoru, tak se posaď." Ukázala na proutěnou židli, kterou vyráběla celý třetí rok svého vyhnanství, ale od té doby v ní neseděla. „Řeknu ti, jak to skutečně bylo a jak jsem se stala Strážcem Tirisfalu, i proč jsem ta poslední osoba, kterou bys měla považovat za hrdinu "

***

Před osmi sty čtyřiceti sedmi lety

Poprvé za mnoho let Aegwynn Tirisfal Glades* děsily. Les, který ležel kousek severně od hlavního města Lordaeronu, byl vždy krásný a tichý, mimo všechen ten hluk a křik. Její matka ji sem poprvé vzala, když byla ještě malá holka. Malé Aegwynn připadal děsivý a fascinující zároveň. Překvapilo ji, že tu zvířata pobíhají jen tak volně, žasla nad úchvatnými barvami květin a byla ohromena tím, kolik hvězd vidí na obloze, když kolem sebe nemá louče a lampy města.

Časem strach opadl a nahradila ho radost, úžas a občas i úleva.

*Tirisfalské mýtiny (pozn. Překl).

Až do dneška. Dnes se strach vrátil v plné síle.

Byla učednicí u čaroděje Scavella, ještě než se dostala do puberty, společně se čtyřmi dalšími samozřejmě chlapci. Aegwynn se vždy chtěla stát čarodějkou, ale rodiče jí neustále opakovali, že se prostě vdá a že všechno to lítání kolem bylinek a podobných věcí je teď v pořádku, ale že se brzy naučí důležitější věci, jako třeba šít a vařit

Tohle ujišťování trvalo do chvíle, kdy potkala Scavella, a ten jí nabídl, že k němu může jít do učení, přičemž se jasně vyjádřil, že ne nepovažuje za odpověď. Její rodiče hlasitě plakali, že ztrácí svou holčičku, ale Aegwynn byla nadšená. Bude studovat a stane se čarodějkou!

Společně s ní tehdy studovali jen tři chlapci Falric, Jonáš a Manfred, kteří byli stejně otravní jako všichni chlapci, které Aegwynn znala, ale dali se snést o něco lépe. Čtvrtý, Natale, přišel až za rok.

Dnes Scavell oznámil, že je členem tajného řádu známého jako Strážci Tirisfalu. Aegwynn si nejprve myslela, že se les, který milovala, jmenuje podle nich, ale pak se ukázalo, že je to naopak. Říkali si tak proto, že se už staletí scházeli na tirisfalských mýtinách. To Aegwynn překvapilo, protože žádné podobné setkání nikdy neviděla, přestože tam už chodila několik let.

Pak Scavell řekl, že půjdou na mýtinu, aby se setkali s ostatními Tirisfalen.

Chlapci mluvili o tajných společenstvech a o tom, jak jsou úžasná, jako by to bylo nějaké dobrodružství, ale Aegwynn se k nim nepřidala. Chtěla vědět, co přesně jsou Tirisfalen zač, protože Scavell jim toho příliš neprozradil. Tam, kde se chlapci jednoduše spokojili s tím, co Scavell řekl, Aegwynn chtěla vědět víc.

„Brzy uvidíš sama, moje holčičko," řekl Scavell v odpověď na její otázku. Vždycky ji oslovoval „moje holčičko".

Když je Scavell přivedl na mýtinu, Aegwynn byla zmatená, protože tam kromě nich nikdo nebyl.

O pár okamžiků později, právě když se chtěla Scavella zeptat, co se děje, se objevil záblesk

světla a ona, Scavell i ostatní učedníci byli náhle uprostřed dokonalého kruhu tvořeného sedmi muži. Tři z nich byli lidé, tři elfové a jeden gnom. Všechno to byli muži.

„Zvolili jsme," řekl jeden z elfu.

Falric se zeptal: „Co zvolili?"

Gnom odpověděl: „Tiše, hochu, brzy to zjistíš sám."

Elf se obrátil ke Scavellovi a řekl: „Všech pět svých studentů jsi vycvičil dobře, Magne Scavelle."

Aegwynn se zamračila. Tenhle čestný titul nikdy neslyšela.

„Jeden ze studentů však činí nad ostatními. Jeden student, který se ponořil do studia magie s větší zvědavostí, než jaká je běžná, a který prokázal jedinečnou schopnost čarovat a který už ovládl Meitreho svitky."

Aegwynn se nyní rozbušilo srdce. Noční elf Meitre byl velký čaroděj, který žil před tisíci lety. Elfští čarodějové se pokoušeli čarovat podle jeho svitků až v posledním roce studií a lidští, teprve až dostudovali. Ovšem Aegwynn z Meitreho svitků čarovala už na konci prvního roku.

Ale dělala to tajně Scavell tvrdil, že by to „kluky rozčilovalo".

Falric se podíval na spolužáky. „Kdo z vás čaroval Meitreho kouzla?"

Aegwynn se zazubila a triumfálně řekla: „Já."

„A kdo ti to dovolil?" zeptal se Manfred rozzlobeně.

Svým typicky slabým hlasem Scavell odpověděl: „Já, mladý Manfrede. A ani ty, ani Falric byste už neměli mluvit bez vyzvání."

Falric i Manfred svorně odpověděli: „Ano, pane." Elf pokračoval: „Nyní se všichni musíte dozvědět, že zuří válka. Obyčejní lidé o ní nevědí, jen čarodějové, mezi které budete vy všichni jednou patřit. Do našeho světa vtrhli démoni a každým rokem jsou čím dál agresivnější, přestože děláme, co můžeme, abychom jim jejich úsilí zmařili."

„To teda ano," dodal gnom, za což si vysloužil elfův mdlý pohled, „spíše právě proto, co všechno děláme, protože to je jen více dráždí."

„Démoni?" Natale měl v hlase strach. Vždy se démonů bál.

„Ano," řekl jeden z lidí. „Neustále se nás pokoušejí zničit. Postavit se jim mohou jen čarodějové."

„Tirisfalen" dodal elf s pohledem na člověka, kterým dával najevo, že ani tohle přerušení se mu příliš nelíbilo, „byli pověřeni ochranou tohoto světa před démony a my jsme stvořili Strážce. Současný Strážce, v tomto případě váš Scavell, vždy shromáždí nejlepší mladé čaroděje, které vycvičí. My potom rozhodneme, který z nich je předurčen stát se novým Strážcem."

„Volba nebyla snadná," řekl gnom.

Jonas zabručel: „Volba byla hloupá."

„Co jsi to řekl, mladý muži?" zeptal se jiný elf.

„Řekl jsem, že jste rozhodli hloupě. Aegwynn je holka. Byla by z ní dobrá kořenářka, která by vesničanům chystala mastičky nebo tak něco, ale to je všechno! My ostatní jsme čarodějové]"

Aegwynn na Jonase upřela šokovaný a znechucený pohled. Naučila se mít Jonase celkem ráda a několikrát spolu i spali. Tenhle poměr drželi před ostatními v tajnosti, přestože Scavell o něm věděl, neboť očím starého čaroděje neuniklo nic. Poslední, co by čekala, byla taková slova. Snad Falric, to byl nadutý snob, ale ne Jonas. Aegwynn si přísahala, že se už do její postele nedostane

„Je pravda," řekl starší člověk s povzdechem, „že ženy dají více na emoce a mají sklony k předvádění se způsobem čarodějů nehodným. Aleje zároveň pravda, že Aegwynn má ze všech mladíků, které Scavell vybral, největší potenciál a my si nemůžeme dovolit, aby byl Strážcem někdo jiný než ten nejlepší, i kdyby to znamenalo svěřit tuto roli ženě."

Při těch slovech se Aegwynn naježila. „Se vší úctou, dobří pánové, bude ze mě stejně dobrý čaroděj jako z kteréhokoli z těchhle kluků. Vlastně si myslím, že lepší, protože abych se dostala sem, musela jsem překonat hodně překážek."

Elf se zasmál. „Na tom něco je."

„Takže moment," řekl Natale, „vy chcete říct, že z ní bude ten, jak tomu říkáte, jako Strážce, a my jako nic?"

„Vůbec ne," řekl elf. „Každý z vás bude hrát důležitou roli. Všichni čarodějové našeho řádu bojují společně. Je to jednoduše tak, že pozice Strážce je jen nejdůležitější"

Aegwynn se obrátila ke svému mentorovi a zeptala se: „Scavelle co bude s vámi? Proč už nebudete Strážcem?"

Scavell se usmál. „Jsem starý, moje holčičko, a velmi unavený. Bojovat s hordami démonů je pro mladé. Chtěl bych posledních pár let připravovat příští generaci." Obrátil se k chlapcům. „Ostatní se můžou uklidnit. Budu dál vaším učitelem."

„Senzace," zabručel Falric. Všichni čtyři chlapci se mračili.

„Když pro nic jiného," ozval se gnom, „tak právě proto, že jste tak nezralí, jsme zvolili Aegwynn, a ne vás."

„A mimo to," dodal starší člověk, „Strážce musí být prodlouženou rukou celé rady. Předpokládám, že dívka nebude tak zpupná a přijme naši hierarchii takovou, jaká je."

„Tohle není vojenská organizace," řekl další člověk.

Aegwynn se neudržela. „Popsali jste to jako nějakou válku."

„Správně," řekl elf a krátce se zasmál. Pak se podíval přímo na Aegwynn očima, které se jí zavrtávaly až do duše. „Musíš ještě projít přípravami, děvče, teprve pak podstoupíš přeměnu. Bude ti dána magie všech Tirisfalen. Pochop, Aegwynn, bereš na sebe největší odpovědnost, jakou čaroděj může vzít."

„Chápu," řekla Aegwynn, přestože si nebyla jistá, zda tomu skutečně tak je. Ale chtěla být čarodějkou víc než cokoli na světě a věděla, že prvořadou povinností každého čaroděje je udržet svět v bezpečí. Čarodějové používali magii, aby do chaotického světa vnesli řád, a Aegwynn věděla, že tohle bude znamenat spoustu práce.

Jen si skutečně neuvědomovala, kolik té práce bude. Ani co Scavella skutečně přimělo k tomu, že jí ukázal Meitreho svitky.

Falric udělal krok vpřed. „Sakra, já jsem přece stejně dobrý jako ta holka! Dokonce lepší! Umím i seslat jedno z Meitreho kouzel! Sledujte!" Falric zavřel oči, pak je znovu otevřel a upřeně se zahleděl na kámen trčící ze země přímo před elfem. Zamumlal zaklínadlo, pak ho zopakoval. Všechna Meitreho kouzla musela být vyslovena dvakrát. Scavell tvrdil, že je to z bezpečnostních důvodů.

Záblesk světla a kámen se mdle rozzářil nažloutlým světlem. Falric se ušklíbl na Aegwynn a pak se zazubil na čaroděje stojící kolem nich.

„Kámen ve zlato," řekl gnom. „To je neoriginální."

„Vlastně," řekl elf s úsměvem, ,je to kočičí zlato."

Falrikovi zmrzl úsměv na rtech. „Cože? To není pravda!" Seslal rychlé poznávací kouzlo a čelist mu spadla ještě víc. „Sakra!"

„Máš se ještě mnoho co učit," řekl elf, „ale máš ohromný potenciál, stejně jako vy všichni. Falriku, Manfrede, Jonasi, Natale, využijte ten potenciál jako Scavellovi studenti." Pak se jeho pohled znovu zabodl Aegwynn do duše. „Aegwynn, tebe osud dostihne o něco dříve. Setkáme se na této mýtině znovu za měsíc a přeneseme na tebe svou moc. Je toho spousta, na co se ještě musíš připravit."

Po těchto slovech všichni členové rady zmizeli v záblesku světla.

***

O měsíc později, když už Aegwynn poučil o legiích démonů a jejich strašlivých přisluhovačích snažících se dostat na tento svět, kteří byli díky Strážcům, jakým byl on, stále neúspěšní, přenesl Scavell na Aegwynn moc Strážce. Nepodobalo se to ničemu, co v životě zažila. Kouzla, na která se dříve musela soustředit, sesílala pouhou myšlenkou. I její vnímání se změnilo, neboť nyní viděla pod povrch všeho. Tam, kde dříve namáhavě nebo složitým kouzlem určovala povahu rostliny nebo duševní rozpoložení zvířete, stačil nyní jediný pohled.

Rok nato Scavell pokojně zemřel ve spánku. Když si uvědomil, že umírá, nechal si najít nové čaroděje, kteří se místo něj stali učiteli Jonase, Natala a Manfreda. Falric byl již připraven. Scavell odkázal veškerý svůj majetek, včetně služebnictva, Aegwynn.

Necelý měsíc po Scavellově smrti se Aegwynn vrátila z malé vesnice Jortas právě včas, aby obdržela tajemné předvolání rady.

Jakmile dorazila na Tirisfal Glade, gnom, jehož jméno bylo Erbag, řekl: „Co jsi to v tom Jortasu dělala?"

„Zachraňovala jsem jej před Zmodlorem." Aegwynn měla pocit, že odpověď na to měla být zřejmá.

„A napadlo tě zjistit si o Zmodlorovi něco víc, než jsi ho zničila? Naplánovala sis strategii, pomocí níž by ses ho zbavila, aniž by se obyvatelé Jortasu dozvěděli pravdu? Nebo jsi tam prostě vpadla a mlátila kolem sebe s vírou, že zvítězíš?"

Únava a zlost společně způsobily, že byla Aegwynn poněkud přímější, než by vůči radě měla být. „Ani jedno, Erbagu, jak dobře víš. Nebyl čas na promýšlení nějaké strategie nebo zjišťování. To by ohrozilo děti ve škole, které se Zmodlor zmocnil. Byly tam děti. To jsem se měla držet zpátky a "

„Měla jsi dělat," řekl Erbag, „co jsme ti řekli. Copak tě Scavell o způsobech Tirisfalen nic nenaučil? Postupujeme obezřetně as "

Aegwynn gnomovi okamžitě skočila do řeči. „Vy, Erbagu, jen reagujete. Vy všichni reagujete, a proto jste proti těm monstrům za posledních pár staletí nevyhráli. Zmodlor byl schopen zmocnit se celé školy a byl připraven využít děti z Jortasu pro rituál, kterým by otrávil jejich duše. Byla to pouhá náhoda, že jsem ucítila zápach magie démonů a dorazila včas. Vaše metoda je reagovat."

„Samozřejmě že ano!" Erbag nyní máchal rukama. „Rada byla vytvořena, aby reagovala na hrozbu "

„Ale to nefunguje. Jestli máme proti těmhle obludám, které ničí naše domovy, uspět, nemůžeme jim dovolit, aby si sem vpadly tak snadno a zmocnily se dětí dřív, než si uvědomíme, že tu jsou. Musíme předvídat. Vyhledávat je a eliminovat před tím, než se sem dostanou, jinak nás zničí."

Erbaga tohle nepřesvědčilo. „A až si lidé začnou uvědomovat, že jsou jejich životy v ohrožení a zmocní se jich panika?"

Místo odpovědi se Aegwynn rozhlédla po ostatních členech rady. „Mluví Erbag za vás za všechny, nebo je prostě jenom nejvíc slyšet?"

Nejstarší z elfů v radě, Relfthra, byl na straně Aegwynn
a dal to najevo letmým úsměvem. „Vlastně obojí, Magno." Úsměv se ztratil. „Erbag má pravdu, že jsi příliš zbrklá. Zmodlor byl menší démon ve službách Sargerase; mohl nám poskytnout důležité informace o svém pánu."

„Ano, a taky mohl zabít ty děti, a teprve pak nám poskytnout informace."

„Snad. Ale tohle je riziko, které občas musíme podstoupit, pokud chceme v téhle válce uspět."

Aegwynn byla zděšená. „Mluvíme tady o životech dětí. A kromě toho, tohle není válka, tohle jev nejlepším případě udržování stavu. A nás to všechny zabije, děti nebo dospělé, jestli si nedáme pozor." Než ji stačili ostatní mágové zkritizovat, řekla: „Moudří čarodějové rady, se vší úctou, žádám vás jsem vyčerpaná a chtěla bych spát. Chcete ještě něco?"

Relfthrův pohled potemněl. „Nezapomínej, kdo jsi, Magno Aegwynn. Jsi Strážce, ale sloužíš jako prodloužená ruka rady Tirisfalu. Na to nikdy nezapomínej."

„Pochybuji, že mi to kdy umožníte," zabručela Aegwynn. „Je to všechno?"

„V tuto chvíli ano," řekl Relfthra. Slova mu snad ještě neopustila rty, když se Aegwynn teleportovala zpět do Fialové citadely. Zoufale se potřebovala vyspat.

13.

Lorena byla zklamaná, ale ne úplně překvapená, když na trůnu lady Proudmoore spatřila sedět Kristoffa. Sama lady se snažila vyhnout sezení na té věci, kdykoli to jen trochu šlo, ale komorník trval na tom, že když mu bylo svěřeno velení, bude trůn používat.

Kristoff vlastně ani tak na trůnu neseděl, jako se do něj spíš naaranžoval. Úzká ramena měl shrbená a seděl nakřivo s nohou přes nohu. Když vstoupila Lorena, vedena Duree, právě četl nějaký svitek. „Plukovník Lorena s váma chce mluvit, pane," řekla stará žena pokorně.

„Co se děje, plukovníku?" Kristoff tu otázku položil, aniž by zvedl hlavu od svitku.

„Vojín Strov zmizel," řekla bez nějakých zdvořilostních okolků.

Nyní už hlavu od svitku zvedl a zvedl i obočí. „A znamená to snad něco pro mne?"

„Jestli jste dával při našem setkání v komnatách lady pozor, tak by mělo."

Kristoff odložil svitek a sedl si rovně. „Změňte trochu tón, když se mnou mluvíte v téhle místnosti, plukovníku."

Lorena na komorníka vyděšeně pohlédla. „Budu s vámi mluvit, jak budu chtít, a je jedno, kde jste, mockrát děkuji. Lady Proudmoore vás požádala, abyste v její nepřítomnosti řídil Theramore. To ale neznamená, žejste lady." Ušklíbla se. „Když už nic, tak na to nejste vybavený."

Kristoffovo obočí se nyní posunulo ke kořeni nosu. „Než se vrátí lady Proudmoore, jsem zmocněn konat jejím jménem a vy se budete k mému postavení chovat s úctou."

„Vaše postavení je komorník, Kristoffe, což vás opravňuje maximálně lady Proudmoore radit, stejně jako jí mohu radit já. Takže se nenechte moc omámit vlastní velikostí."

Kristoff se na trůnu opřel, znovu zvedl svitek a znuděným hlasem se zeptal: „A přišla jste i s něčím jiným?"

„Jak jsem řekla, vojín Strov zmizel. On byl tím, koho jsem poslala prošetřit záležitost s Planoucím mečem. Mluvila jsem s jeho bratrem, Manuelem, a ten říkal, že vše se odehrálo v Démonově zhoubě. Strov seděl v rohu, Manuel mluvil s člověkem, o kterém si mysleli, že patří k Planoucímu meči, a Strov se pak za ním vydal. To bylo předminulou noc a já jsem o něm od té doby neslyšela."

„A proč by mne to mělo zajímat?" Kristoff stále vypadal znuděně.

„Protože, vy užvaněný magore, byl na stopě Planoucímu meči. Stejnému Planoucímu meči, který zaútočil na mne a mé muže v Northwatchi. Já si myslím, že je to podezřelé, vy ne?"

„Nijak zvlášť." Komorník znovu odložil svitek. „Lidé z armády dezertují skoro pořád. Je to smutná realita a já bych si myslel, že vy šijí budete vědoma."

Lorena ostře řekla: „Já si toho jsem vědoma, komorníku, ale taky znám Strova. Spíš by si usekl nohu, než aby dezertoval. Je to ten nejlepší voják, jakého mám. Hodlám tenhle ostrov prosmýčit a najít ho."

„Ne."

Lorenina ruka instinktivně sjela k jílci meče, ale věděla, že by bylo bláznovství probodnout muže sedícího na theramorském trůnu, přestože probodnutí si zasloužil rozhodně více než ten trůn. „Co to znamená, ne?"

„Předpokládám, plukovníku, že s významem toho slova jste obeznámena "

„Velmi vtipné." Spustila ruku od jílce meče a přešla k velkému oknu, aby se alespoň na Kristoffa nemusela dívat. Obloha byla tak jasná, že viděla ostrov Alcaz na severovýchodě. „Tenhle Planoucí meč mi dělá starosti, komorníku. Používají magii a "

„V tuto chvíli, plukovníku, není Planoucí meč nic víc než jen fáma, kterou, jak bych tak řekl, vzhledem k tomu, že se vám ztratil onen vojín, ani nemůžete nijak prokázat. Obávám se, že nemohu obětovat theramorské jednotky na hledání nějakého dezertéra. A už vůbec ne v době, kdy je jich potřeba jinde."

Lorena se prudce otočila a zeptala se: „O čem to mluvíte?"

„Váš příchod mi ušetřil námahu s tím vás volat," řekl Kristoff.

Lorenu muselo napadnout, proč s tímhle nepřišel hned.

Kristoff se ušklíbl a řekl: „Nepřísluší vám pochybovat o osobě sedící na trůnu, plukovníku. Můžete jen poslouchat její rozkazy. V tuto chvíli vám tato osoba říká, že jsme právě obdrželi zprávu o orkských jednotkách shromažďujících se u Kolkar Cragu*. To je část Durotaru nejblíže Northwatchi."

Lorena se neobtěžovala, aby poznamenala, že zatraceně dobře ví, kde Kolkar Crag leží, a zamračeně se zeptala:

„Odkdy?"

„Od dnešního rána. Major Davin potřebuje další posily a já chci, abyste je vedla."

Přestože Loreniny povinnosti nezahrnovaly dozor nad přesuny jednotek z Theramoru do Northwatche, rozhodně

*Polovina z tohoto názvu (crag) znamená útes (pozn. Překl.)

o něčem takovém musela být informována. ‚Jaké posily? A kdy odjely do Northwatche ty první?"

„Včera. Na pobřeží Merchant Coasť se odehrálo několik incidentů spočívajících v tom, že orkové provokovali lidi. Některé dokonce vyžadovaly zatčení právě nyní jev Ratchetu vězněn lidský kapitán, protože ho napadl ork."

Lorena přikývla, neboť tohle konkrétní hlášení viděla. „No a? Goblini mají právo řešit výtržnosti."

„To nebyla výtržnost!" Kristoff už křičel a byl ve stavu, který Lorenu překvapil. Komorník se často choval povýšeně, opovržlivě, arogantně a občas byla ochotna připustit, že svou práci vykonává skvěle ale ještě nikdy neslyšela tohohle hubeného chlápka křičet.

„Jestli to byla výtržnost, nebo ne," řekla schválně tiše, aby její tón kontrastoval s Kristoffovým křikem, „to je jedno. Proč posilujete posádku v Northwatchi?"

„Vždyť jsem vám to řekl, orkské jednotky "

„Myslím ty další posily."

Kristoff pokrčil rameny. „Major Davin to považoval za nutné a já jsem souhlasil."

Lorena zavrtěla hlavou a obrátila se zpět k oknu. „Major Davin nemá o orcích valné mínění, komorníku. Jeho prohlášením bych v tomhle případě nevěřila. Zřejmě přehání."

„Nevěřím, že určitě ne teď, kdy se tam orkské jednotky skutečně shromažďují." Kristoff vstal, sestoupil z trůnu a postavil se vedle Loreny. Plukovníku, jestli má Northwatch čelit další válce mezi lidmi a orky, musíme být připraveni. Proto jsem tam poslal dva oddíly i Elitní oddíl.

Loreně spadla čelist. Oba se otočili, takže plukovník nyní stála tváří v tvář Kristoffovi, a zároveň poněkud dál.

'Kupecké pobřeží (pozn. překl).

Lorena řekla: „Elitní oddíl? Jeho povinností je chránit lady Proudmoore."

Kristoff klidně odpověděl: „Která tu v současné době není, takže se musí o sebe postarat sama. Raději je budu mít v Northwatchi, než aby tu jen tak seděli."

Lorena znovu zavrtěla hlavou. „Děláte strašně radikální kroky, Kristoťfe. Situace je napjatá, ale to neznamená další válku."

„Snad ne, ale raději budu připraven na válku, která nevypukne, než abych nebyl připraven na tu, která skutečně bude."

Znělo to logicky, ale Loreně se to stejně nelíbilo. „A co když si to orkové vyloží jako projev nepřátelství?"

„Takhle si já vykládám jejich chování, plukovníku. Tak či tak, potřebujeme tam mít nejlepšího velitele. Proto chci, abyste vedla oddíl, který posílí Northwatch. A musí to být rychle, takže můžete s důstojníky letět vzducholodí, už je připravena, ostatní poplují lodí a vy jim dáte rozkazy, až dorazí."

Lorena si povzdechla. Jestli byla vzducholoď připravena, Kristoff se rozhodl dříve, než sem přišla. Ale měla ještě jedno eso v rukávu. „Myslím, že bychom měli počkat, až se vrátí lady Proudmoore."

„Na takové úvahy máte právo." Kristoff přešel zpět ke trůnu, usedl na něj a poněkud teatrálně položil ruce na široká opěradla. „Ovšem lady Proudmoore má moc práce u svých orkských přátel, kteří mezitím přeskupují jednotky a chystají se nás zničit. Nedovolím, aby vše, co postavila, zničila její vlastní krátkozrakost ve vztahu s Thrallem. A teď, plukovníku, máte rozkazy. Laskavě se jich držte."

„Kristoffe, tohle je chyba. Zkusím najít Strova a zjistím "

„Ne." Pak však hned Kristoff zmírnil tón a spustil paže z opěradel. „Dobrá, plukovníku, udělám jeden ústupek. Můžete hledáním vojína Strova pověřit dva vojáky. Více si nemůžeme dovolit postrádat." • Měla za to, že více od komorníka nemůže čekat. „Děkuji. Jestli mne teď omluvíte, zdá se, že musím shromáždit důstojníky."

Kristoff pravou rukou znovu zvedl odložený svitek a levou jí dal mávnutím svolení k odchodu. „Můžete jít."

Otočila se na patě a rozzlobeně vyšla z trůnního sálu.

14.

Zatímco Aegwynn vyprávěla příběh, jak se stala Strážcem, měnilo se Jainino prvotní překvapení v šok. Historické knihy, které četla, vždy líčily jmenování Aegwynn v tom nejúžasnějším světle. Představa, že by ji rada nechtěla jmenovat, a přes výhrady k jejímu pohlaví tak nakonec učinila, nebo že se tak urputně bránila jejím metodám, byla pro Jainu naprosto neuvěřitelná.

Jistě, i vzpomínky Aegwynn na tuhle dobu byly staletí staré. „Váš popis událostí ale nesouhlasí s tím, co tvrdí historie, Magno."

„Ne," řekla Aegwynn s povzdechem. „Nebylo by to dobré. Je lepší, když si vy, mladí čarodějové, myslíte, že staří spolu pracují v naprosté harmonii. Jen si představ, co by ses mohla z jejich špatného příkladu naučit." Zavrtěla hlavou a zabořila se poněkud hlouběji do křesla. „Ale ne, skutečně mezi sebou nechtěli dívku a vybrali mne jen proto, že neměli jinou možnost. Opravdu jsem byla nejlepší, rozhodně lepší než ti čtyři. A pak svého rozhodnutí každou minutu litovali." Znovu se posadila rovně. „Nakonec jsme litovali všichni. Nebýt .mne "

Jaina zavrtěla hlavou. „To je směšné. Udělala jste toho přece tolik."

„A co jsem udělala? Trvala jsem na tom, aby Tirisfal v boji s démony více problémům předcházel, ale čeho jsem tím nakonec dosáhla? Osm staletí jsem se pokoušela strh nout vítězství jednou provždy na naši stranu, marně. Zmodlor byl jen první. Tolik démonů, tolik bitev, a nakonec jsem se stejně nechala Sargerasem převézt. Já "

Tentokrát Jaina její příběh slyšet nepotřebovala. „Vím, co se vám stalo, když jste se utkala se

Sargerasem. Zničila jste jeho fyzickou podobu, ale jeho duše zůstala ve vás a pak přešla do Medivha."

Aegwynn se hořce zasmála a řekla: „A ty si pořád myslíš, že jsem byla velká čarodějka? Dovolila jsem, aby má nadutost ovlivnila zdravý úsudek. Předpokládala jsem, že Tirisfalen bude jen banda malicherných starých tupců, ale mýlila jsem se. Byli to zkušení čarodějové a pravdu měli oni, ne já. Když jsem ‚porazila' Sargerase, stala jsem se ještě namyšlenější. Víc už to snad ani nešlo. Ignorovala jsem všechna předvolání z rady, vykašlala jsem se na její postupy, neposlouchala její rozkazy. Koneckonců, já jsem zničila Sargerase, a on byl přece bůh, takže co oni o tom mohli vědět?" Ušklíbla se. „Byla jsem tak blbá."

„Nebuďte směšná." Jaina tomu nedokázala uvěřit. Dost na tom, že největší čarodějka všech dob, žena, kterou si celý život idealizovala, se nakonec ukázala být neskutečně nepříjemná, ale navíc ještě mlela hlouposti. „Byl to Sargeras. Každý čaroděj by udělal stejnou chybu jako vy. Jak jste řekla, byl to bůh. Věděl, že vás bude muset nějak obelhat, protože jste mocná, a věděl, jak s vámi manipulovat. Udělala jste úplně normální věc."

Aegwynn hleděla do jednoho z koutů polorozpadlé chatrče, které očividně říkala domov. „Udělala jsem daleko víc. Šlo ještě o Medivha."

Nyní byla Jaina ještě zmatenější. „Medivha jsem znala, Magno. Byl to "

Aegwynn se prudce otočila, upřela na Jainu ostrý pohled a vyštěkla: „Nebavím se o tom, čím můj syn byl. Mluvím o tom, jak mu bylo."

„Jak to myslíte?" zeptala se Jaina, která skutečně nechápala. „Medivha vychoval Nielas Aran a "

„, Vy choval'?" Aegwynn vydala zvuk, který připomínal drcení kamene. „To je snad až příliš šlechetný výraz."

Před šedesáti devíti lety

Tentokrát bylo předvolání naléhavé, což byl jediný důvod, proč na ně Aegwynn reagovala. Strážci Tirisfalu se za ta léta změnili. Tři elfové byli stejní, ale lidé a gnom zemřeli a byli nahrazeni, a stejně tak zemřeli i jejich nástupci. Ovšem v mnoha věcech se nezměnilo vůbec nic. Spíše než s nimi jakýmkoli způsobem jednat nebo shánět nějaké učedníky, použila Aegwynn magii, aby si prodloužila život a mohla tak dál plnit roli Strážce.

Jednou už téměř zahynula, když stála na hradbách Lordaeronu a sesílala kouzlo, jež mělo najít jednoho ze Sargerasových bývalých otroků, který měl být právě ve městě. Uprostřed zaklínadla ji však rada zasáhla magickým předvoláním tak silně, že téměř ztratila rovnováhu. Bylo to třetí předvolání během několika posledních dní, ale první, které mělo sílu ji vyvést z míry.

Když si uvědomila, že volání nepřestane, dokud neodpoví, teleportovala se na tirisfalskou mýtinu. Postavila se na stejný kámen, který kdysi Falric, jenž už ovšem dávno, stejně jako ostatní tři učedníci, zemřel v boji s démony, přeměnil v kočičí zlato. Za těch osm staletí byl tak zašlý, že namísto jasně zlaté měl barvu tmavě hnědou. „Co je tak důležité, že mne rušíte v práci?" „Už je to osm staletí, Aegwynn," řekl jeden z těch nových lidí. Aegwynn se nikdy neobtěžovala zjistit jeho jméno. „Čas, po který jsi měla plnit své povinnosti, dávno uplynul."

Napřímila se, což způsobilo, že byla vyšší než kterýkoli z mužů na mýtině, a řekla: „Správně byste mne měli oslovovat ‚Magno'. Je to jedno z těch trapných pravidel, která jste uvalili na svět magie." To slovo bylo trpasličím výrazem, znamenalo „ochránce" a bylo čestným titulem každého Strážce už od samého začátku. Aegwynn si na tituly moc nepotrpěla, ale rada tolik trvala na všech pravidlech a omezeních a neustále jí vyčítala, že je porušuje, až se Aegwynn sama stala velmi citlivá na to, když je porušil někdo jiný.

Relfthra jí to okamžitě vmetl do tváře: „Aha, takže najednou si potrpíš na pravidla, co?"

Člověk na Relfthru krátce pohlédl a pak řekl: „Jde o to, Magno, že stejně dobře jako my všichni znáš všechna rizika svého počínání. Čím víc si prodlužuješ život, tím větší je riziko, že o něj přijdeš. Kouzla zabraňující stárnutí nejsou dokonalá, a už vůbec ne stabilní. Mohlo by se stát, že se uprostřed sesílání takového kouzla vrátíš do svého skutečného věku. A jestli se něco takového stane, aniž bys měla připraveného nástupce "

Aegwynn zvedla ruku. Poslední, co od těchhle hlupáků potřebovala, byla lekce magie. Byla mocnější čaroděj než kdokoli z nich. Copak oni se utkali se Sargerasem? „Dobrá. Najdu si nástupce a přenesu na něj moc Strážce."

Člověk zaskřípal zuby a řekl: „My zvolíme tvého nástupce, stejně jako jsme zvolili Scavellova i všech Strážců před ním."

„Ne. Volit budu já. Myslím, že vím lépe než kdokoli jiný, co obnáší být Strážcem, určitě lépe než

vy, kteří si tu stojíte na mýtince a činíte prohlášení, zatímco my ostatní za vás pracujeme."

„Magno " začal člověk, ale Aegwynn ho nehodlala dál poslouchat.

„Vyslechla jsem vaši radu a po dlouhé době stojí za to, abych sejí řídila." Usmála se. „Myslím, že se to stejně mělo jednou stát. I vesnický buran jednou za život přijde s filozofickou myšlenkou. Až zvolím nástupce, dozvíte se o tom.

To je vše."

Nečekala, až jí dovolí odejít, a teleportovala se zpět na hradby. Přestože byla slova rady v podstatě pravdivá, opravdu právě plnila povinnosti. Znovu seslala hledači kouzlo, aby zjistila, zda se v Lordaeronu skutečně pohybuje démon,

jak se říkalo.

Nebyl to démon, jen nějací puberťáci, co si hráli s kouzly, kterým nerozuměli; kdyby pokračovali, zřejmě by démona přivolali, ale Aegwynn jejich úsilí zmařila. Jakmile se postarala o tohle, odjela do Stormwindu*, konkrétně do domu Nielase Arana.

Aran byl už roky jejím obdivovatelem. Aegwynn si ho moc nevšímala, kromě toho, že registrovala, že je nejschopnější z čarodějů, kteří byli součástí Tirisfalen. Naštěstí nesdílel žádný z předsudků členů rady a ve svém oboru byl skutečně velmi schopný. Sloužil dokonce jako dvorní čaroděj u krále Landana Wrynna. Být o několik staletí mladší, snad by se jí líbily i jeho modré oči, široká ramena a zvonivý smích.

Ona však nebyla o několik staletí mladší, a proto ji nezajímal a ani nehodlala přijmout jeho zájem o ni. Když byla mladá, měla spoustu vztahů, počínaje Jonášem, ale vášeň se z ní vytratila už dávno. Osm set let života proměnilo romantiku ve snůšku klamů a uskoků a ona na podobné věci neměla ani čas, ani chuť.

*Bouřící vítr (pozn.překl).

Přes to všechno se jí podařilo vzpomenout si na koketnost, kterou poprvé použila na Jonášovi, a dala se s Aranem do řeči. Náhle ji zajímaly jeho koníčky a zápal do trpasličí hudby.

Vše sloužilo jedinému cíli, který představovala společná noc.

Příštího rána věděla, že byla oplodněna jeho semenem. Byla jen nepatrně zklamaná, když zjistila, že plod, který v ní roste, bude chlapec. Doufala v dceru, hlavně jako další trn v oku Strážců Tirisfalu. Ale i chlapec poslouží jejímu záměru celkem dobře.

Opustila zklamaného Arana, který ve skutečnosti nic jiného nečekal, ale přesto doufal, že by se k němu Aegwynn mohla chovat alespoň slušně, a odjela ze Stormwindu. Devět měsíců vykonávala povinnosti Strážce, jak nejlépe uměla, a nakonec porodila Medivha. Teprve pak se vrátila, podala chlapce Aranovi a oznámila mu, že je jeho.

***

„Podle toho, jak se díváš, jsi asi zděšená." Aegwynn ta slova vyslovila s jízlivým úsměvem.

„To jsem." Jaina mluvila pravdu. Bojovala po Medivhově boku. Byl to on, kdo nakonec dodal Jaině odvahu, aby se spojila s Thrallem a orky proti Plamenné legii. Celou dobu ale netušila, že jeho původ byl tak nevkusný. Skutečně o něm věděla jen velmi málo, kromě toho, že vstal z mrtvých a pokoušel se napravit své hříchy tím, že se všemožně snažil zastavit Plamennou legii.

„Proto jsem ti ten příběh vyprávěla," řekla Aegwynn. „Nejsem žádná hrdinka, ani příklad hodný následování, nejsem maják, který by měl vést čaroděje, ať už jsou to muži nebo ženy. Jsem arogantní mrcha, která dovolila, aby ji zničila vlastní moc a finta vychytralého démona. Ji i celý svět."

Jaina zavrtěla hlavou. Pamatovala si mnoho rozhovorů s Kristoffem na téma, že skutečné lekce dějepisu jsou zřídka napsány na papíře. A pokud ano, byly vždy překrouceny tak, jak si pisatel přál čtenářům historii sdělit. Uvědomila si, že dějiny, které četla o Strážcích Tirisfalu v Antonidasově knihovně, byly ovlivněny podobnými tendencemi jako texty, o kterých mluvil Kristoff.

A pak náhle ucítila mrazení v zátylku. Vstala.

Stejně tak Aegwynn, která bezpochyby ucítila stejnou věc. Potvrdila to, když řekla: „Ochranná bariéra je zpět."

Jaině připadalo zajímavé, že to Aegwynn cítila, zvláště když si nevšimla, jak bariérou pronikla Jaina. Jen to potvrdilo její rostoucí podezření.

Daleko větší starosti jí však dělala ochranná bariéra, která se nyní zdála být daleko silnější. A bylo na ní cosi strašně špatného. „Něco se děje."

„Ano tuhle magii znám. Upřímně, nikdy mne nenapadlo, že se s ní ještě někdy setkám." Aegwynn sykla. „Vlastně si nejsem jistá, jak je to vůbec možné."

Než Jaina požádala Aegwynn o vysvětlení, musela si být jistá, že bariérou projde. Pokusila se o teleportační kouzlo a tentokrát do něj přidala zaklínadlo umožňující proniknout bariérami. Připravila se na bolest, kdyby to nevyšlo.

Nevyšlo. Fungovalo by to předtím když teleportovala hromové ještěry, nepoužila kouzlo pro proniknutí jen proto, že potřebovala prozkoumat hory, než tam přemístí zvířata. Krátce zavřela oči, aby se zbavila bolesti a vrátila se k Aegwynn. „Nedostanu se skrz."

„Toho jsem se bála." Aegwynn vzdychla. Zjevně se jí nezamlouvala myšlenka, že tu zůstane trčet i s tou holčičkou.

Ani v Jaině podobná představa nevyvolávala nadšení, ale spíš proto, že jestli zůstane v horách, nebude schopna splnit slib daný Thrallovi.

„Říkala jste, že tu magii znáte?"

Aegwynn přikývla. „Ano. Pamatuješ na Zmodlora, toho prvního démona, se kterým jsem se setkala, toho, co chytil děti ve škole?"

Jaina přikývla.

„Tahle bariéra je jeho."

15.

Kristoff na trůně seděl hrozně nerad. Vnitřně chápal, že je to nutné. Vládci museli být přesvědčeni, že mají moc, a tělesné spojení s takhle obrovským křeslem, z něhož shlíželi na všechny ostatní, bylo dokonalým přesvědčovacím prostředkem.

Ale seděl na něm hrozně nerad. Byl přesvědčený, že by nějakou chybou mohl poškodit autoritu člověka, kterému trůn patřil. Protože Kristoff znal své hranice nebyl žádný vládce. Léta vládce zblízka pozoroval a studoval dopisy, ke kterým by neměl mít přístup, a věděl lépe než kdokoli jiný, co dobří vládci musí dělat správně a v čem se ti špatní často mýlili. Jedna z věcí, kterou se naučil hned zpočátku, byla, že pýcha skutečně přechází pád. Vládci dělali chyby a ti arogantní to nikdy nepřiznali, což následně způsobilo jejich sebezničení nebo byli zničeni zvenku. Určitě to platilo o Kristoffově předešlém zaměstnavateli, Garithosovi. Kdyby lord tehdy jednoduše poslechl Kristoffa nebo kteréhokoli ze šesti dalších lidí, kteří mu radili stejně, nespolčii by se s Prokletými. Jak Kristoff správně předpověděl, nemrtví Garithose i jeho válečníky nakonec zradili a přivedli všechny ke zkáze. To už však Kristoff vyrazil tam, kde mu pšenka měla kvést lépe.

Tohle pravidlo bylo poněkud nešťastné, neboť arogantní lidé byli obvykle právě ti, kteří se k vládnutí dostali. Tenhle začarovaný kruh Kristoffa jako mladého studenta fascino
val a také vysvětloval, proč je na světě tak málo skutečně velkých vládců.

Kristoff si rovněž velmi dobře uvědomoval, že sám je neuvěřitelně arogantní. Nezlomná důvěra ve vlastní schopnosti byla důvodem, proč byl tak dobrým rádcem lady Proudmoore, ale byl to zároveň důvod, proč mu bylo tolik nepříjemné zaujmout její místo.

Nehledě na to však udělal, co mu bylo přikázáno, a zastával pozici lady, dokud se nevrátí z té trapné cesty.

K dovršení všeho Kristoff na trůnu seděl hrozně nerad, protože to byl zatraceně nepohodlný kus nábytku. Aby byl efekt dokonalý, musel na něm člověk sedět rovně s pažemi položenými na opěrkách a shlížet vševědoucím pohledem na prosebníky dole. Problém byl v tom, že sedět v téhle pozici představovalo pro Kristoffova záda muka. Dokázal se vyhnout sžírající bolesti jen tak, že seděl shrbený a nakloněný na stranu. V tu chvíli však vypadal, že mu trůn slouží jako pohovka, což nepůsobilo požadovaným dojmem.

Byla to svízelná situace a Kristoff si zoufale přál, aby lady do země orků neodjela. Její důvody byly absurdní. Jako by potřeby Theramoru nebyly podstatně důležitější než odstranění nějakých splašených ještěrů v Durotaru.

Lady Proudmoore vykonala úžasné věci. Předně, jen málo žen dokázalo co ona, ať již se jednalo o čarodějky nebo vládkyně. Ano, vládnoucích žen bylo mnoho, ale ty se obecně dostávaly k moci vhodným sňatkem nebo ji dědily, a ne vlastním úsilím jako lady. Přestože to byl Medivh, kdo s touhle myšlenkou přišel jako první, Jaině Proudmoore se nakonec podařilo do té doby nepředstavitelné sjednotit lidi a orky. Dle jeho odborného názoru byla Jaina tou nejlepší vládkyní, jakou kdy svět viděl, a Kristoff si pokládal za čest být jejím prvním rádcem.

Proto ho její zaslepenost vůči orkům přiváděla k šílenství. Kristoff ji chápal, ze všech vládců, se

kterými se setkal a které studoval, se Jaině Proudmoore mohl rovnat jedině Thrall. Jeho úspěchy sjednotit orky a přinutit je odhodit pouta démonického prokletí, která je srazila až na dno byly snad ještě působivější.

Ale Thrall byl mezi orky výjimečná individualita. Hluboko v nitru to byla necivilizovaná zvířata, která měla co dělat, aby rozuměla lidské řeči. Jejich zvyky a móresy byly barbarské a chování nepřijatelné. Ano, Thrall je držel na uzdě a za použití všeho, co se naučil od svých lidských vychovatelů, do nich vtloukal základy civilizovanosti, ale Thrall byl smrtelný. Až zemře, společně s ním zemře i orkská rádoby lidskost a stanou se z nich znovu krvelačná zvířata, která sem Sargeras přivedl.

Takové řeči však lady Proudmoore odmítala poslouchat. Kristoff se snažil, ale i ti největší vládci měli slabá místa, a tohle bylo to její. Trvala na své víře, že orkové dokáží žít v harmonii s lidmi, tak pevně, že zradila dokonce vlastního otce.

Tehdy si Kristoff uvědomil, že bude muset podniknout cosi výjimečného. Lady raději nechala vlastního otce zemřít, než aby zradila víru tvorů, kteří kromě Thralla jí nikdy podobnou čest neprokáží.

Za jiných okolností by Kristoff nikdy neudělal, co udělal. Každý den se budil s myšlenkou na to, zda učinil správně. Ale zároveň se každý den budil se strachem. Od okamžiku, kdy poprvé přišel do Kalimdoru, až do konce války a založení Theramoru žil Kristoff v největší hrůze, že všechno, co postavili, bude zničeno. Kromě jedné pevnosti na Merchant Coast spočívala lidská přítomnost v Kalimdoru v osídlení malého ostrůvku u východního pobřeží, kde byli ze tří stran obklopeni tvory, jež byli v lepším případě lhostejní, v tom horším nepřátelští, a ze čtvrté strany mořem.

Navzdory jeho obavám a navzdory radám lady neustále dělala vše ve prospěch orků, přestože na to často dopláceli lidé. Tvrdila, že je to kvůli spojenectví, že jsou tak spojení pevněji, než kdyby byli odděleni. Nejtragičtější na tom bylo, že tomu věřila.

Ale Kristoff věděl své. A když se ukázalo, že lady Proudmoore není schopna vidět věci v širších souvislostech, v souvislostech, které se Kristoff učil vidět celý život, musel si najít pomoc jinde.

Duree strčila do síně vrásčitou tvář. „Pane, ten northwatchský šutr nějak svítí. Myslím, že máme zprávu."

Kristoff suše řekl: „Ano, obvykle to tak bývá." Vstal zpoza Jainina stolu a přešel do trůnního sálu, kde kámen ležel. Předpokládal, že ho buď Lorena, nebo Davin informují, že dorazila, protože jednotky tam byly už ráno. Kristoffuv plán, aby byla Lorena na místě, až tam její muži dorazí, překazila porucha vzducholodi, která o něco odložila start, a silný vítr, díky němuž se naopak loď s vojáky dostala do přístavu dříve, než čekal.

Přešel ke kameni ležícímu na podstavci v jihozápadním rohu trůnního sálu a spatřil, že skutečně rudě září, což naznačovalo, že jeho bratra v Northwatchi kdosi aktivoval a použil.

Kristoff na chvíli zaváhal a pak jej uchopil. Přesně jak čekal, dostal bolestivou ránu do paže, která málem způsobila, že kámen pustil. Zároveň záře pobledla a následoval hlas majora Davina. Znělo to, jako by Davin byl někde hluboko v jeskyni a křičel směrem k východu.

„Komorníku, je mou smutnou povinností vám oznámit, že loď plukovníka Loreny se ještě neohlásila. Pozorovatelé ji zahlédli, jak letí na severovýchod. Jednotky již dorazily, ale nevím, co s nimi plukovník zamýšlela. Prosím, poraďte."

Kristoff si povzdechl a položil kámen zpět na podstavec. „Zatracená ženská!"

„Jaká ženská?" zeptala se Duree.

„Plukovník Lorena. Koho si vzala do vzducholodě?"

Stařena bez váhání vysypala jména. Bylo zvláštní, že navzdory svému vystupování byla tahle žena neuvěřitelně schopná. „Majora Beka, kapitána Harcorta, kapitána Mirru a poručíka Noroje. Jo, a desátníka Booravenu."

Kristoff se zamračil a zeptal: „A proč s sebou brala desátníka?" Výslovně přece plukovníkovi řekl, aby s sebou vzala jen důstojníky a vojáky poslala lodí. Pak si na něco vzpomněl. „Já to jméno odněkud znám."

Naštěstí Duree přišla s bleskovou odpovědí. „To je ta, které říkali talisman, ještě za války. Senzibilka, jestli si dobře pamatuju, dokáže vyčuchat magii na sto honů."

„Správně, jistě." Kristoff si na tuhle Booravenu pamatoval. Za války byla jen vojín, a nejenže dokázala spatřit démona, který nebyl pouhým okem vidět, ale rovněž dokázala poznat, když byl někdo démonem posedlý. Kdykoli dokázala najít lady Proudmoore nebo kteréhokoli jiného čaroděje a jejích schopností využíval nejeden generál, když uprostřed toho všeho chaosu potřeboval zjistit, kde lady právě je.

Kristoff si okamžitě uvědomil, co Lorena zamýšlí. „K čertu s tou ženskou!" Dlouze vzdychl a zamručel: „A se mnou taky."

„Co to bylo, pane?" zeptala se Duree.

„Nic," řekl Kristoff rychle. Nemohl si dovolit Duree všechno vysvětlovat. „To je všechno."

Zmatená Duree jen řekla: „Do dobře, pane." Divně se na něj podívala a odešla.

Kristoff se zahleděl z velkého okna. Byla mlha a on neviděl na moře dál než míli nebo dvě.

Teprve teď si Kristoff uvědomil, že tohle byla skutečně jen jeho chyba. Dovolil, aby Lorenino nepřátelství vůči němu, které se táhlo už od dob války, ovlivnilo jeho chování k ní. Choval se k ní se stejným opovržením, s jakým se chovala ona k němu, což byl omluvitelný poklesek, třebaže někdy kontraproduktivní, když oba radili lady, ovšem hotová sebevražda, když právě seděl na trůnu. Součást symboliky vyvýšeného trůnu spočívala ve skutečnosti, že vládce byl doslova nad vším včetně bezvýznamných hádek poddaných.

Stejná arogance, jež zničila Garithose a tolik dalších před ním, nyní zničila i Kristoffa. Kdyby se komorník choval k Loreně uctivěji, snad by udělala, o co ji požádal. Protože tak neučinil, vzala si s sebou Booravenu, aby jí pomohla najít lady Proudmoore. To vysvětlovalo, proč zamířila na severovýchod do Durotaru, kde se lady pokoušela vypořádat s hromovými ještěry.

Jakkoli ho to trápilo, zbývalo mu jediné východisko. Vše muselo jít podle plánu, přestože budou nutné menší úpravy. Později by mohly způsobit potíže, ale to již budou kostky vrženy. Jediná možnost, jak přesvědčit Jainu Proudmoore, že se orkům nedá věřit, byla uspíšit nevyhnutelnou válku.

Proto znovu uchopil kámen, tentokrát raději oběma rukama, což kámen vyhodnotil jako něčí úmysl poslat zprávu. Pro změnu se rozzářil modře. „Tady je komorník Kristoff. Obávám se, že se naplnily naše nejhorší obavy. Lady Proudmoore i plukovníka Lorenu zajal prohnilý orkský klan známý jako Planoucí meč. Za to musí orkové zaplatit. Majore Davine, svěřují vám velení všech northwatchských sil. Připravte se na válku."

Když kámen znovu položil, záře se vytratila a zpráva se vydala na cestu prostorem k druhému kameni v pevnosti.

Pak se komorník odebral do svých komnat, aby dokončil, od čeho byl vyrušen. Jakmile však prošel dveřmi, prostoupil komnatu pach síry, což znamenalo, že dorazil Zmodlor.

Galtak Ereďnash. Podej hlášení, komorníku.

Kristoff svraštil nos, zhnusen zápachem i démonem vůbec. Nesnášel, když musel jednat s démony, a kdyby nešlo o tolik, okamžitě by netvora probodl. Ale další z pravidel vládnutí, které se Kristoff naučil, bylo, že někdy si vládce musel najít mocné spojence, kteří pak dále sloužili blahu jeho lidu. Proto tehdy lady Proudmoore učinila ten neobvyklý krok a spojila lidi s orky. Proto nyní Kristoff udělal stejný krok se Zmodlorem. Bylo to dočasné spojenectví s nižším démonem, který ve velkém kole událostí hrál jen malou roli. Ve skutečnosti Kristoff Zmodlora jen využíval. Hrál na jeho ješitnost a klaněl se před ním i plazil, aby démon nakonec udělal přesně to, co si komorník přál.

„Vše jde podle plánu. Lid Theramoru je připraven zaútočit na orky a zničit je."

Dobře. Způsobí mi velké potěšení, když spatřím, jak tihle odporní zrádci zmizí ze světa.

„Stejně jako mně." Kristoff to myslel vážně. Zmodlor byl pro Kristoffa užitečným spojencem, protože oba sdíleli touhu zbavit svět orků. A až bude po všem a orkové nebudou, měl Kristoff v úmyslu zbavit svět i Zmodlora

Nechť se naše touhy naplní co nejdříve, komorníku. Sbohem. Galtak Ereďnash.

Kristoff přikývl a zopakoval obě slova, která přeložena do Zmodlorova jazyka znamenala: „Sláva Planoucímu meči."

16.

Aegwynn s hořkým potěšením sledovala Jainu Proudmoore, která se snažila odstranit démonovu bariéru. Dívka vyšla z Aegwynniny chatrče a vydala se až na okraj bariéry, která byla na stejném místě jako ta předchozí. Tady se ji snažila překonat zblízka, v čemž Aegwynn neviděla o nic větší šanci na úspěch.

Zmodlor se evidentně neměl zájem znovu s Aegwynn setkat, protože jakmile Jaina odstranila původní ochranu, dal si tu práci, aby ji zde uvěznil. Koneckonců, dokud byla bariéra, kterou si prve Aegwynn sama vytvořila, na svém místě, neměl se Zmodlor čeho bát. Ale když náhle zmizela, vystrašilo ho to a vytvořil za ni náhradu.

Ne že by na tom záleželo. Již dávno nebylo v silách Aegwynn bojovat s démony magií.

Proudmoore po svém posledním pokusu sáhla pod plášť a vytáhla cosi k jídlu. Aegwynn téměř nepřítomně pochvalně přikývla. Ať již tu dívku učil kdokoli, měl dost rozumu, aby ji naučil i praktičnosti. To se Scavellovi, jakkoli byl jinak skvělý, nikdy nepodařilo. Teprve až když potřetí při

honičce za démonem zkolabovala z hladu, napadlo Aegwynn vzít si s sebou příště jídlo.

Dívka na ni pohlédla. „Třeba kdybychom spojily síly, zvládly bychom to."

„Ani náhodou." Aegwynn se hořce zasmála. „Kdybych ti ‚dodala své síly', byl by výsledek stejný. Mé magické schopnosti už dávno zakrněly." To slovo nebylo přesné, ale stačilo, aby odpověděla na Jaininu otázku. „Škoda, že na druhé straně není nikdo, kdo by posloužil jako kanál."

„Kanál pro co?"

Aegwynn poněkud přehodnotila své mínění o učiteli Proudmoore. „Ty neznáš Meitreho kouzlo pronikání?"

Proudmoore zavrtěla hlavou. „Většina Meitreho kouzel byla před deseti lety zničena. Naučila jsem se ta, která se podařilo zachránit, ale tohle mi nic neříká."

„Škoda," bylo vše, co na to Aegwynn řekla. Pro ni bylo jedno, čí bariéra kolem je, hlavně že je tu v bezpečí. Netoužila po ničem jiném než dožít život bokem od světa, kterému způsobila tolik škody.

„Proč jste tak slabá?"

Aegwynn si povzdechla. Mělo ji to napadnout.

Ale snad si Proudmoore zasloužila slyšet všechno. Nebo alespoň Aegwynninu verzi.

***

Před dvaceti pěti lety

Medivh se usadil v horách Redridge v kharazanské věži obklíčené ze všech stran vrcholky. Skála, na níž stála Medivhova věž, porostlá jen šlahouny popínavých rostlin, neboť stromy se takhle vysoko nedostaly, měla podobu lidské lebky.

Aegwynn její tvar připadal smutně příhodný. Nyní kráčela k věži s úmyslem nijak nedat synovi o svém příchodu vědět.

Strážci Tirisfalu byli mrtví. V Azerothu řádili orkové. Na celém světě zuřila válka. Příčina toho všeho?

Její krev.

Nevěděla, jak je to možné. Vychovala Medivha, aby převzal její práci, ne aby ji zničil.

Teprve až když dorazila k bráně, ucítila to. Byl tu její syn, to bylo jasné, stejně jako Moroes sluha a kuchař. Ona však cítila přítomnost ještě někoho, jehož podstata byla provázána s podstatou jejího syna. Přítomnost toho, koho porazila již před staletími.

Už se neobtěžovala dál skrývat a seslala magický vítr, který narazil do brány s takovou prudkostí, že dřevo rozbil na tisíc kousků.

Na druhé straně stál její syn. Zdědil po Aegwynn výšku a oči; po Nielasi Aranovi měl široká ramena a ušlechtilý nos. Prošedivělé vlasy měl stažené dozadu a vousy stejné barvy pečlivě upravené. Kaštanový plášť za ním vlál ve větru.

Bytost, která však nyní před ní stála, nebyl její syn. Přestože její oči viděly Medivha, všechny magické schopnosti vnímaly jen Sargerase.

„Jak je to možné? Zabila jsem tě."

Medivh se zasmál smíchem démona. „Matko, skutečně jsi tak hloupá? Skutečně sis myslela, že obyčejná holka může zničit Sargerase? Využil tě. Využil tě, abys stvořila mne. Skryl se v tobě a pak když jsi tak schopně svedla mého otce přesunul svou podstatu do tvého plodu. Byl mým nepřetržitým společníkem, mým učitelem, rodičem, který mne nikdy neopustil."

Aegwynn tomu nedokázala uvěřit. Jak mohla být tak slepá? „To ty jsi vyvraždil radu."

„Copak jsi vždy netvrdila, že to jsou jen hlupáci?"

„O to nejde! Nezasloužili si zemřít!"

„Ale ano, zasloužili. Moc jsi mne toho nenaučila, matko. Měla jsi vždy moc práce jako Strážce, než abys vychovávala syna, kterého jsi přivedla na svět, aby se stal tvým nástupcem. Ale když už jsi někdy vzala na vědomí mou existenci, jednu věc jsi mne naučila. Všichni v radě jsou hlupáci. Až Sargeras mne naučil, jak musí všichni hlupáci skončit. Vidíš, matko, naučil jsem se vše."

„Přestaň se schovávat, Sargerasi," řekla. „Přestaň mluvit za mého syna."

Medivh zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se. „Copak to nechápeš, děvenko? Já jsem tvůj syn!" Zvedl ruce. „A jsem i tvá zhouba."

Co se stalo pak, se odehrálo daleko rychleji, než si Aegwynn dokázala představit. Pamatovala si jen několik detailů, což pro ni byla spíše spása. Byla si jistá jen tím, že jí činí stále větší potíže vykrývat Medivhova nebo spíše Sargerasova kouzla a že on čím dál lehčeji ruší ta její.

Zesláblá, zbitá a krvácející se Aegwynn zhroutila na lennou podlahu Medivhovy věže, neschopna zvednout hlavu. Její syn stál nyní nad ní a smál se. „Proč vypadáš tak smutná, matko? Jsem přesně takový, jakého jsi mne stvořila. Koneckonců, vychovala jsi mne, abys obešla radu a předala mi své postavení. To jsi udělala. Od okamžiku, kdy jsi zničila Sargerasovo fyzické tělo, a tak ho osvobodila, aby se v tobě mohl usadit, plnila jsi Sargerasovu vůli. Svůj účel jsi splnila." Zašklebil se. „Poslední trn v oku rady, co?"

Aegwynn ztuhla krev v žilách. Tohle byly její myšlenky,

l ž plodila Medivha. Nikdy je nevyslovila nahlas, a už vůbec ne před ním. Vždyť hrála v jeho životě, alespoň ze začátku, jen malou roli a ta spočívala hlavně v jeho ochraně. Nemohla si dovolit dát ve známost, že ve Stormwindu je její syn, z obavy, že by to její nepřátelé mohli použít proti ní. Ve skutečnosti mu prozradila, že je jeho matka, až když byl v pubertě.

V tu chvíli se vzdala dalšího odporu. Už nechtěla žít ve světě, který ji tak zradil. V touze dělat svou práci dobře, ukázat radě, že udělala chybu, když ji odvolala, dovedla démony k vítězství.

Aegwynn dostala lekci a rozplakala se. Narození vlastního dítěte, smrt rodičů, prohry v boji s démony nic z toho ji

nepřimělo k pláči. Vždy byla dost silná. Ale nyní hleděla na syna smějícího se její prohře a po tvářích jí stékaly slzy. „Zabij mě."

„A sundat tě z kříže? Nebuď blázen, matko. Říkal jsem, že jsem tvá zhouba, ale ne smrt. Dovolit ti zemřít by se neslučovalo s tím, co jsi způsobila ty mně." Pak vyslovil zaklínadlo. Před osmi staletími jí rada dala moc Strážce a byl to pro ni ten nejúžasnější zážitek v životě. Bylo to, jako by slepý náhle prozřel. Když předávala tuhle moc Medivhovi, už to ták nádherné nebylo, ale na druhou stranu cítila uspokojení z toho, že po sobě zanechává dědictví, a ztráta moci byla pomalá a příjemná, jako by pozvolna usínala.

Ovšem nyní jí Medivh veškerou moc vyrval z těla a bylo to, jako by náhle ohluchla, oslepla a přišla o rozum. Celé tělo měla jako mrtvé už to nebylo usínání, ale upadnutí do komatu.

Zároveň však zůstala vzhůru a uvědomovala si všechno, co se děje. A uvědomovala si také, že jestli tu zůstane, Medivh nebo spíše Sargeras ji odtud už nepustí. Jejím domovem se stane kobka pod věží, odkud uvidí a uslyší všechno, co se bude dít, a bude svědkem každého zločinu, který její syn spáchá v Sargerasově jméně.

Uvědomila si taky něco jiného byla stále mladá. To znamenalo, zejí Medivh nevzal omlazující kouzlo.

To byla její spása. Posbírala poslední zbytky soustředění, uchopila veškerou magii vloženou do kouzla proti stárnutí, polaskala se s ní a přeměnila ji v teleportační kouzlo, kterým se dostala pryč.

O chvíli později, se šedivými vlasy, vrásčitou kůží a slabými kostmi stála v Kalimdoru, na travnaté pláni u východního pobřeží.

***

Hlas Proudmoore byl tichý, když řekla: „To pro vás muselo být strašné."

„Bylo." Aegwynn pokrčila rameny. Vlastně to bylo ještě horší, ale ona shrnula jen ty nejpodstatnější body. Ve skutečnosti se snažila s Medivhem mluvit a dostat z něj vysvětlení, proč to všechno dělá jako by Sargeras potřeboval nějaký důvod. Neviděla však smysl v tom zatěžovat Proudmoore dalšími podrobnostmi. Cílem jejího vyprávění bylo jen ukázat na vlastní hloupost. Pokračovala: „Když jsem se dostala sem, byla jsem schopna použít tu trochu magie, která mi zbyla, abych se ujistila, že kolem nikdo není. Postavila jsem chatrč, obdělala zahrádku, vyhloubila studnu. Bariéru jsem vytvořila, teprve až se poblíž usadil Thrall se svým lidem." „To mě nepřekvapuje." Když tohle Proudmoore říkala, vloudil se do jejího hlasu podivný tón, jako by věděla něco, co Aegwynn ne. „Jak to myslíš?"

Než mohla Proudmoore odpovědět, Aegwynn něco zaslechla. Proudmoore to slyšela taky a obě se otočily k jihu. Znělo to povědomě, ale byl to zvuk, jaký Aegwynn neslyšela už léta.

O pár okamžiků později se její podezření potvrdilo. Zvuk byl způsoben velkou vzducholodí, která se nyní blížila zpoza jednoho z bladescarských vrcholků. Zastavila se přímo před bariérou a zůstala viset ve vzduchu. Aegwynn předpokládala, že na palubě je čaroděj, nebo alespoň nějaký senzibil.

Z koše se spustil provazový žebřík a dolů začala slézat postava v plátové zbroji. Když se přiblížila, poznala Aegwynn podle insignií na zbroji, že je to plukovník.

K jejímu úžasu byla tahle osoba lidská žena. Aegwynn se otočila a tázavě pohlédla na Proudmoore.

Dívka se usmála. „Když může být žena Strážcem Tirisfalu, proč by žena nemohla být plukovník?"

Aegwynn tuhle poznámku musela přijmout.

„Mylady," řekla žena, když sešplhala až na zem, „obávám se, že přináším špatné zprávy." Pak se tázavě obrátila k Aegwynn.

„Plukovníku Loreno, tohle je Magna Aegwynn. Můžete mluvit, jako bych tu byla sama." Plukovník přikývla a spustila. Slovo Jainy Proudmoore jí bezpochyby stačilo. Aegwynn neochotně musela připustit, že to na ni udělalo dojem. Žena se na podobné postavení nemohla dostat bez tvrdé dřiny a ona předpokládala, že Lorena právě z tohoto důvodu bude dvakrát lepší než kterýkoli jiný plukovník. A jestli někdo takhle schopný Proudmoore tak bezvýhradně věřil, pak mohla tahle Proudmoore být daleko úžasnějším tvorem, než byla prve ochotna uznat. Snad na tom jejím uctívání nakonec něco je. Lorena řekla: „Madam, jsem přesvědčena, že komorník Kristoff je členem Planoucího meče a že zosnoval spiknutí, aby posílil naše jednotky v Northwatchi a vyprovokoval tak konflikt s orky."

Proudmoore protáhla obličej. „Kristoff? Tomu nevěřím." Ale plukovník během několika následujících minut vysvětlila, co se všechno stalo za dobu nepřítomnosti Jainy Proudmoore v Theramoru.

Když skončila, Aegwynn se zeptala: „A kdy celá ta věc s Planoucím mečem začala?"

„Nejsme si jistí," řekla Proudmoore. „Myslíme si, že to má nějakou souvislost s bývalým orkským klanem. Proč?" „Protože kult nazývaný Planoucí meč vytvořil Zmodlor. Ve skutečnosti byl meč, kterým chtěl obětovat děti, jichž se zmocnil, namočený v oleji a během oběti měl být zapálen. Vzhledem k tomu, že tu Zmodlor někde je, je možné, že má něco společného i s tímhle."

Lorena promluvila dřív, než stačila Proudmoore odpovědět „Mylady, proč jste za tou bariérou? Vzala jsem s sebou pravenu, aby vás vystopovala, a ona tvrdí, že je tu bariéra, přes kterou se nedokáže dostat. Ale proč jste neprošla vy ven?"

„Bohužel nemohu. Když jsem sem přijela, byla jsem shopna bariérou projít, ale místo ní je tu teď bariéra vytvořená démonem, stejným Zmodlorem, o kterém právě Magna Aegwynn mluvila. Obávám se, že není v mých silách se přes ni dostat."

„Škoda," řekla Aegwynn. „Kdyby to byla moje bariéra, nechala bych tě projít hned."

Proudmoore si odfrkla a řekla: „Nebuďte směšná, nikdy to nebyla vaše bariéra. Byla Medivhova."

Aegwynn hleděla na Proudmoore s otevřenou pusou.

„Jak jsi "

„Když jsem přišla až sem, poznala jsem, že magie, která bariéru vytvořila, patří někomu z Tirisfalen. Teprve až jsem Přisla skrz, uvědomila jsem si, kterému z nich, protože s jeho magií jsem se už setkala. Jak jsem se vám už snažila říct, znala jsem Medivha. Byl to on, kdo přivedl orky a lidi do této země a on nás přesvědčil, abychom se spojili proti Plamenné legii. Znám jeho magii moc dobře."

Než mohla Aegwynn odpovědět, promluvila Lorena: „Mylady, se vší úctou, tlačí nás čas. Musíme vás odtud dostat. Přece musí existovat nějaký způsob."

Proudmoore pohlédla na Aegwynn. „Je. Naučte mne to Meitreho kouzlo." Ukázala na plukovníka a dodala: „Teď máme prostředníka."

„Dobrá," řekla Aegwynn, „pokud to znamená, že už mi dáš pokoj."

„Je mi líto, ale to nepůjde." Aegwynn zamrkala. „Prosím?" „Jdete s námi."

Aegwynn vyprskla a řekla: „Ano?"

„Ano. Jste Magna, Strážce, který je vším, co stojí mezi námi a armádou démonů. Je vaší povinností jít s námi."

„A na tuhle směšnou představu jsi přišla jak?"

„Říkala jste, že bariéru vytvořil Zmodlor. To znamená, že koná protože podle toho, co víme, je odpovědný za Planoucí meč, které právě přetíná alianci, již jsme spolu s Thrallem na popud vašeho syna vytvořili. Ale vy jste měla za to, že jste ho před osmi staletími porazila. Evidentně jste svou práci nedokončila, takže je vaší povinností "

„Co ty víš o povinnostech?" zařvala Aegwynn. „Osm "

„Ano, vím, co jste dělala, Magno, už jste mi o svých selháních, podvodech, lžích i aroganci něco řekla. Ale připomněla jste mi taky, že jste se nikdy nezřekla povinností Strážce. Všechno, co jste udělala od poražení Zmodlora až po přinucení rady, aby uznala Medivha bylo proto, že jste věřila

všemu, co jste. Navzdory chybám a porážkám jste se nikdy nezřekla odpovědnosti. Až teď." Proudmoore zavrtěla hlavou. „Ptala jste se mě, co vím o odpovědnosti, a já vám tvrdím, že víc než vy, protože vy jste nikdy neměla odpovědnost za nikoho kromě sebe. Já jsem vedla lidi do války a vládla jsem jim, když válka skončila, a zrovna teď mně mí lidé věří a potřebují mě možná právě proto, že vy jste nezabila démona, kterého jste zabít měla. Nedovolím, aby všechno, CQ jsme vytvořili, zničila vaše sebelítost, Magno."

„Myslím, že jsem si zasloužila právo rozhodovat o svém osudu."

„Protože jste přivedla Medivha zpátky?"

Proudmoore se znovu podařilo bystrostí Aegwynn ohromit. Ta nebyla schopna slova.

„Vždycky jsme si říkali, jak mohl Medivh vstát z mrtvých, když ho Khadgar s Lotharem přemohli. Musela by to způsobit mocná magie. Snad bych to dokázala já a ještě dva, ale ti by se k tomu přiznali. Říkala jste, že souboj s Medivhem vás vyčerpal, ale jedna věc dokáže všechnu sílu nahradit, a to je pouto mezi matkou a synem."

Aegwynn přikývla s pohledem upřeným do neurčitého místa kdesi v bladescraských horách. „S tím, co mi zůstalo z omlazovací magie, jsem byla schopna přečíst si ve vodách studny, co se děje. Viděla jsem, jak mého syna zabil jeho učedník s nejlepším přítelem a viděla jsem, jak z něj byl Sargeras vypuzen. Takže jsem léta střádala sílu, abych ho i edla zpátky. Když jsem to udělala, málem mě to zabilo. Proto byla bariéra Medivhova, už jsem neměla sílu ji vytvořit. Ani nic jiného. Ani teď nemám." Obrátila se k Proudmoore. „To byla moje labutí píseň, lady Proudmoore. Ani v nejmenším to nemůže vynahradit všechno, co jsem udělala špatně."

„Nesouhlasím. Dala jste život synovi, který zachránil svět. Možná to chvilku trvalo, ale nakonec udělal přesně to, co jste měla udělat vy co jste ho přiměla, aby udělal. Postavil se proti konvencím a ve válce proti Plamenné legii byl o krok napřed díky tomu, že přesvědčil Thralla a mne, abychom se spojili. To se nenaučil od Sargerase ani v posmrtném životě, ze kterého jste ho vrátila to se naučil od vás"

Lorena během celé konverzace netrpělivě postávala vedle a jen její očividná úcta k lady Proudmoore jí bránila cokoli podniknout. „Mylady "

„Ano, jistě," řekla Aegwynn, „váš plukovník má pravdu. Zmodlor musí být poražen, a tentokrát definitivně." Povzdechla si. „Připravte se, plukovníku Loreno možná to bude trochu bolet. Lady Proudmoore, opakuj po mně."

A pak Aegwynn naučila Jainu Proudmoore Meitreho kouzlo pronikání.

17.

Thrall strávil celý den posloucháním žádostí. Většina z nich byly tak běžné věci, že by si myslel, že je orkové zvládnou sami. Něco byly pře, ve kterých se dvě strany jednoduše nebyly schopny dohodnout, takže vyhledaly neutrální třetí stranu. Popravdě, rozhodnout to mezi nimi mohl kdokoli, ale byla to jeho povinnost náčelníka.

Když poslední ze slyšených opustil trůnní sál, vstal Thrall z koženého křesla a začal přecházet po místnosti vděčný za možnost protáhnout si nohy. Stále ještě neměl zprávu od Jainy týkající se hromových ještěrů, ale neobdržel ani žádnou zprávu o běsnících ještěrech, takže předpokládal, že vše je pod kontrolou. Jen doufal, že Jaina vše dořeší brzy, aby s ní mohl probrat Planoucí meč.

Vešel Kalthar s Burxem. Druhý z nich naléhavě řekl: „Náčelníku, někdo s vámi potřebuje mluvit. Hned."

Thrallovi se vůbec nelíbilo, že by mu Burx měl dávat rozkazy, ale než stačil něco říct, pohlédl na něj významně Kalthar.

„Myslíš, že bych ho měl přijmout, šamane?" zeptal se Thrall.

„Myslím, že ano," řekl Kalthar tiše.

„Dobrá." Thrall zůstal stát, měl už trůnu plné zuby.

Burx vyšel ven a přivedl jednoho z vyzvědačů. Pralesního trola oděného do zdobené zbroje a masky, které byly typické pro kmen Darkspear*: peří, dřevo a barva zkombinované s trojúhelníkovou helmicí tak, aby efekt byl pokud možno děsivý.

Když helmu sundal, objevila se jako dokonalý kontrast celská vlídná tvář daleko jemnějších rysů, než jaké kdo mohl od obávaného darskspeara čekat. Pralesní trolové vládli mocnou magií, jakou žádná jiná rasa nebyla schopna ovládnout přestože Thrall věděl, že někteří lidé se o to marně pokoušeli a zaplatili vlastní duší. Darkspearové natí přísahali Thrallovi věrnost. „Tohle," řekl Burx, ‚Je Rokhan." Představovat ho nebylo třeba. Trolova pověst ho předcházela. Byl to jeden z

nejlepších vyzvědačů v Kalimdoru. Rokhan s helmicí pod paží udělal krok vpřed.
„Asi nesu špatné zprávy, šéfe. Lidi posílají do Northwatche další jednotky."
Thrall nevěřil vlastním uším.
„Oni posilují?"
„Vypadá to tak, šéfe. Viděl jsem spoustu lodí plných vojáků a všecky pluly přímo do Northwatche. A na sever taky letěla jedna jejich vzducholoď, ale ta letěla k Bladescaru."
Thrall se zamračil. „Kolik mužů?" Rokhan pokrčil rameny. „Těžko říct, ale bylo tam aspoň cet lodí a na každé z nich mohlo být takových dvacet lidí." „Čtyři sta vojáků," řekl Burx. „A tohle se stane hned potom, co vaše kamarádka Jaina odjede řešit problém s ještěry, který stejně zavinili lidi. Už se nemůžem dočkat, až bude hotová, náčelníku. Jsem si jistý, že Jaina má dobré úmysly, ale její lidi ne. A tohohle si nejde jenom tak nevšímat!"
„Burx má pravdu." Kaltharův hlas zněl unaveně a Thrallovi jen připomněl, jak starý šaman vlastně je. „Udržení northwatchské pevnosti bylo ze strany lidí zoufalou demon

*Temné kopí (pozn. překl).
strační síly. Takové posilování ve světle posledních událostí však může být považováno jen za agresi, na kterou musíme reagovat stejně."
„Byla to pevnost admirála Proudmoora." Tohle Burx nemusel Thrallovi připomínat, ale nemohl jinak. „A teď se poddaní jeho dcery pokoušejí celou věc dokončit za jejími zády."
Burxova slova na Thralla velký dojem neudělala, ovšem Kaltharova ano. A Rokhan byl ten nejlepší z jeho stopařů. Jeho zprávě musel věřit.
„Dobrá, Burxi, ať Nazgrel sebere oddíl chlapů a pošle je do Barrens. Ať zaujmou pozice hned za Northwatchem. Pak chci, aby sis vzal pár člunů a poslal je po řece. Spoj se s troly a ať udělají totéž." Povzdechl si. Doufal, že dny bojů proti lidem už skončily, ale zdálo se, že nenávist umírá jen velmi pomalu. „Jestli lidé chtějí boj, budeme více než připraveni."

***

Když Burx dal Nazgrelovi a veliteli přístavu instrukce, vrátil se domů. Musel se ještě připravit, než vyrazí k Velkému moři jednou provždy skoncovat s tou lidskou chátrou.
Právě si brousil sekeru, když jeho chatrč prostoupil zápach síry. V záhybech krátkých kalhot ucítil teplo, přesně v místě, kde měl v malé kapse talisman, který mu dal Zmodlor jako symbol spojenectví.
Galtak Ereďnash. Jde vše podle plánu?
Burx nesnášel představu, že přísahal věrnost ještě někomu jinému než svému náčelníkovi, ale ovládl se a odpověděl: „Galtak Ereďnash. Jde. Thrall poslal vojáky po vodě i po souši. Do dvou dnů jsou naši ve válce s lidma. Během dalšího týdne budou lidi zničeni."
Skvělé. Vedl sis dobře, Burxi.
Dělám jenom to, co je pro orky nejlepší. Nic jiného mě nezajímá."
Mstě. Tahle válka poslouží nám oběma. Galtak Ereďnash.
Co se Burxe týkalo, bylo tohle menší z obou zel. Démoni byli bastardi, to jo, ale vždy chtěli pro orky jenom to nejlepší, edlí je na tenhle svět, kterému mohli vládnout. Nebyla to chyba démonů, že si lidi vedli tak dobře, že je dokonce pochytali a zavřeli, až zapomněli, kým ve skutečnosti jsou. ě, démoni orky využívali, ale alespoň je nikdy neponížili. Burx vyrostl jako otrok. Lidé ho pravidelně mlátili, zesnovali ho, káleli na něj a pak ho to nutili uklízet a smáli se mu. Říkali mu všemi možnými jmény, z nichž nejmilejší „ty zelenej hajzle", a dávali si záležet, aby dostával jen ty nejpodřadnější práce. Burx si nikdy nebyl jistý, jestli si pro podobné práce vybrali schválně jeho, nikdo se mu to nikdy neobtěžoval říct. Snad to byla jen náhoda.
Ale v porovnání s tím, čím prošel jako lidský otrok, bylo všechno to, co udělali démoni, nic. A jestli spolupracovat , dním z nich znamenalo, že zbaví tenhle svět lidského mi ru, pak to bylo podle Burxe v pořádku.
Za všechno, co měl, vděčil Thrallovi, ale Thrall byl ^dně lidí slepý. K Thrallovi se jeho pán choval daleko i. Aedelas Blackmoore s ním měl odporné plány, ale zacházel s ním podstatně lépe než Burxův pán vlastně lépe než lidé zacházeli s většinou orků.
Pomalu, ale jistě si Thrall začínal uvědomovat svou chybu. Tenhle přesun jednotek do Northwatche byla poslední výzva. V tuto chvíli to byla jen otázka času. Orkští a trolští válečníci tak blízko lidským vojákům . Burx doostřil sekeru a těšil se, až po ní poteče lidská krev.

Loreně bušilo srdce a měla problém dýchat. Plátová zbroj jako by ji náhle svírala. Ale lady Proudmoore a její přítelkyně jmenovala se Aegwynn, a ať už to byl kdokoli, lady se na ni dívala s úctou a oddaností, jakou Lorena v jejích očích dosud nikdy neviděla nakonec prošly démonickou bariérou, která je prve držela uvnitř. Evidentně potřebovaly použít Lorenino tělo na druhé straně, aby bariéru dokázaly narušit. Plukovník tomu nerozuměla ani trochu. Bolela ji hlava, když se třeba jen mluvilo o magii. Zajímalo ji vždy, jen jestli funguje, nebo ne. Když lady seslala potřebné kouzlo, fungovalo téměř okamžitě.

Lady Proudmoore se pak obrátila na starší ženu. „Magno, musím vás o něco požádat."

„Ale?"

„Vadilo by vám trochu se tlačit s několika hromovými ještěry? Dokážu vytvořit bariéru, která udrží váš dům, zahradu i studnu v bezpečí. A kopce je nepustí dál." Pak rychle vysvětlila Magně celý problém s hromovými ještěry.

Stařena ji vyslechla a rozesmála se. „Vůbec mi to nevadí. Kdysi jsem dokonce měla hromového ještěra ochočeného."

Lorena otevřela pusu dokořán. „Prosím, řekněte, že si děláte legraci."

„Vůbec ne. Bylo to krátce po mých stých narozeninách. Po tak dlouhé době začala být samota tíživá, tak jsem se rozhodlá, že si pořídím zvířátko. Ochočit si kodo mi připadalo jako vhodná výzva. Dala jsem mu jméno Scavell, po svém učiteli."

„Kodo?" zeptala se Lorena a zamračila se.

Aegwynn pokrčila rameny. „Tak jsme jim tehdy říkali. V každém případě mám pro ta zvířata slabost, a víc než ráda se s nimi podělím o domov."

„Děkuji vám, Magno." Lady Proudmoore se pak obrátila k Loreně. „Dejte mi pár minut, abych dokončila nejdřív to, kvůli čemu jsem vlastně do Durotaru přišla, a pak se vrátí do Theramoru. Teleportuju nás všechny tři. Řekněte vojákům, aby se do Theramoru vrátili okamžitě vzducholodí." Hořce se usmála. „Obávám se, že kdybych teleportovala i vzducholoď, poté co sem přenesu hromové ještěry, moc užitečná bych už nebyla."

„Výborně, mylady," řekla Lorena a přikývla.

„Děkuji vám, plukovníku." Lady ta slova vyslovila se srdnatým úsměvem a Lorena se nadmula pýchou. Plukovník tím letem sem nesmírně riskovala. Věřila, že lady Prudemoore v zemi orků najde, a zároveň doufala, že lady opovážlivost nerozčílí. Ale vypadalo to, že udělala dobře, když věřila svým instinktům. A k dovršení toho všeho pomohla osvobodit lady i tu ženu z vězení.

Zatímco lady Proudmoore zavřela oči a soustředila se, Lorena pohlédla na stařenu. „Vám je skutečně

tisíc let?"

„Přes osm set."

Lorena přikývla. „Aha." Dvakrát mrkla. „Vypadáte dobře."

Aegwynn se samolibě uculila. „Měla jsi mě vidět před třiceti lety."

Lorena se rozhodla, že tahle konverzace na ni začíná být příliš bizarní, a raději přešla k provazovému žebříku, aby i majoru Bekovi a ostatním nové rozkazy. Bek je přijal, popřál jí mnoho štěstí a začal připravovat vzducholoď na zpáteční cestu.

Když sešplhala zpět, lady Proudmoore už skončila. Jakmile Lorena došlápla na zem, rozkázal Bek žebřík vytáhnout a vzducholoď se vydala zpátky na jih.

„Komorník tráví většinu času v trůnním sále." Lorena se nedokázala ubránit znechucení v hlase a pak ji napadlo, proč se vlastně tak snažila. „A většinu z toho na vašem trůně."

Lady Proudmoore přikývla. „Kristoff vždy zdůrazňoval, jak je důležité sedět na trůně."

„No, na mě až trochu moc," přikývla Lorena. „V každém případě jsem připravena."

Lorena ztuhla. Byla teleportována zatím jen jednou, ještě za války, ale už teď sejí dělalo špatně od žaludku.

A skutečně. Svět se převrátil vzhůru nohama a Lorena měla pocit, jako by jí utrhli hlavu a dali ji mezi kolena, zatímco nohy jí trčely z krku.

O vteřinu později byl svět znovu normální a Lorena zvracela. Zatímco se skláněla nad kamennou podlahou, matně si uvědomovala, že tohle je trůnní sál lady Proudmoore a Duree se na ni chystá křičet, protože poblila celou zem.

„Mylady!" To byl Kristoffův hlas. „Jste zpátky. ..as plukovníkem Lorenou. Báli jsme se, že vás unesli ti z Planoucího meče. Jistě vás potěší, že jsem již posílil Northwatch, což je dobré, protože orkské a trolí jednotky tam už míří po vodě i po souši. A kdo je tohle?"

Lorena znovu zvracela. Žaludek se jí svíral tak silně, že být prostředníkem pro dřívější kouzlo lady proti tomu bylo přímo božské.

„Jmenuji se Aegwynn."

„Skutečně?" Kristoff vypadal překvapeně, jako by věděl, kdo je Aegwynn zač. Lorena neměla tušení, tedy kromě toho, zeje to velmi stará žena.

„Ano. A přestože už nejsem skutečnou Tirisfalen, ještě pořád poznám smrad démona, a ty jsi jím úplně nasáklý."

Přestože Lorena v žaludku už neměla nic, znovu se jí zvedl Zároveň ji napadlo, co je asi ten tíris pálen zač.

„O čem to mluvíte?" zeptal se Kristoff.

„Prosím, Kristoffe," řekla lady, „řekni mi, že se Aegwynn mýlí. Prosím tě, řekni mi, že ses nespolčil se Zmodlorem a Planoucím mečem."

„Mylady, není to, jak si myslíte."

Lorenu přestalo mučit pravidelné svírání žaludku a konečně se dokázala postavit. Před sebou spatřila poměrně zajímavý výjev. Kristoff stál před trůnem a vypadal vyděšeně. Aegwynn vypadala celkem otráveně, což vlastně nebyla , á změna od okamžiku, kdy ji Lorena spatřila poprvé.

Ovšem ve tváři lady Proudmoore viděla cosi nového; chladný vztek. Někde za očima se jí tvořila bouře a Lorena byla velmi vděčná, že lady stojí nyní na její straně.

„Jak si myslím? A co přesně, Kristoffe, bych si měla myslet?"

„Orkové musí být odstraněni, mylady. Zmodlor má
ný cíl a je to jen nižší démon. Už jsem dal do pohybu sérii událostí, které ho nadobro odstraní z tohoto světa, až mo skončí."

„Skončí? Až skončí co? Co jsi dal do pohybu, Kristoffe?"

Události, které navždy smažou orky ze světa. Tak to bude nejlepší, mylady. Nepatří sem a..."

„Ty idiote!"

Kristoff zareagoval, jako by mu dala facku. Lorena nebyla o nic méně překvapena než komorník. Za celou dobu, co pod ní sloužila, nikdy neslyšela, že by lady Proudmoore mluvila takhle rozzuřeně.

„Zmodlor je démon. Opravdu jsi věřil, že ho pak dokážeš zastavit?" Ukázala na stařenu. „Tohle je Aegwynn,. Největší ze Strážců."

Aegwynn si odfrkla, ale ani lady, ani Kristoff si jí nevšímali.

„Ani ona na vrcholu moci Zmodlora neporazila úplně. Jak sis mohl myslet, že by se ti vedlo lip? A i kdyby, nic nestojí za spojenectví s démonem. Jejich jediným cílem je šířit chaos a zkázu. Nebo ti zkáza Lordaeronu nestačila? Musí dopadnout Kalimdor stejně, až vypukne válka, kterou jsi v Northwatchi skoro začal?"

„Mimo to," řekla Aegwynn, „i kdybys měl způsob, jak Zmodlora zničit nebo se ho aspoň nějak zbavit, nedokázal bys to. Jsi jeho otrokem."

„To je absurdní!" Kristoff vypadal čím dál nervóznější. „Jsme jen spojenci, a jakmile orkové zmizí "

„Orkové jsou naši spojenci, Kristoffe!" Mezi zlatými vlasy jako by se jí blýskalo a u kotníků se jí zvedl lehký vánek, který zvedal její bílý plášť. „To spojenectví bylo vykoupeno krví. A démoni jsou nepřáteli všeho, co žije. Jak jsi nás jak jsi mě mohl takhle zradit?"

Kristoff se nyní mohutně potil. „Přísahám vám, mylady, není to zrada. Dělal jsem jen, co je pro Theramore nejlepší! Planoucí meč je jen kult černokněžníků pod vedením Zmodlora, který je přivedl k přirozené nenávisti k orkům. Nedělají nic, co by tady už nebylo!"

„A co ti orkové, kteří jsou členy?" zeptala se Lorena.

„Cože?" zeptal se Kristoff zmateně.

„Orkové, kteří napadli mě a mé muže u Northwatche, patřili k Planoucímu meči a byli to skutečně orkové. Jak to do všeho zapadá?"

„Já " Kristoff se zdál být ztracený.

Lady Proudmoore zuřivě zavrtěla hlavou. „Kolik, Kristoffe? Kolik lidí umře, abys měl svůj dokonalý svět bez orků?"

Nyní se Kristoff dostal na pevnější půdu. „Daleko méně, než když budeme čekat, až Thrall zemře a orkové udělají to co my. Tohle byla jediná "

„Dost!" Dřívější vánek nyní zvedl i horní část šatů sky se přesunuly do konečků prstů.

O vteřinu později Kristoff zařval a chytil se za levé rameno. Mezi prsty mu stoupal dým.

Lorena instinktivně přeběhla ke Kristoffovi a strhla z něj
košili.

Na rameni měl tetování, hořící meč, stejný jako ten, který viděli Lorena, Strov, Clai, Jalod a ostatní u orků, se kterými bojovali u Northwatche. Tetování nyní hořelo. O vteřinu později

tetování zmizelo a zůstala jen spálená kůže. Kristoff sebou praštil o zem jako kus masa, oči měl vitřeštěné.

Aegwynn tichým hlasem řekla: „Zmodlor je pryč."

„Ano." Lady Proudmoore nyní vypadala klidněji. „A mé vymítačské kouzlo ho zřejmě upozornilo na skutečnost, že po něm jdeme."

„Je mi to líto "

Lorena poklekla vedle Kristoffa. Ten mluvil jen šeptem.

„Myslel jsem že to jsem já ale Zmodlor ovládal. .. všechno. Promiňte promiňte "

Pak jeho oči zhasly.

Všechny tři ženy stály několik okamžiků v naprosté tichosti.

Pro Lorenu byla nejsmutnější skutečnost, že Kristoff nebyl špatný člověk. Udělal, co si myslel, že bude pro Theramore nejlepší. Konal jen svou povinnost. Jistě, konal ji neobyčejně špatně, ale srdce měl na správném místě. To v ní vyvolávalo pocit viny. Byly chvíle, kdy si přála, aby byl Kristoff mrtvý, ale nyní byl mrtvý a jí z toho bylo smutno.

Pohlédla na lady Proudmoore. „Musíme se dostat do Northwatche. Jestli budeme mít štěstí, válka ještě nezačala a možná vojáky zadržíme. Ale budete to muset udělat osobně, mylady. Major Davin od nikoho jiného rozkazy nepřijme."

Lady Proudmoore přikývla. „Máte pravdu. Pojedu "

„Ne."

To byla Aegwynn. Lady na ni chladně pohlédla. „Prosím?"

„Tohle je záležitost magie, lady Proudmoore, a ty jsi jediná osoba v Kalimdoru, která ji dokáže zastavit. Tvůj bývalý komorník měl pravdu v jedné věci Zmodlor je nižší démon. Byl to Sargerasův poskok. Nemá moc ovlivnit tolik lidí ani vymýtit les nebo teleportovat stromy, když na to přijde. Zdrojem toho všeho jsou černokněžníci, o kterých Kristoff mluvil. Všichni jednají Zmodlorovým jménem, zřejmě výměnou za nějaké vzácné svitky nebo něco takového." Zavrtěla hlavou. „Černokněžníci jdou po kouzlech jako závislý po zelených makovicích. Je to nechutné."

„Nemáme čas honit nějakou bandu černokněžníků," řekla Lorena.

„Ti černokněžníci jsou příčinou všeho, plukovníku," řekla Aegwynn.

Lorena pohlédla na lady Proudmoore. „Podle toho, co víme, mylady, boje už začaly. A jestli ještě ne, můžou začít každou .vteřinu, tedy jestli měl Kristoff pravdu s těmi orkskými a trolskými jednotkami. Jakmile boj začne, bude jedno, kdo to způsobil bude téct krev, a až se tak stane, aliance zmizí."

I Aegwynn se na lady obrátila. „Nemáme čas. Říkala jsi, že Zmodlor ví, že po něm jdeme. Musíme udeřit hned, než bude mít možnost vymyslet na tebe nějakou strategii. A ty nemůžeš být na dvou místech zároveň."

Pak se lady usmála. Byl to zářivý úsměv, který Loreně přinesl jakousi úlevu po všem tom vzteku tváří v tvář Kristoffovi. „Nemusím být na dvou místech najednou." Přešla ke vchodu do svých komnat. Lorena s Aegwynn si vyměnily zmatené pohledy a šly za ní.

Když vešly, spatřily, jak se lady Proudmoore prohrabuje svitky na stole, až nakonec zvolala: „Aha!"

Otočila se a zvedla kámen vybroušený do složitého tvaru. Ten se rozzářil.

19.

Pane, orkové založili tábor." Major Davin se vykašlal na protokol a začal si vytrhávat vousy. „Kolik?"

Desátník Rych pokrčil rameny a řekl: „To nejde přesně říct, pane."

Davin zavřel oči a počítal do pěti. „Tak si tipněte."

Znovu pokrčení ramen. „Hlídka říkala nejmíň šest set, pane, ale těžko říct přesně, pane. Jsou dost vzadu, aby nepřekročili žádnou hranici nebo tak něco, ale "

Když se Rych odmlčel, Davin si povzdechl a pobídl ho. „Ale co?"

„No, pane, teďka tam prostě jenom tak sedí, pane, ale myslím, že to dlouho nevydrží, pane. Hlavně když dorazí ty lodě."

Davin si znovu povzdechl. Vypadalo to, že poslední dny vlastně nic jiného nedělá. Tucty lodí přivážející orky a troly mířily po Velkém moři na jih přímo do Northwatche už před několika dny. Budou tu během pár hodin.

Teď už se Davin bude muset rozhodnout.

Jeho instrukce od komorníka Kristoffa, který měl velení vzhledem k tomu, že lady Proudmoore řešila tu záležitost s Planoucím mečem, byly jasné. Udržet Northwatch za každou cenu.

Davin neměl ponětí, jak to má udělat.

Dokonce ani nechtěl být voják. Pravda, měl sklony k násilí, které ho činily pro člověka, co do jejich vesnice přišel varovat vojáky, velmi atraktivním, ale zároveň byl velký zbabělec. Podařilo se mu to u výcviku zamaskovat, zřejmě díky tomu, že nikdy v žádném skutečném nebezpečí nebyl. Byla to jenom hra. Davin neměl potíže. Rozsekat tu figurínu mečem? Žádný problém. Ale skutečný boj proti nepříteli z masa a kostí? To bylo beznadějné.

Takže když se poprvé postavil skutečnému protivníkovi, měl pocit, že je ztracen. Měl však štěstí, že se dostal do výečně schopné čety. Davin neudělal téměř nic, když měli tavit trpaslíky, kteří se snažili uniknout spravedlnosti po zdařeném pokusu svrhnout vládu. Ale zbytek jeho čety si vedl velmi dobře a všechny trpaslíky buď zajal, nebo zabil, Davin se pak hřál na výsluní slávy svých druhů. A pak přišla Plamenná legie.

Bylo to strašné. Lidé kolem něj umírali. Lordaeron byl zničen. Lidé s orky bojovali bok po boku. Celý svět se převrátil vzhůru nohama. Davin nikdy nepochopil, proč se lady Proudmoore rozhodla spojit s orky byli to ďáblové, o nic míň než sami démoni. Ale Davina se na radu nikdo neptal. Nejhorší den, který zažil, byl v jakémsi lese. Davin ani vlastně nevěděl, kde je, jenom že je se zbytkem své čety a pokouší se najít pevnost démonů, aby se nějaký čaroděj mohl pokusit zjistit jejich tajemství. Davinův úkol byl snadný: chránit čaroděje. Všichni ostatní hledali pevnost. Bohužel ji našli. A démonům se to vůbec nelíbilo. Jakmile přišli, s planoucími pohledy, Davin zpanikařil a schoval se za jedním z dubů. Čaroděje nechal svému osudu, a přestože ten se snažil ze všech sil bránit, nakonec ho jeden z démonů zapálil. Davin se pak z úkrytu díval, jak ten, kterého měl chránit, řve v agónii a pomalu, velmi pomalu umírá.

Jakýmsi způsobem Davin nikdy vlastně nevěděl přesně, jak to vůbec bylo možné ho démoni přehlédli. Snad ho ani nepovažoval za hrozbu, což byla rozhodně pravda. Tak či tak, když jeho četu vybili do posledního muže a odebrali se tam, kam prostě démoni chodí, Davin doběhl zpět do tábora, kde čekal, že ho tvrdě potrestají za zbabělost. Avšak byl ochoten nést všechny důsledky svého jednání, hlavně když už nebude nikdy muset nic podobného zažít.

Místo toho ho oslavovali jako hrdinu, který dokázal jako jediný přežít vražedný útok a vrátit se s hlášením, co se stalo.

Pak ho povýšili.

Davin byl ohromen. Nebyl hrdina. Ve skutečnosti byl pravý opak. Každý pokus vysvětlit to však končil tím, že ho považovali za nemístně skromného. Bylo to šílené. Místo aby ho zbavili služby, nechali ho velet ostatním.

Krátce na to byla válka natolik laskavá, že skončila a ušetřila Davina ponížení z toho, že by vedl muže do boje, kterého sám nebyl schopen. Plamenná legie byla zahnána, odkud přišla, a Davin byl znovu povýšen, tentokrát na majora. Po příjezdu admirála Proudmoora a jeho následné smrti bylo Davinovi svěřeno velení nad northwatchskou pevností.

Až donedávna se mu služba líbila. Northwatch byl celkem mírumilovný, a přestože byl Davin díky své zbabělosti v boji nepoužitelný, úředník byl skvělý.

Tedy dokud se nic nedělo.

Davin plukovníka Lorenu nijak zvlášť v lásce neměl, ale teď si upřímně přál, aby byla tady, a ne někde na cestě za Planoucím mečem. Když už nic, tak uměla daleko lépe velet pevnosti plné vojáků než on. Na rozdíl od Davina si Lorena povýšení skutečně vysloužila.

A pak, kdyby ji Planoucí meč dostal, nemluvě o tom, kdyby dostal taky lady Proudmoore, jaká by mu zbývala naděje?

Přiběhl Oreil a příliš velká zbroj na něm s každým krokem řinčela. „Majore Davine! Orkové jdou! Vyrazili okamžitě, jak lodě zakotvily."

Davin si znovu povzdechl. „A kdy zakotvily?"

„Vám to nikdo neřekl?" Oreil zamrkal. „Jo, počkejte, to

n vám měl říct já. Promiňte, pane, ale byl jsem hrozně rozrušený. Prosím, že mě nepoženete k soudu."

Davin vstal zpoza stolu a zamířil ke dveřím. „Vojíne, vojenský soud vás zrovna teď může trápit ze všeho nejmíň."

Davin pomalu sešel po úzkém schodišti, které vedlo do přízemí věže v samém středu Northwatche. Northwatch byl postaven na kopci, který se nerovnoměrně svažoval až k Velkému moři. Východní kamenná stěna pevnosti byla

tavena mezi dvěma pahorky a budovy, které Northwatch i stně tvořily, stály na západní straně

zdi. Na východě pak byla pláž lemovaná palmami.

Když se přiblížil k průchodu, kterým se bylo možno dostat na pláž, spatřil Davin orky a troly.

Spoustu orků a trolů.

Jejich lodě byly přivázány ke kůlům zabodnutým do písku. Byly jich tucty a posádku každé tvořil zhruba tucet trolů nebo orků. Někteří měli na sobě zvířecí kůže, jiní místo helmic hlavy dravých šelem. Všichni byli vyzbrojeni sekerami a obouručními meči a palcáty a kyji a jinými zbraněmi, které na první pohled vypadaly větší než Davin.

„Takže je to tu," zabručel. „Umřeme."

„Co jste říkal, majore?" zeptal se jeden z mužů na hlídce u brány.

Davin rychle zavrtěl hlavou a řekl: „Nic." Nějak se mu podařilo dát se dohromady natolik, aby dokázal klást jednu nohu před druhou. Když prošel bránou, nohy se mu začaly bořit do písku.

Vzdáleně vnímal, že za ním tucty mužů zalehly. Krátce se otočil, aby zjistil, že několik oddílů vytvořilo před zdí první linii, zatímco jiní zaujali pozice nahoře. Davin byl vděčný, že alespoň někdo měl představu, jaký rozkaz vydat, a krátce zauvažoval, kdo to asi byl.

Znovu se obrátil čelem k nově příchozím a řekl: „Jsem maj "

Hlas ho zradil.

Odkašlal si a začal znovu. „Jsem major Davin. Velím northwatchské pevnosti. Co tu chcete?"

Na krátký okamžik se Davin bavil představou, že by orkové řekli, že jen procházejí a do hodiny budou zase pryč. Vlastně v to doufal stejně usilovně, jako doufal, že návrat z bitvy, v níž byla zmasakrovaná jeho četa, bude pro něj znamenat vyhazov z armády. Obě naděje měly stejnou pravděpodobnost, že se vyplní.

A skutečně, největší a nejstrašlivěji vyhlížející ork vykročil proti němu. Davin byl ochoten připustit si, že je největší a nejstrašlivější právě proto, že proti němu vykročil.

„Jsem Burx. Mluvím za Thralla, náčelníka Hordy a vládce klanů. Tahle pevnost porušuje naši dohodu s lidmi. Máte hodinu na to, abyste ji opustili a nenechali po sobě ani stopu."

Davin vykoktal: „To to nemůžete myslet vážně. Není přece možné vyklidit celou pevnost za hodinu!"

Burx se usmál. Byl to ten druh úsměvu, kterým by se nějaký velký dravec mohl usmívat na oběť těsně před tím, než ji sežere. „Jestli rozkaz nesplníte, zaútočíme. A vy zemřete."

O jeho posledních slovech Davin nepochyboval.

20.

Jaina poslala Aegwynn s Lorenou do malé jídelny rezervované pro vysoké důstojníky a státní úředníky. Z praktických důvodů, podle Duree, drobné stařeny, ;á Jaině pomáhala, do druhé kategorie spadal maximálně i távno zesnulý Kristoff a sama Jaina. Mladá čarodějka la svolení, aby mohla vstoupit i Aegwynn. Když Duree cosi namítala, Jaina jen poznamenala, že Strážce má vyšší tavení než hlava státu.

Sama Jaina se pak zavřela ve svých komnatách. Potřebovala se najíst, ale to zvládne při práci zatímco se bude pokoušet odhalit úkryt černokněžníků. Lorena se chtěla pojit ke svým mužům v Northwatchi, kdyby se náhodou 1i i allovi nepodařilo zabránit bitvě, ale Jaina odmítla. Za é Thrallovi věřila, za druhé potřebovala Lorenu jako fyzickou ochranu, až se utká se Zmodlorem a jeho posluhovači, obzvláště když Kristoff poslal Jaininu oficiální ochranku, Elitní oddíl, do Northwatche.

Jaina teď však potřebovala pracovat o samotě, proto poslala Strážce a mladou důstojnici do jídelny. Když přišel sluha, Aegwynn požádala jen o salát a ovocnou šťávu, Lorena si poručila talíř masa a kančí grog. Aeynn o takovém pití nikdy neslyšela a Lorena jí vysvětlila, že je orkské.

Aegwynn si dlouze povzdechla a řekla: „Doby se tak mění."

„Jak to myslíte?"

„Není to tak dlouho, co byli orkové jenom otroci démonů, které jsem se celý život snažila zastavit. Byla to monstra, zběsilá zvířata, která pustošila zemi ve jménu Gul´dana, což byl zase poskok Sargerase. Představa, že lidi pijou orkské pití, je řekněme dost radikální."

Lorena se usmála. „Ano, ale není v případě někoho tak starého jako vy výraz ‚není to tak dlouho' trochu relativní?"

Aegwynn se zasmála. „Na tom něco je."

„Opravdu vám je tisíc let?"

Aegwynn se hořce usmála a řekla: „Plus mínus sto."

Lorena zavrtěla hlavou. „Magie. Nikdy jsem ji nechápala, a abych byla upřímná, vždycky jsem ji

nesnášela, i když mi třeba sloužila."

Aegwynn pokrčila rameny. „Já jsem nikdy nechtěla nic jiného než být čarodějkou. Už když jsem byla malá holka, byla tohle vždycky moje odpověď, když se mě ptali, co budu dělat, až vyrostu. Když jsem to řekla, dospělí se na mě pokaždé dívali tak nějak divně. Čarodějové byli totiž jenom chlapi." Poslední slova vyslovila s jakousi hořkostí.

„Vojáci taky. Vyrostla jsem s devíti bratry, a to byli všechno vojáci jako můj otec. Vůbec mě nenapadlo, proč bych neměla být vojákem taky." Lorena se zasmála. „Na mě se dívali úplně stejně, to mi věřte."

O chvíli později jí přinesli pití a Aegwynn salát. Lorena pozvedla korbel. „Chcete ochutnat?"

Kančí grog páchl stejně jako zvíře, po kterém byl pojmenován. Aegwynn ohrnula nos a zdvořile odmítla. „Myslím, že jsem už pár set let žádný alkohol neměla. Čarodějové si nemůžou dovolit přijít o jasnou mysl, takže jsem přestala pít už dávno." Zvedla vlastní pohár, v němž byla očividně směs šťáv vymačkaných ze tří druhů ovoce. „Tohle je asi to nejsilnější, co snesu."

„To dává smysl." Lorena se zhluboka napila grogu. „Já vypiju čtyři, než si toho vůbec všimnu. Vždycky jsem hodně vydržela." Zazubila se. „Když jsem byla nováček u stráže v Kul Tirasu, pili jsme s chlapama, kdo dřív skončí podstolem jsem tajná zbraň." Zasmála se. „Ten rok jsem si vydělala na sázkách čtyřikrát tolik, než byl můj normální plat."

Aegwynn se usmála a probírala se salátem. Zjistila, že rozhovor s tohle ženou ji baví, což byla emoce, o jaké si ještě včera myslela, že jí není schopna. Nyní byla dokonale přesvědčena, že ještě potřebuje společnost druhých lidí.

Sluha přinesl hromadu masa různých druhů upečenho masa. Aegwynn rozeznávala jen některé, ale předpokládal , že dobytek v Kalimdoru je dost různorodý. Už to byly roky, co měla naposledy maso, a na rozdíl od pachu pití, maso vonělo téměř omamně. Když byla jste čarodějka, byla tahle vůně jejím věrným společníkem.

Náročné sesílání kouzel vyžadovalo nepřetržitý příjem proteinů. Co však byla v exilu v Kalimdoru, neměla prostředky, jak si maso sehnat, ani fyzickou potřebu ho jíst, takže se z ní stal vegetarián.

„Mohla bych kousek zkusit?" K překvapení samotné Aegwynn zněla tahle otázka nesměle další emoce, o níž si Jela, zejí není schopna.

Lorena posunula tác blíž ke středu stolu, u kterého seděli, a řekla: „Poslužte si."

Zatímco Aegwynn hladově žvýkala kus čehosi, co vypadalo jako kančí klobása, Lorena se zeptala: „Magno, musím se zeptat jaké to je?"

„Aegwynn," řekla s plnou pusou. „Strážce jsem přestala být, když jsem přenesla svou moc na syna. A v této chvíli rozhodně nejsem schopna tuto funkci vykonávat." Polkla. „Co jaké je?"

„Žít tak dlouho. Jsem voják tělem i duší a od začátku vím, že asi nebudu žít o moc déle než do čtyřicítky. A vy už máte čtyřicet desetiletí, a to dvakrát. To si prostě nedokážu představit."

Aegwynn si zhluboka oddechla a její dech nyní voněl po kančí klobáse, což bylo v porovnání se stejně pojmenovaným grogem stále ještě příjemné. „Opravdu nebylo moc času se tím zabývat. Strážcem musíš být pořád. Démoni hrozili nepřetržitě, ještě než jsem se narodila. Ale pak byly útoky čím dál častější, což mi asi všechno usnadnilo. Ale když jsem zrovna nezastavovala démony, maskovala jsem důkazy jejich řádění. Většina lidí o nich ani o mně nevěděla a rada chtěla, aby to tak bylo." Zavrtěla hlavou. „Je to divné v tolika věcech jsem se jim postavila, ale tohohle jsem se držela. Možná to byla chyba. Lidé se asi cítili více v bezpečí, když neznali pravdu, a v nedávných válkách zemřelo daleko víc lidí než tehdy, ale démoni taky utrpěli krutější porážku. Ta tvoje lady Proudmoore se svým orkským přítelem napáchali v národu démonů větší škody než my za posledních tisíc let."

„My smrtelníci jsme holt složitá stvoření," uculila se Lorena. „Dejte nám nepřítele a my po něm půjdeme až do posledního dechu. A jestli to bude nutné, tak i pak."

„To je pravda, plukovníku. Mohla bych si vzít ještě jeden kousek?"

Lorena se zasmála a řekla: „Jen si dejte."

Aegwynn si vzala další kus masa, tentokrát jeden z těch, které nepoznávala, a uvažovala, co se bude dít, až tahle válka skončí. Představa, že by se vrátila do své malé chatrče v Bladescar Highlands, byla nyní daleko méně lákavá, než by si kdy pomyslela. Jaina měla pravdu, lidé s orky si zde zařídili slušný život, a bylo to díky Medivhovi. Což nakonec znamenalo, že to bylo díky ní. Snad by bylo nejlepší, kdyby se vrátila a vychutnala si plody své práce

Než se mohla do svých úvah pohroužit hlouběji, vešla do jídelny Jaina. „Našla jsem je. Musíme si pospíšit."

Mladá čarodějka vypadala rozlíceně. Aegwynn se postavila. „Jsi v pořádku?"

„Trochu unavená, ale jinak ano," řekla Jaina pevně.

Aegwynn ukázala na tác s jídlem. „Sněz něco. Jestli se

O hladu nikomu nepomůžeš, a já vím lépe než kdokoli jiný, co se stane s kouzlem, které není sesláno při plné koncentraci."

Jaina otevřela ústa a pak je zavřela. „Máte pravdu. Jistě, Magno."

Lorena se k Jaině sklonila. „Nemá ráda, když se jí tak říká."

Aegwynn vybuchla smíchem. Tahle plukovnice se jí vdu začínala líbit.

Poté co Jaina zhltla něco z Lorenina masa Aegwynn s úžasem zjistila, že Lorena měla nakonec z celé porce slastně nejméně řekla: „Planoucí meč operuje z jeskyně Dreadmist Peak*.

Lorena sebou trhla. „No skvělé."

Aegwynn na Lorenu pohlédla a zeptala se: „V čem je problém?"

„Dreadmist Peak je nahoře v horách, kde je všechno zaíio v odporné oranžové mlze."

Jaina zamítavě řekla: „Je to pozůstatek démonické kletby. Proto si to tam asi Zmodlor vybral. A taky asi kvůli místu, protože je to zhruba stejně daleko od Ogrimmaru i od Theramoru. V každém případě nás tři moje magie před

oky té mlhy ochrání."

*admist = děsivá mlha. Peak je v angličtině vrch, ale většina z vás stejně tohle horu zná, že? © (pozn. Překl).

„Dobře," řekla Lorena nadšeně.

„A taky Duree našla tohle." Jaina vytáhla zpod pláště povědomě vypadající rozpečetěný svitek a podala ho Aegwynn.

Ta si ho vzala, všimla si, že zlomená pečeť patří Tirisfalen, otevřela ho a rozesmála se. Svitek byl psán její rukou.

Aegwynn ho Jaině vrátila a řekla: „To je moje úprava kouzla na vypuzování démonů. To jsem napsala před třemi sty lety, když zemřel Erthalif a já jsem se dostala k jeho věcem." Při vzpomínce na knihovnu starého elfa se zachvěla. Ani několik úklidových čet by nestačilo, aby se tomu, co v ní bylo, dalo říkat třeba jen nepořádek. Společně s Erthalifovým služebnictvem jí trvalo deset týdnů, než svitky srovnala, seškrábala zbytky jídla a pití a vyhnala všechen hmyz. Když našla poznámky, které si udělal legendární elfský čaroděj Kithros o přesouvání předmětů z jedné říše do druhé, dokázala je Aegwynn přeměnit v daleko účinnější kouzlo na vymítání démonů. „Troufám si říct, že kdybych měla tohle před osmi sty lety, dnes bychom se tu už se Zmodlorem nesetkali."

Jaina svitek vrátila do pláště. „Vlastně ne. Ověřovala jsem to a vypadá to, že se vám povedlo Zmodlora vypudit už tehdy. Ale když Plamenná legie zaútočila, vzala s sebou mnoho démonů, včetně těch, které kdysi Tirisfalen vyhnali. Když válka skončila, několika se podařilo zůstat na tomto světě, i když byla Legie vyhlazena."

„A Zmodlor byl jeden z nich?" zeptala se Aegwynn.

„Ano," přikývla Jaina.

Lorena tasila meč a pro Aegwynn až příliš nadšeně na někoho, kdo byl nejprve zhnusen představou vydat se na to dreadmistské místo, řekla: „Mylady, jestli se můžu zeptat, na co čekáme?"

„Jediné varování," odpověděla Jaina. „Nebyla jsem schopna se dostat příliš blízko, protože jsem se bála, že by mě mohli odhalit. Takže si nejsem jistá, jakou ochranu mohou Zmodlor a jeho černokněžníci mít. Musíme být připraveni na všechno." Obrátila se k Aegwynn. „Magno Aegwynn nemusíte s námi. Mohlo by to být nebezpečné."

Aegwynn si odfrkla. Tohle byla skutečně ta pravá chvíle, aby něco podobného řekla, a asi taky menší odplata za dřívější lekci týkající se odpovědnosti Strážce. Tehdy si ale obě myslely, že se jí nepodařilo Zmodlora zahnat docela, a teď už věděly, že se mýlily. Přesto cítila Aegwynn jistou míru odpovědnosti. „Čelila jsem nebezpečí daleko horším než takovému démonickému trpaslíkovi, už když tví prarodiče

byli dětmi. Ztrácíme čas." Jaina se usmála. „Tak jdeme."

21.

Desátník Rych neměl ponětí, kdo boj vlastně začal. V jednu chvíli stál v první linii před zdí northwatchské pevnosti, vojín Hoban po jeho levici, po pravici vojín Allyn. Stáli asi dvacet kroků za majorem Davinem. Major sám byl úžasný. Stál tam proti všem těm orkům jako skutečný válečný hrdina, který se nebojí ničeho. Všichni byli na majora hrdí.

V příštím okamžiku už byla první linie rozdrcena a orkové, trolové i lidé byli v sobě. Všude kolem sebe slyšel řinčení železa a řev na obou stranách pobízel ostatní, aby zabíjeli nepřátele.

Ne že by to Rycha nějak zajímalo. Orkové měli odvahu. Nestačilo, že se snažili lidi oškubat na trhu v Ratchetu, což znamenalo, že správní chlapi jako kapitán Joq nakonec ještě dostali od těch hran nakládačku, teď se je ještě snažili vykopnout z jejich vlastního města Northwatche.

Rychovi se to vůbec nelíbilo.

Tasil velký obouruční meč, rodinnou památku. Otec kdysi býval součástí kultiraských dobrovolníků a meč hodně využíval. Když zemřel na chřipku, vstoupila do armády matka a taky udělala dost zářezů. Umřela v boji proti Plamenné legii a meč zdědil Rych což pro něj byla úleva, protože ten, který používal do té doby, byl zralý do šrotu.

I když nebyl tak dobrý jako matka, byl určitě lepší než otec a měl v úmyslu rodinným mečem prolít hodně orkské krve.

Trolové měli bohužel tužší kůži a tenhle se jenom zasmál a máchl zbraní, která nejvíce ze všeho připomínala sekáček.

Písek pod Rychem se zbarvil krví, ale voják neměl čas podívat se, komu patřila, protože musel vykrýt další ránu.

„Na tohle jste čekali dlouho," řekl trol.

Mohl si to ušetřit, protože Rych mu vzápětí probodl hraď.

Jeho protivník padl do písku a Rych meč rychle vytáhl

otočil se, aby zjistil, že krev patřila Hobanovi a Allynovi, tří leželi mrtví s mnoha ošklivými ranami. K bráně pevnosti se řítil nějaký ork a ze sekery mu kapala krev. Rych zařval, rozběhl se za ním a probodl zeleného zezadu.

„Hej! Člověče!"

Rych se prudce otočil, aby spatřil jiného orka.

„Tys zabil Gorxe!"

„A Gorx zabil moje kamarády," procedil Rych skrz zuby.

„Jo, bojoval s nima, ale tys ho probodl zezadu!"

Rych na tom neviděl nic špatného a znovu řekl: „On mi zabil kamarády!"

Ork zvedl obouruční meč a řekl: „No, a teď zabiju já tebe!"

Orkův obouruční meč byl daleko větší než Rychův, ale to znamenalo, že orkovi trvalo mnohem déle, než s ním máchl, protože se musel pořádně napřáhnout. Rych měl tedy dost času, aby uskočil nebo ránu vykryl. Pokus o drahou možnost vyústil ve střet obou čepelí, po němž se mu roztříslo celé tělo tak, že napříště už volil jen možnost první.

Když však před velkým mečem uskočil počtvrté, vrazil do vojína Nashe. To způsobilo, že se Nash překvapeně otočil, čímž se odkryl útoku orkské obludy.

V Rychovi se vařila krev. Nestačilo, že tihle orkové zaútočili, ještě ho nutili skoro zabíjet vlastní lidi. Cosi nesrozumitelně zařval a vyřítil se na orka s mečem napřaženým k ráně.

Ork udělal úkrok doleva, ale mečem, který nechal tam, kde před okamžikem stál, přesekl Rychův kyrys i hruď. Vojákovi projela tělem pálivá bolest a jeho řev byl ještě méně srozumitelný. Mečem v pravé ruce divoce zamáchal, zatímco levou se chytil za zraněnou hraď.

Meč se mu náhle o něco zastavil, takže s ním nemohl pohnout. V obrovské bolesti se otočil a spatřil, že meč se zasekl orkovi do hlavy.

„Dobře ti tak," dostal ze sebe přes zaťaté zuby.

Škubnutím vytáhl meč z orkovy lebky, což mu způsobilo další mučivou bolest. Z nějakého důvodu byly zvuky bitvy nyní vzdálenější a Rych slyšel jen řev.

Použil rodinnou zbraň jako hůl, opřel se o písek a hledal dalšího orka, kterého by mohl zabít.

22.

Ještě před okamžikem stála Aegwynn v Theramoru. Před stejným okamžikem se Lorena velmi zhluboka nadechla a zatvářila se úzkostlivě. Aegwynn si pamatovala Lorenina slova o tom, jak nesnáší magii, nemluvě o nevolnosti, kterou jí naposledy teleportování způsobilo.

Aegwynn krátce napadlo, jestli to byl dobrý nápad, aby Lorena předtím jedla.

Před okamžikem se ještě Jaina Proudmoore tvářila odhodlaně.

Nyní stály u ústí jeskyně obklopené páchnoucí oranžovou mlhou a při pohledu na ni Aegwynn chápala, proč nebyla Lorena zrovna nadšená z představy vydat se sem. Oranžový kouř skutečně visel ve vzduchu jako ta nejodpornější jedovatá mlha. Aegwynn téměř cítila, jak ji tlačí k zemi.

Aegwynn už byla dávno vůči účinkům teleportace imunní, takže ztráta orientace, kterou pocítila, musela být způsobena mlhou. Obrátila pohled na Lorenu, která se zdála být poněkud bledá, nicméně meč držela připravený před sebou.

Jaina byla ovšem stejně bledá, a to nebylo dobré znamení.

Aegwynn neříkala nic. Už nebylo cesty zpět a poslední, co Jaina potřebovala, bylo, aby jí někdo dělal kvočnu. Aegwynn sama nesnášela, když do ní někdo mluvil, když byla vyčerpaná a musela jít znovu do bitvy. Obvykle to byl Scavell nebo Jonas, když spolu ještě spali, nebo někdo z rady. Neviděla tedy důvod, proč Jainu nyní znervózňovat.

I tak však měla obavy. Jaina za dnešek seslala čtyři teleportační kouzla, o kterých Aegwynn věděla: přenesla sebe do Bladescaru, hromové ještěry do Bladescaru, je tři do Theramoru a potom do téhle jeskyně. K tomu zjistila Zmodlorův úkryt, snažila se udržet hromové ještěry pod kontrolou a nyní je všechny tři chránila před tím, co za normálních okolností tahle mlha způsobovala. Tolik kouzel během jednoho dne si muselo začít vybírat daň a Aegwynn věděla, že to nebylo všechno.

Zatímco je Jaina vedla do jeskyně, Aegwynn uvažovala kdy přestala o té zlatovlasé čarodějce uvažovat jako o lady Proudmoore nebo o té otravné holčičce a začala jí v duchu říkat Jaina.

Nahlas řekla: „Zmodlor je tady." Zachvěla se. „Je všude." Démon se v téhle jeskyni evidentně usadil a jeho podstata byla v každém kameni. Takhle omráčená špínou a zlobou nebyla od doby, kdy se střetla se svým synem v Kharazanu, i když něco z těch pocitů musela přičíst mlze. Nepříjemný pocit z temné jeskyně jí taky nepřidal. Jaina seslala světlo, díky kterému viděli, ale výsledek byl spíš jen ten, že byla mlha světlejší. Aegwynn si stejně nijak netoužila prohlížet vlhké stěny, krápníky, jejichž hroty jí ohrožovaly hlavu, nebo nerovnou kamenitou zem.

Když ušli asi dvacet kroků, Aegwynn ztuhla. „Je tu " „Mám ji," řekla Jaina. Zamumlala rychlé zaklínadlo. Aegwynn přikývla. Ona i Jaina ucítily jednoduchou magickou past. Bylo to kouzlo nižší úrovně, jaké zvládl kterýkoli učedník už první rok, ale bylo tu zřejmě hlavně kvůli zvířatům nebo lidem, kteří by se sem zatoulali. Nebylo pravděpodobné, že by se v tomhle zlém snu někdo jen tak procházel, ale Aegwynn už viděla i podivnější věci. Klidně se mohlo stát, že by se sem zatoulal nějaký vlk nebo šílený trpasličí horolezec právě v okamžiku, kdy by byl Zmodlor se svými poskoky uprostřed nějakého kouzla, které vyžadovalo hluboké soustředění. Jistota je jistota.

Odstranění takového kouzla však mohlo fungovat jako poplašný systém. Aegwynn se neustále ujišťovala, že mezi ní a zbytkem jeskyně je Lorena s mečem a Jaina s jejími kouzly.

V příštím okamžiku Lorena vykřikla. „K zemi!"

Aegwynn nebyla hloupá a okamžitě padla na chladnou zem. Lorena ji napodobila.

Jaina ovšem zůstala stát a zvedla ruce. Ohnivá koule blížící se k ní vypadala, že ji každou chvíli pohltí

ale zastavila se na délku paže před ní a okamžitě se rozplynula.

Aegwynn se zvedla na nohy a řekla: „Řekla bych, že o nás ví."

„To asi ano." Jaina jen tiše šeptala.

Ó ano.

Aegwynn si povzdechla. Ten hlas jako by přicházel odevšad to byl oblíbený trik všech démonů. „Nech těch teatrálností, Zmodlore. Nejsme tvoji tupí poskoci, na nás dojem neuděláš."

Aegwynn! To je ale příjemné překvapení. Myslel jsem, že už jsi dávno zemřela rukou vlastního syna. Mám štěstí, že to budu moci napravit. Dlužím ti to za to, co jsi mi udělala.

Zatímco démonův hlas hřměl, zaslechla Aegwynn podivné praskavé zvuky.

„Ten smích znám." Lorena se zatvářila znechuceně. „Grelkinové."

A skutečně, přímo proti nim vyskočily dobré dvě desítky malých démonů porostlých srstí stejné barvy jako okolní mlha.

Lorena se postavila před Aegwynn i Jainu, aby je chránila, a řekla: „Tyhle skrčky fakt nesnáším." Pak vyrazila a zaútočila.

Chlupatých stvoření bylo však na jednu ženu příliš mnoho. Naštěstí tu proti nim stály ženy dvě. Jaina seslala několik kouzel, která měla na grelkiny různý účinek. Někteří se vznítili. Jiní přestali dýchat. Další byli odhozeni na stěny jeskyně prudkým poryvem větru. Ani jedno z těchhle kouzel nebylo nijak působivé, ale byla dostatečně nenáročná, aby si Jaina udržela většinu zbývajících sil.

To však byla jen první vlna. Když zabily prvních dvacet, nahradilo je dvacet dalších.

„Chce nás jenom odlákat," řekla Aegwynn.

„Ano," řekla Jaina. Seslala další kouzlo, kterým všech dvaceti grelkinů najednou zničila.

Za nimi bylo dalších deset.

„Plukovníku," řekla Jaina rychle, „zvládnete je sama?"

Lorena se zazubila. „Sledujte."

„Dobře."

Když se plukovník pustila do démonických útočníků, Jaina zavřela oči a málem se zhroutila na zem. Aegwynn jí přiskočila na pomoc. „Jsi v pořádku?"

S občerstvující upřímností Jaina řekla: „Ne. Jsem schopna seslat zapuzující kouzlo, ale už nesmím dělat nic jiného. Lorena se musí postarat "

Jeskyní se rozlehl ostrý řev, jak Lorena jedinou ranou probodla těla posledních tří grelkinů. Pak meč vytáhla a netvoři spadli na zem. Lorena se podívala na meč poskvrněný všemi tělesnými tekutinami a povzdechla si: „To nikdy nepůjde dolů."

Myslím, že to bude váš nejmenší problém.

Tentokrát hlas nepřicházel odevšad. Přicházel z místa přímo před nimi.

Oranžová mlha se rozptýlila, což, jak Aegwynn věděla, nemohlo věštit nic dobrého. Objevilo se obrovské Zmodlorovo tělo.

23.

Davina se zmocnila panika. Kolem něj umírali vojáci, jejich uťaté končetiny padaly na zem, meče jim otevíraly hrudníky a sekery usekávaly hlavy.

A Davin tam jen tak stál a chtěl zemřít.

Byl přesvědčený, že jakmile vypukne boj, Burx ho sekerou rozsekne vejpůl. Ale ork byl stržen stranou několika lidskými vojáky, kteří se rozhodli velitele bránit. Davinovi nebylo zcela jasné, čím si takovou loajalitu vysloužil.

Pak už na něj nikdo neútočil. Orkové a trolové si vybírali lidské protivníky, a naopak, ale Davina, který stál pobřeží nejblíže ze všech, si nějak nikdo nevšímal.

K nohám mu padlo mrtvé tělo trola. Pak kolem vysokým obloukem proletělo tělo desátníka Barnese a dopadlo do vody. Davina napadlo, proč asi jeho orkský protivník cítil potřebu házet ho tak daleko, ale pak se rozhodl, že to vlastně nechce vědět.

Svět vybuchl.

Země se otřásla tak silně, že Davinovi už nezbývalo, čeho by se mohl držet. A tak se konečně pohnul, i když to znamenalo, že padl na zem.

Přestože na nebi před chvílí nebyl jediný mrak vlastně byl nádherný slunečný den byla nyní obloha temná a do země sjížděly s ohlušujícím rámusem blesky.

Davin uslyšel hřmění a otočil se k pobřeží, kde se zrovna zvedala ohromná vlna. Za celou dobu, co byl Davin v Northwatchi, nikdy neviděl ani jednu velkou vlnu, kterou by nezpůsobila nějaká loď.

Tahle však byla stejně vysoká jako zeď pevnosti a měla v úmyslu zlomit se přímo nad Davinem.

Snažil se rychle vyskočit na nohy, ale boty mu podklouzly a on dopadl tváří na zem. Vyplivl písek a snažil se ho nevdechnout nosem. Pak se poddal nevyhnutelnému a připravil se, ruce zabořené v písku.

Dopadla na něj masa vody a téměř ho spláchla, ale zbroj a zabořené ruce ho udržely na místě. Uvažoval, jak se asi vedlo ostatním vojákům, kteří nebyli připraveni; orkové a trolové ho nezajímali. Hlavně uvažoval, jestli ještě někdy bude moct dýchat.

O pár vteřin později voda stekla zpět. Vlna mu smyla písek z tváře, ale on byl nyní promočený, vlasy slepené a vousy ho váhou doslova táhly k zemi.

„Dnes jste mě uvrhli do hanby, mí bojovníci!"

Davin se překulil na záda a podíval se nad sebe. Obloha byla stále temná, až na místo, kde se nad ním vznášela vzducholoď.

Davin si dovolil ucítit krátkou naději snad ta loď patří plukovníku Loreně, která osvobodila sebe i lady Proudmoore ze zajetí Planoucího meče. Tahle náhlá strašlivá změna počasí mohla být nějaké kouzlo lady. Přišla podpořit své muže, zahnat orky a všechno zachránit.

Pak se na vzducholoď podíval pozorněji a srdce mu spadlo do kalhot. Koš byl vyzdoben několika bizarními symboly a major poznal, že všechny jsou orkské. Nejméně dva z těch symbolů byly totožné s těmi, jaké viděl na zbraních a zbroji orků za války nemluvě o tom, že stejné měli orkové, kteří nyní zabíjeli jeho muže. Velitel Davinovy čety ve válce proti Legii říkal, že slouží jako poznávací znaky jednotlivých klanů.

Davin nikdy nebyl moc věřící. Modlil se jen jednou, a to když se schovával za stromem. Tehdy

se modlil, aby si ho démoni nevšimli. Tahle konkrétní modlitba byla vyslyšena, ale Davin nechtěl pokoušet štěstí a od té doby už to nezopakoval.

Nyní se však modlil, aby přežil. Jakýmsi způsobem našel sílu postavit se na nohy.

Slova, která Davin slyšel, přicházela z oné vzducholodi. Na zem dopadl provazový žebřík a napnul se, když ork, který prve promluvil, začal slézat dolů.

Když seskočil na pobřeží, všichni orkové kolem nebo apoň všichni, které Davin viděl periferním viděním, protože zrak měl upřený na nově příchozího zvedli zbraně na pozdrav. Major si rovněž všiml, že tenhle ork má modré oči, a okamžitě si uvědomil, kdo by to mohl být. Až do této chvíle se Davin s orkským náčelníkem osobně nikdy nesetakal, ale vzpomínal si, že Thrall byl rovněž velmi mocným šamanem. Stejně jako lady Proudmoore by i on takové mraky dokázal dost dobře přivolat.

V jedné ruce držel obouruční válečné kladivo, o němž

Davin věděl, zeje to legendární Doomhammer, který kdysi Ogromovi, Thrallovu mentorovi. Ork zařval: „Jsem Thrall, náčelník Durotaru, vládce klanů, velitel Hordy! Přišel jsem vám říct, že " ukázal na Burxe, „tenhle ork nemluví mým jménem!"

Za posledních šest let absolvoval Davin s orky mnoho oficiálních setkání. Jistě, byla válka a umístění Northwatche o Víerchant Coast znamenalo, že městem po ní procházela spousta orků.

Za celou tu dobu však neviděl Davin ve tváři žádného orka takový výraz, jaký měl nyní Burx.

24.

Ani ne před pěti minutami vyzývala Aegwynn Zmodlora, aby nebyl teatrální. Trik se všudypřítomným hlasem snad mohl průměrného člověka vyděsit, ale byl to jen průměrný trik, který dokázal odhalit i učedník. Takže na Aegwynn až takový dojem neudělal.

Když však nyní viděla obrovského, holou kůží porostlého Zmodlora s netopýřími křídly a planoucíma očima, uvědomila si, že měla být raději zticha. Démoni celkově nebyli moc pěkní na pohled, ale Zmodlor byl odporný i podle měřítek démonů.

Kolem démona stálo osm postav v kápích. To byli zřejmě jeho černokněžníci, kteří neustále něco rytmicky odříkávali.

Jaina sáhla do pláště a sevřela svitek. Aegwynn jí byla vděčná, neboť to znamenalo, že bude brzy konec. Když se nyní Zmodlor objevil, bude Jaina schopna ho kouzlem vypudit.

Náhle Jaina vykřikla a padla na podlahu.

„Jaino!" Aegwynn k mladé čarodějce rychle přiběhla. Lorena, voják tělem i duší, se rychle postavila mezi Jainu a démona.

Jaině po čele stékal pot, jak se snažila zvednout na kolena. Skrze sevřené zuby jen procedila: „Černokněžníci blokují kouzlo."

Když byla nyní Aegwynn takhle blízko, cítila kouzla černokněžníků i ona. Byla docela slabá, ale byl jich asi tucet, což jim dodávalo na síle. Ale čarodějka Jainina kalibru by se jim měla ubránit.

Pokud ovšem nebyla unavená.

Jaina bojovala Aegwynn to cítila ale pomalu se Zmodlorovými poskoky prohrávala.

Tohle je ještě lepší, než jsem doufal. Postarám se, aby byla smrt Proudmoore byli obvinění orkové. To lidi rozzuří. Už je nic nezastaví, aby se pustili do války, kterou prohrají. Ovšem před tím ještě zabijí spousty orků. Bude to skvělé!

„Pekelně," zabručela Aegwynn. Zbývala jediná věc, kterou mohla udělat.

Už to byly téměř čtyři roky, co přivedla Medivha zpět. V té době ji to připravilo o veškerou magii, přesně jak řekla, ale magie nikdy nezmizela nadobro. Dvě desetiletí, co uprchla do Bladescaru, nastřádala dost magických sil, aby přivedla svého syna zpět. I když za další čtyři roky nenasbírala zdaleka tolik, snad by mohla udělat to, co bylo nutné. A jestli ne, stejně už žila přeci téměř tisíc let. Jak Lorena výmluvně poznamenala, to bylo víc než většina lidí. Pot už Jaině stékal po tvářích. Stále klečela, pěsti sevřené , iložené na stehnech. Aegwynn cítila, jak pomalu tlačí kouzlo, které ona sama kdysi napsala, přes obranu čemokněžníků.

Aegwynn poklekla na koleno vedle Jainy a uchopila její levou ruku do svých. Zavřela oči a sebrala veškeré vědění, moc a životní sílu. Soustředila se na ně, polaskala se s nimi, pohnula s nimi a nasměrovala je do svých paží pak do předloktí do rukou A pak do Jainy.

Poměrně nečekaně se jí zmocnila únava. Kosti měla těžké, svaly ji bolely, jako by právě doběhla nějaký závod, a přerývaně dýchala. Aegwynn to ignorovala a dál soustředěně předávala svůj život, magii i duši Jaině Proudmoore.

Jaina otevřela oči. Obvykle byly ledově modré, nyní však rudě plály.

Ne!

Aegwynn i Jaina společně řekly: „Ano."

Planoucí meč nezastavíte! Přemůžeme všechno, zničíme vše, co nám stojí v cestě, a pak aaaaaaaAAAAAAAAAAAAARRRRRRGH!

Zmodlorův výkřik se rozléhal jeskyní. Neodrážel se jen od stěn, ale zopakovala ho i ústa čemokněžníků, kteří prostřednictvím spojení s démonem cítili stejnou bolest. Třebaže Aegwynn nyní viděla jen matně, spatřila, jak se Zmodlorovo tělo svíjí a třese a z náhle otevřených ran mu tryskají tělní tekutiny.

Zvedl se vítr, neboť i vzduch byl rozerván kouzlem, které Aegwynn kdysi napsala, a náhle otevřený portál do Spletitého podsvětí začal Zmodlora kus po kusu nasávat do sebe.

,,Néééééééééééééé! Nenechám se znovu chyť..."

Démonova slova byla uťata, neboť portál právě nasál jeho hlavu.

Nářek čemokněžníků však neustal, ani když se Aegwynn pod nohama roztřásla zem. O chvíli později však již bylo ticho a portál i je vtáhl do Spletitého podsvětí, kde je stihne několikanásobně strašnější osud, než jaký plánovali pro obyvatele Kalimdom.

Rána ve vzduchu se zacelila, ale jeskyně se stále třásla.

Lorena prokázala vojenskou schopnost vyslovit nahlas to, co bylo zřejmé, a vykřikla: „Musíme se odtud dostat!"

Ale Aegwynn nemohla pohnout končetinami. Ruce i nohy byly jako mrtvé a stálo ji ohromné úsilí jen udržet oči otevřené.

Jeden z krápníků se utrhl ze stropu jeskyně a s ostrým zapraskáním se zabodl do země jen dlaň od místa, kde Aegwynn klečela.

Aegwynn uslyšela, jak Jaina odříkává teleportační kouzlo.

Pak omdlela.

Epilog

Jaina Proudmoore znovu stála na pahorku v Razor Hill a shlížela na Durotar.

Brzy zaslechla pomalé pravidelné dunění, které předznamenávalo přílet Thrallovy vzducholodi.

Tentokrát přilétal náčelník s čestnou stráží, která však z velké části zůstala v koši, zatímco on po provazovém žebříku slézal k Jaině. Šel s ním jen jeden válečník, kterého Jaina nepoznávala.

Když seskočili na pahorek, postavil se válečník tři kroky za Thralla a sekeru držel připravenou před sebou.

Jaina se hořce usmála a řekla: „Ty mi nevěříš, Thralle?"

Thrall jí úsměv oplatil. „Jaino, zradil mě můj nejvěrnější rádce. Myslím, že bude nejlepší mít se na pozoru neustále a nechat si hlídat záda."

„Moudré rozhodnutí."

„Skutečně je hrozba zažehnána?"

Jaina přikývla. „Zdá se, že ano. Zmodlor s černokněžníky, kteří sesílali jeho kouzla, byli vypuzeni do Spletitého podsvětí. I Plamenná legie bude mít co dělat, aby je odtamtud dostala a takový bezvýznamný démon jim těžko bude stát za to."

„Výborně. Jen bych si přál, aby to takhle dopadlo, než byla zbytečně prolita krev." Thrallova ruka sjela k opasku, za kterým visel talisman ve tvaru hořícího meče.

„Jaina si povzdechla a řekla: „Měli jsme štěstí, Thralle. Za tohle všechno byl možná odpovědný Zmodlor, ale ten jenom oživil nenávist, která už tu byla. Podívej se, jak snadno se tvůj i můj lid nechal přesvědčit, aby se u Northwatche začalo zabíjet."

„Máš pravdu. Naše národy spolupracovaly daleko ochotněji, když měly společného nepřítele Plamennou legii" Hlas mu selhal.

Několik okamžiků bylo ticho, pak Jaina znovu promluvila: „Předtím jsem říkala, že až bude krize zažehnána, měli bychom si promluvit o smlouvě mezi našimi národy."

„Ano. Jestli nás dva má tahle aliance přežít, musíme ji formálně potvrdit."

„Navrhuji, abychom se odedneška za týden setkali v Ratchetu to je neutrální přístav. Tam můžeme dohodnout podmínky."

„Souhlasím. Vezmu s sebou Kalthara, je z nás nejmoudřejší."

Jaina se neubránila poznámce. „Moudřejší než náčelník?"

Thrall se zasmál. „Daleko moudřejší. To bude všechno, Jaino."

„Skvělé. Na shledanou, Thralle. Uvidíme se za týden."

„Na shledanou, Jaino. Kéž bychom z téhle krize vyšli silnější než kdy dřív."

Jaina přikývla a seslala kouzlo, kterým se přenesla do svých komnat.

Tam už na ni čekala Aegwynn. Staré ženě trvalo několik dní, než se probrala z bezvědomí, do kterého upadla v jeskyni, a Jaina se nějakou dobu bála, že se Strážce už neprobere vůbec.

Jaině zbývalo sotva tolik sil, aby je všechny tri teleportovala na místo pod Dreadmist Peak, mimo mlhu. Dál je nedostala, ale jakýmsi způsobem sejí podařilo sebrat ještě tolik sil, aby se spojila s Theramorem a nechala poslat vzducholoď.

Jaina byla skutečně vyčerpaná, když je vzducholoď zachránila, ale Aegwynn byla slabá jako kotě. Jaině stačilo i ké jídlo a trocha spánku. Aegwynn však potřebovala daleko více času. První prognózy vrchního léčitele nebyly dobré, ale po několika dnech prohlásil, že Aegwynn má kořínek jako noční elf.

A nakonec se skutečně plně zotavila. Nyní seděla v křesle pro hosta v Jainině pokoji. „To je dost, že jsi zpátky."

„Vidím, že už jste v pořádku, Magno. Vrátila se vám i řeč."

Aegwynn se zasmála. „Vypadá to tak."

Jaina by potřebovala víc než si jen sednout. Byla opravdu unavená. Ani jí by neškodilo, kdyby si vzala pár dní volna na zotavenou, ale tolik času neměla. Už neměla ani komorníka, který by za ni nějakou práci udělal. Duree se snažila, jak se dalo, ale přestože byla velmi užitečná, složitější záležitosti řízení Theramoru nezvládala. O něco víc jí pomohla Lorena, alespoň ve vojenských záležitostech, ale ani ona neměla zkušenosti s jinými oblastmi. Takže Jaina se prostě nemohla oddat odpočinku k nelibosti léčitelů a byla stále unavená.

Pohlédla na Aegwynn, která jí pohled oplatila hlubokýma zelenýma očima. Jainu děsilo, že jejich vítězství nad Zmodlorem bylo výsledkem náhody, že si vybrala bladescarské I i y jako místo, kam přemístí hromové ještěry. I kdyby zjistila, že odpovědným za všechno je Zmodlor, bez bývalého Strážce by démona a jeho služebníky nikdy neporazila.

„Chci vám poděkovat, Magno Aegwynn. Bez vás bychom byli ztraceni."

Aegwynn jednoduše sklonila hlavu.

„Předpokládám, že se budete chtít vrátit do Bladescaru?"

„No, vlastně," řekla Aegwynn s potutelným úsměvem, „ne."

Jaina zamrkala. „Ne?"

„Chtěla bych se vrátit sbalit si nějaké věci a naposled sklidit zahrádku, než mi ji ještěři pošlapou. Ale schovávala jsem se před světem už moc dlouho. Myslím, zeje na čase5 abych zase začala žít. Tedy, za předpokladu, že mě svět ještě bude chtít."

„V každém případě." Jaina se v křesle narovnala. Doufala, že se takhle Aegwynn rozhodne, ale ani v nejdivočejších snech si nemyslela, že se to stane. „Pokud je to tak, mám volné místo komorníka. Je to postavení, které vyžaduje znalosti, důvtip a ochotu usměrnit mě, když to budu potřebovat. Myslím, že byste požadavky splňovala hlavně ten poslední."

Aegwynn se zasmála a řekla: „Určitě, i když o těch prvních dvou bych pochybovala. Ale na druhou stranu nějaké znalosti a důvtip jsem snad za těch tisíc let nabrala." Vstala a Jaina rovněž. Aegwynn jí podala ruku. „Beru."

Jaina nabízenou ruku přijala a řekla: „Skvělé. Ještě jednou vám děkuji, Aegwynn. Nebudete toho litovat."

„Ne, ale ty možná ano." Aegwynn pustila Jaininu ruku a znovu si sedla. „A tady je má první rada jako komorníka: Kristoff měl pravdu. Zmodlor byl nižší démon. Neměl na to, aby s něčím takovým přišel sám."

Jaina se zamračila. „Myslela jsem, že to on založil Planoucí meč."

„Ano, ale jen jako způsob, jak získat duše. Takovýhle plán je na něj příliš propracovaný. Sama jsi říkala, že Zmodlor nebyl jediný démon, který tu zůstal, když byla Plamenná legie zahnána."

Jaina znala na svou další otázku odpověď, nicméně ji chtěla slyšet z úst Strážce. „Co mi to tu říkáte, Aegwynn?"

„Říkám, Jaino, že jsme o Planoucím meči asi neslyšeli naposledy."